

DE STER

94E JAARGANG

NUMMER 8

DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

AUGUSTUS 1994

IRENE

GRZET

PAPO DI VERZET

90

DE STER

AUGUSTUS 1994

Op de omslag:

Vier jaar geleden bevond Irene Gozzi zich onder de 130 deelnemers aan een jongevrouwenkamp van verschillende ringen in Italië. Het kamp laat nog steeds zijn invloed gelden in het leven van de betrokkenen. Zie 'De fakkel blijft branden' biz. 34. Omslagfoto: Don Thorpe.

ARTIKELEN

BOODSCHAP VAN HET EERSTE PRESIDIUM	
'EN PETRUS GING NAAR BUITEN EN WEENDE BITTER'	
PRESIDENT GORDON B. HINCKLEY	2
'IK WIST DAT ZE VANDAAG ZOU KOMEN'	
OLE M. SMITH	8
GAVEN UIT HET OUDE ISRAËL	
LYNETTE H. KELLEY	14
WANNEER EEN IEDER HEEFT GESPROKEN	
BRENT A. BARLOW	18
DE BROCHURE IN HET WATER	
GAMALIEL ALCIDES VÁSQUEZ	22
KINDEREN DE STEM VAN EEN ZACHTE STILTE LATEN HOREN	
C. TERRY EN SUSAN L. WARNER	26
ONZE ZAAIDAG	
NETZAHUALCOYOTL SALINAS V.	32
MIJN ROZESTRUIK	40

VOOR DE JONGEREN

ALVIN MARTINEZ: AAN DE HEMEL REIKEN	
MILES TUASON	10
DE FAKKEL BLIJFT BRANDEN	
DON EN CATHERINE THORPE	34
MET MIJN HELE HART	
SETH H. BOYLE	44
KOM UIT VOOR JE MENING	
OUDERLING JAMES E. FAUST	46

RUBRIEKEN

INGEZONDEN BRIEVEN	1
HUISBEZOEKBOODSCHAP	
DE OBSTAKELS EN ZEGENINGEN VAN TEMPELBEZOEK	25

DE KINDERSTER

VERHALEN UIT HET BOEK VAN MORMON	
ALMA GEEFT ZIJN ZOONS RAAD	2
VEEL PLEZIER!	5
VERHAAL	
DE REEP CHOCOLADE	
JANE MCBRIDE CHOATE	6
PARTICIPATIEPERIODE	
ONDERZOEK DE SCHRIFTEN	
JUDY EDWARDS	10
VERHAAL VOOR KLEINE VRIENDEN	
CONS DAG	
MICHELLE BRUMM OUIVER	12
VRIENDSCHAP SLUITEN	
ILLIAM JONES UIT MAN	
RICHARD M. ROMNEY	14

DE STER

August 1994 94e jaargang Nummer 8

Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Eerste Presidium:

Howard W. Hunter
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson

Raad der Twaaft:

Boyd K. Packard, L. Tom Perry, David B. Haight,
James E. Faust, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson,
Dalin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland

Adviseurs:

William R. Bradford, Spencer J. Condie,
John H. Groberg

Redacteers: Rex D. Pinegar, Joe J. Christensen

Hoofd afdeling leerplannen: Ronald L. Knighton

Hoofd kerkelijke tijdschriften: Brian K. Kelly

Internationale Tijdschriften:

Zakelijk redacteur: Marvin K. Gardner

Assistent: R. Val Johnson

Adjunct-redacteur: David Mitchell

Assistent-redacteur: De Kinderster: DeAnne Walker

Roster: Maryann Martindale

Leidinggevend art-director: M. Masato Kawasaki

Art-director: Scott Van Kampen

Vormgeving: Sharrri Cook

Vertaling en nieuwsredactie:

CPB: Vertaalbureau
Postbus 224, NL-3430 AE Nieuwegein
Telefoon: 0 3402-40260
Nieuwsredacteur: A. H. Niessink

Uitgever:

Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage
Industriestraße 21, D-61381 Friedrichsdorf

© 1994 by

The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Alle rechten voorbehouden

Gedrukt in Duitsland

De tijdschriften van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verschijnen maandelijks in het Chinees, Deens, Duits, Engels, Fins, Frans, Italiaans, Japanees, Koreaans, Nederlands, Noors, Portugees, Samoanisch, Spaans, Tongaans en Zweeds; eens in de twee maanden in het Indonesisch, Tahitiaans en Thais; en eens per kwartaal in het Bulgaars, IJslands, Russisch, Tsjechisch en Hongaars.

Informatie voor abonnees in de V. S.:

DE STER (ISSN 1044-3401) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, Utah 84150. Second-class postage paid at Salt Lake City, Utah. Subscription price USD 10.00 a year. USD 1.00 per single copy. Thirty days notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America. Subscription information telephone number 801-240-2947.

POSTMASTER: Send address changes to DE STER at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America.

Abonnementenadministratie

Administratrice: R. de Kock-Goudberg
Postbus 224, NL-3430 AE Nieuwegein
Telefoon: 03402-53804

Abonnementprijzen

Nederlands: NLG 32,00 - België: BEF 590,00

Het jaarabonnement kan elk gewenst moment ingaan en wordt automatisch verlengd. U ontvangt een acceptatiekaart (België: stortings-/overschrijvingsformulier).

Versijnt twaalf maal per jaar

94988 120

Dutch

INGEZONDEN BRIEVEN

EEN BELANGRIJKE LEIDRAAD

Sedert mijn doop in december 1965 heb ik elk nummer van *A Liahona* (Portugeestalig) gelezen. Volgens mij is het tijdschrift een belangrijke geestelijke leidraad voor mormonoese gezinnen.

Ik geniet in het bijzonder van de artikelen over broeders en zusters in het evangelie in andere delen van de wereld.

Ik ben dankbaar voor alle medewerkers van het tijdschrift. Ik weet dat als ik erin lees dat mij helpt om geestelijk te groeien en een beter mens te worden.

João Guarnirri

São Paulo (Brazilie)

gegaan als we met zijn woorden op onze lippen, zijn geest in ons hart en zijn leringen in ons leven door de sterfelijkheid reizen.'

Wij kunnen zoveel leren uit de boodschappen in dit tijdschrift. De artikelen over de heiligen en hun getuigenissen, zijn niet alleen een hulp voor mij, zij kunnen ook voor anderen die nog geen lid zijn van de kerk zeer waardevol zijn.

Wanda Rivera

Gemeente Isabela

Ring Mayaguez (Puerto Rico)

GEESTELIJK OPBOUWEND

L'Etoile (Franstalig) is een tijdschrift dat ik zeer waardeer.

PRACHTIGE BOODSCHAPPEN

Mijn eerste contact met de zendingen was in 1992. Al bij de eerste zendingelingsvoelde ik iets bijzonders in mijn hart. Naarmate ik meer lessen kreeg, leerde ik evangeliebeginselen kennen waar ik voorheen niets van afwist. Bij mijn eerste bezoek aan de kerk was de verwelkoming door de leden zo hartelijk alsof ze mij altijd al gekend hadden.

Ik was het eerste lid van de kerk in ons gezin. Op het ogenblik zijn ook mijn beide zussen lid en leest mijn vader het Boek van Mormon.

Ik ontvang reeds enkele maanden de *Liahona* (Spaanstalig) en ben bijzonder blij met de inhoud.

In het februarinummer van 1993 stond een prachtige boodschap van het Eerste Presidium. 'De paden die Jezus ging'. Het artikel is geschreven door President Thomas S. Monson. Zijn raad trof mij diep: 'Wij kunnen met-terdaad de paden bewandelen die Jezus is

Ik geniet van de boodschappen van het Eerste Presidium en de ervaringen van heiligen der laatste dagen over de hele wereld.

Het tijdschrift bouwt mij iedere maand weer geestelijk op. Ik kijk er telkens naar uit.

Dank u voor uw werk.

Léonard Heo-Moun

Wijk Hitiaa

Ring Paea (Tahiti)

NOOT VAN DE REDACTIE

Wij hebben grote waardering voor onze trouwe lezers, en wij nodigen u uit ons uw brieven, artikelen en verhalen toe te sturen. Het maakt niet uit in welke taal. Vermeld uw volledige naam, adres, wijk of gemeente en ring of district. Ons adres is: International Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, USA.

‘En Petrus ging naar buiten en weende bitter’

President Gordon B. Hinckley

Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Ik wil met u in gedachten teruggaan naar die afschuwelijke avond en nacht in en rond Jeruzalem toen het laatste avondmaal voorbij was. Jezus en zijn discipelen verlieten de stad en gingen naar de Olijfberg. In het besef dat zijn verschrikkelijke beproeving voor de deur stond, sprak Jezus met hen die Hij liefhad. En Hij zei tot hen: ‘Gij zult allen aan Mij aanstoot nemen in deze nacht. (...)’

Petrus antwoordde en zeide tot Hem: Al zouden allen aanstoot aan u nemen, ik nooit!

Jezus zeide tot hem: Voorwaar, Ik zeg u, in deze nacht, eer de haan kraait, zult gij Mij driemaal verloochenen.

‘Petrus zeide tot Hem: Zelfs al moest ik met u sterven, ik zal u voorzeiker niet verloochenen’ (Matteüs 26:31, 33–35).

Kort daarna volgde het verschrikkelijke lijden in de Hof van Getsemane, en vervolgens het verraad. De stoet ging toen naar het hof van Kajafas ‘en Petrus volgde (...) tot aan de hof van de hogepriester, en binnengekomen zijnde, ging hij tussen de dienaars zitten om de afloop te zien’ (Matteüs 26:58).

Petrus verklaarde dat hij de Heiland nooit zou verloochenen. Maar de zwakheid van het vlees overmande hem, en onder de druk van beschuldiging bezweek zijn vastberadenheid. Hij zag zijn fout en zijn zwakheid in, ‘hij ging naar buiten en weende bitter’.

Terwijl de schijnvertoning van het proces zich voltrok en Jezus' aanklagers hem bespuwden en sloegen, zag een slavin Petrus en zei: 'Ook gij waart bij Jezus, de Galileeër.

'Maar hij loochende het ten aanhoren van allen en zeide: Ik weet niet, wat gij zegt.

'Toen hij naar het portaal ging, zag een andere hem en zij zeide tot hen, die daar waren: Die man was bij Jezus, de Nazoreeër.

'En wederom loochende hij het met een eed: Ik ken de mens niet.

'Even later kwamen zij, die daar stonden, naar Petrus toe en zeiden: Waarlijk, ook gij behoort tot hen, want ook uw uitspraak verraadt u.

'Toen begon hij zich te vervloeken en te zweren: Ik ken de mens niet. En terstond kraaide een haan.

'En Petrus herinnerde zich het woord, dat Jezus gesproken had: Eer de haan kraait, zult gij Mij driemaal verloochenen. En hij ging naar buiten en weende bitter' (Matteüs 26:69–75; cursivering toegevoegd).

Wat zijn die woorden aandoenlijk! Petrus bevestigde zijn trouw, zijn vastberadenheid, zijn vastbeslotenheid, toen hij zei dat hij Christus nooit zou verloochenen. Maar de zwakte van het vlees overwon hem, en onder de druk van de beschuldiging bezweek zijn vastbeslotenheid. Maar toen zag hij in dat hij verkeerd en zwak was, en ging 'hij (...) naar buiten en weende'.

DE TRAGIEK VAN EEN HOOG DOEL ZONDER RESULTAAT

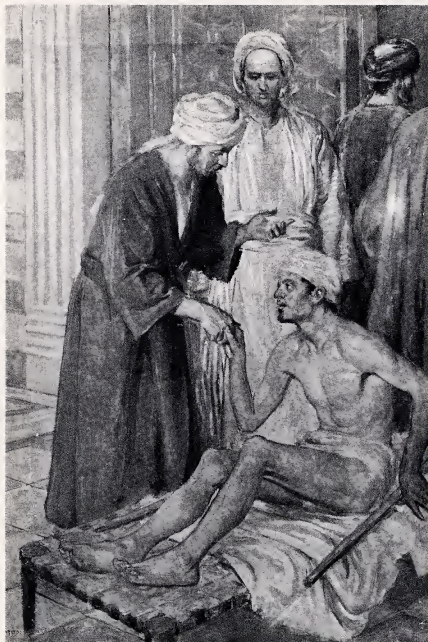
Bij het lezen van die tekst krijg ik medelijden met Petrus. Zovelen van ons lijken zoveel op hem. Wij zweren onze trouw; wij bevestigen onze vastberadenheid om goedsmoeds te zijn; wij verklaren, soms zelfs in het openbaar, dat wij het goede zullen doen, wat er ook gebeurt, dat wij pal zullen staan voor de goede zaak, dat wij onszelf en anderen trouw zullen blijven.

En dan komen we steeds meer onder druk te staan. Soms is het sociale druk. Soms zijn het persoonlijke begeerten. Soms zijn het verkeerde ambities. De wil verslapt. En de discipline verslapt. Er volgt overgave. En dan is er berouw, gevolgd door zelfbeschuldiging, en bittere tranen van spijt.

Ik denk ook aan een ander soort tragiek die we vaak zien, van mensen die hoge doelen stellen maar weinig bereiken. Hun motieven zijn edel. De door hen nagestreefde ambitie is prijzenswaardig. Hun capaciteiten zijn groot. Maar hun discipline is zwak. Zij geven zich over aan traagheid. Gebrek aan inzet berooft hen van hun wil.

Ik denk aan zo'n man die ik eens heb gekend. Hij was geen lid van de kerk. Hij was afgestudeerd aan een goede universiteit. Zijn potentieel was grenzeloos. Als jongeman met een uitstekende opleiding en geweldige vooruitzichten, droomde hij van succes en dat bleek er ook in te zitten. Het bedrijf waarbij hij in die jaren in dienst was, gaf hem de ene promotie na de ander, telkens met meer verantwoordelijkheid dan in zijn vorige positie. Binnen enkele jaren behoorde hij tot de top van het bedrijf. Maar door die promoties kwam hij in het cocktailcircuit terecht. Daar kon hij niet tegen, net zomin als vele anderen. Hij werd alcoholist, slachtoffer van een begeerte die hij niet kon bedwingen. Hij zocht hulp, maar was te trots om zich te houden aan de therapie die hem was voorgeschreven door zijn hulpverleners.

Zijn neergang was als die van een vallende ster – op tragische wijze uitdovend en verdwijnend in de nacht. Ik informeerde bij de ene vriend na de andere, en kwam er uiteindelijk achter hoe hij aan zijn tragische einde gekomen was. Hij die met zo'n hoog doel en zulke indrukwekkende talenten was begonnen, was gestorven in een achterbuurt van een van onze grote steden. Hij was zeker geweest van zijn kracht en zijn vermogen om zijn potentieel te verwezenlijken. Maar hij had dat vermogen verloochend. En ik ben ervan overtuigd dat hij, naarmate de schaduwen van zijn falen over hem vielen, bitter moet hebben gewend.

Petrus zei tegen de verlamde man: 'Zilver en goud bezit ik niet, maar wat ik heb geef ik u; in de naam van Jezus Christus, de Nazoreeër: Wandel! (...) en hij sprong op en stond en liep (...) God lovende' (Handelingen 3:6, 8).

Ik denk ook aan een ander. Ik kende hem goed. Hij is lang geleden, toen ik op zending was in Groot-Britannië, lid geworden van de kerk. Hij rookte. Hij bad om kracht in dat vroege stadium van zijn lidmaatschap, en de Heer verhoorde zijn gebed en gaf hem de kracht om zijn gewoonte te overwinnen. Hij zag op tot God en leefde met een vreugde die hij nooit eerder had gekend. Maar er gebeurde iets. Zijn familie en zijn omgeving zetten hem onder druk. Hij paste zijn hoge normen aan en gaf toe aan zijn begeerte. De geur van brandend tabak verleidde hem. Ik zag hem enkele jaren later weer. We spraken over de goede, oude tijd die hij had gekend. Hij weende bitter. Hij gaf dit en dat de schuld, en toen hij dat deed, had ik de neiging de woorden van Cassius aan te halen:

*De schuld ligt niet bij ons gesternte, Brutus,
Doch bij onszelf, dat wij zo nietig zijn.*
(William Shakespeare, *Julius Caesar*, eerste bedrijf, tweede toneel, regel 140–141.)

En zo kan ik doorgaan met u te vertellen over hen die beginnen met edele motieven, maar vervolgens stilvallen, of over hen die een goede start hebben maar de eindstreep niet halen. Zovelen halen in het spel van het leven het eerste honk, of zelfs het tweede of het derde, maar scoren uiteindelijk geen punt. Zij zijn geneigd om voor zichzelf te leven, hun edelmoedige instincten te onderdrukken, inhalig bezittingen te vergaren en, met hun zelfzuchtige, ongeïnspireerde levenswijze, talent noch geloof in dienst van anderen te stellen. Over hun heeft de Heer gezegd: 'Dit zal uw klacht zijn in de dag der bezoeking en van oordeel en van verontwaardiging: De oogst is voorbij, de zomer geëindigd, en mijn ziel is niet gered!' (Leer en Verbonden 56:16).

Ik wil ook iets zeggen over hen die beweren de Heer en zijn werk lief te hebben, maar die Hem vervolgens, stilzwijgend of publiekelijk, verloochenen.

DE TRAGIEK VAN GELOOFSVERZAKING

Ik herinner me nog heel goed een jongeman met groot geloof en grote toewijding. In een moeilijke periode in mijn leven was hij mijn vriend en mentor. Zijn levenswijze en het enthousiasme waarmee hij anderen diende, waren bewijzen van zijn liefde voor de Heer en voor het werk van de kerk. Maar hij werd geleidelijk daarvan afgeleid door de vleierij van kennissen die in hem een middel zagen om de belangen te bevorderen die zij samen in zaken hadden. In plaats van hen in de richting van zijn geloof en levenswijze te sturen, gaf hij zich geleidelijk over aan hun verleidingen om de tegengestelde richting in te slaan.

Hij heeft zich nooit openlijk uitgesproken tegen het geloof waarnaar hij eens had geleefd. Dat was ook niet

nodig. Zijn veranderde gedrag was bewijs genoeg dat hij het verloochend had. De jaren gingen voorbij, en toen sprak ik hem weer. Hij sprak als een gedesilluseerd man. Met zachte stem en neergeslagen ogen vertelde hij hoe hij afgedwaald was nadat hij zichzelf had losgemaakt van het anker van het hem eens zo dierbare geloof. Toen hij zijn verhaal af had, weende hij, net als Petrus.

Enkele jaren geleden sprak ik met een vriend over een wederzijdse kennis, een man die uitermate veel succes heeft in zijn beroep. 'Maar hoe staat het met zijn activiteit in de kerk?' vroeg ik. Waarop mijn vriend antwoordde: 'Hij weet diep van binnen dat het waar is, maar hij is er bang voor. Hij vreest dat hij uit zijn sociale kring gestoten zou worden als hij zou erkennen dat hij lid is van de kerk.'

Ik dacht: De tijd zal komen, hoewel misschien pas wanneer hij oud is geworden, dat deze man, wanneer hij er eens rustig over nadenkt, zal weten dat hij zijn geboorterecht voor een linzengerecht heeft verkocht (zie Genesis 25:34); en hij zal berouw hebben, verdrietig zijn en wenen, want hij zal inzien dat hij niet alleen de Heer heeft verloochend in zijn eigen leven, maar Hem in feite ook heeft verloochend voor zijn kinderen, die zijn opgegroeid zonder zich aan een geloof vast te kunnen houden.

De Heer zelf heeft gezegd: 'Want wie zich voor Mij en voor mijn woorden schaamt in dit overspelig en zondig geslacht, de Zoon des mensen zal Zich ook voor hem schamen, wanneer Hij komt in de heerlijkheid zijns Vaders, met de heilige engelen' (Marcus 8:38).

PETRUS BEKEERT ZICH EN BLIJFT GETROUW

Laten we nu weer kijken naar Petrus, die verloochende en daarna weende. Hij zag zijn fout in, bekeerde zich van zijn zwakheid, maakte een volledige ommezwaai en werd een machtig verkondiger van het getuigenis van de herrezen Heer. Hij, de seniorapostel, wijdde de rest van zijn leven aan

het getuigen van de zending, de dood en de opstanding van Jezus Christus, de levende Zoon van de levende God. Hij predikte zo ontroerend op de pinksterdag dat de aanwezige menigte door de macht van de Heilige Geest in hun hart geraakt werd. Met het gezag van het priesterschap dat hij van de Meester ontvangen had, genas hij de verlamde man, het wonder dat hem vervolging opleverde. Hij sprak onbevreesd voor zijn broeders toen zij voor het Sanhedrin gebracht waren. Door het visioen dat hij ontving werd het evangelie aan de andere volken gebracht (zie Handelingen 2-4, 10).

Volgens de overlevering is hij geketend en gevangen geweest, en is hij een vreselijke marteldood gestorven als getuige van Hem die hem wegreep bij zijn netten om visser van mensen te worden (zie Matteüs 4:19). Hij bleef loyaal aan de grote, dwingende taak die de herrezen Heer hem oplegde toen Hij de elf apostelen in zijn laatste instructies opdroeg: 'Maakt al de volken tot mijn discipelen en doopt hen in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes' (Matteüs 28:19). En hij kwam, met Jakobus en Johannes, in deze bedeling terug naar de aarde om het heilig priesterschap aan de profeet Joseph Smith te verlenen, waarna door dat gezag de kerk van Jezus Christus in deze laatste tijd werd hersteld – en deze kerk functioneert nog steeds door dat gezag. Die grote werken, en nog vele ongenoemde, werden gedaan door Petrus, die eens Christus had verloochend en daar verdriet over had gehad, maar vervolgens boven zijn fout uitsteeg om daarna het werk van de Heiland na diens hemelvaart te bevorderen en deel te nemen aan de herstelling van dat werk in deze bedeling.

KEER TERUG TOT DE WAARHEID

Als er in de kerk mensen zijn die in woord of daad het geloof verloochend hebben, bid ik dat u troost en vastberadenheid mag putten uit het voorbeeld van Petrus, die dagelijks met Jezus was omgegaan maar op een moment dat hij onder

Nadat hij was aangeklaagd wegens het genezen van de verlamde man, sprak Petrus onbevreesd ten behoeve van zijn broeders voor het Sanhedrin. Getuigend van Jezus Christus, sprak hij: 'En de behoudenis is in niemand anders, want er is ook onder de hemel geen andere naam aan de mensen gegeven, waardoor wij moeten behouden worden' (Handelingen 4:12).

grote druk stond tijdelijk de Heer verloochende, alsmede het getuigenis dat hij in zijn hart droeg. Maar hij steeg daarboven uit en werd een machtig verkondiger en groot voorvechter van het geloof. Er is dus voor iedereen een manier om een ommekeer te maken en zijn of haar kracht en geloof te voegen bij de kracht en het geloof van andere mensen om het koninkrijk van God op te bouwen.

Ik ken een geweldige man die met liefde voor de kerk is opgegroeid. Maar toen hij eenmaal bezig was aan zijn carrière in de zakenwereld, werd de ambitie een obsessie voor hem en begon hij in feite zijn geloof te verloochenen. Zijn levenswijze werd bijna een ontkenning van zijn trouw daaraan. Maar gelukkig hoorde hij, voordat hij te ver gegaan was,

de fluisteringen van een stille, zachte stem. En hij kreeg een verlossend gevoel van berouw. Hij bekeerde zich en werd president van een geweldige ring van Zion.

Ik spreek tot mijn geliefde broeders en zusters die misschien zijn afgedwaald: de kerk kan niet zonder u, en u kan niet zonder de kerk. U zult een luisterend oor vinden. U zult mensen treffen die u willen helpen de weg terug te vinden; die u moed zullen inspreken. Er zullen tranen zijn – geen bittere, maar tranen van vreugde.

Moge de Heer u door de macht van zijn Geest raken om uw verlangen te versterken. Moge Hij uw vastberadenheid versterken. Moge uw vreugde volledig zijn en uw gemoedsrust zoet en bevredigend, wanneer u terugkeert naar dat waarvan u in uw hart weet dat het waar is. □

VOOR DE HUISONDERWIJZERS

1. Petrus bevestigde aanvankelijk zijn trouw, maar toen hij onder druk werd gezet, verdween zijn vastberadenheid als sneeuw voor de zon.
2. De boodschap van het verhaal van Petrus is dat hij zich bekeerde en een uitstekende dienstknecht van de Heer werd, toen hij eenmaal zijn fout had ingezien.
3. Velen van ons beloven, net als Petrus, onze trouw. Maar dan wordt de druk groot, onze wil verzwakt, en wij geven ons over. Tranen van spijt zijn het gevolg.
4. Als we Petrus' voorbeeld van bekering niet volgen, zullen we eens klagen: 'De oogst is voorbij, de zomer geëindigd, en mijn ziel is niet gered!' (LV 56:16.)
5. Iedereen kan zijn zwakheid overwinnen en zijn kracht en geloof bij dat van anderen voegen om het koninkrijk van God op te bouwen.

'Ik wist dat ze vandaag zou komen'

Ole M. Smith

Toen ik enkele jaren geleden in Puerto Rico woonde, had ik een huisonderwijscollega die net als ik zijn hele leven al lid van de kerk was, en die bovendien op zending was geweest. We hadden allebei vertrouwen in onze evangeliekennis. Maar we leerden een evangelieles van onschatbare waarde door een achttjarige jongen die niets anders deed dan het eenvoudige geloof oefenen dat we allemaal behoren te hebben.

Bill en ik waren als huisonderwijzers toegewezen aan zuster Lambert. Zij was een oudere zuster, een van de eerste leden in Puerto Rico. Maar toen haar man haar verlaten had, begon ze meer tijd te besteden aan haar winkeltje in planten en zaden. We zagen haar steeds minder in kerkvergaderingen en bij activiteiten.

Het werd ook moeilijker om haar thuis te vinden. Toch slaagden Bill en ik erin om haar regelmatig te bezoeken. We kwamen elke maand met een speciaal voor haar voorbereide les en deden ons best om haar te heractiveren, maar niets leek te werken. Ze zei dat ze een sterk getuigenis van het evangelie had, maar toch wilde ze niet naar de kerk gaan.

Op een zondag belde ik zuster Lambert om te zien of ze misschien vroeg thuis was gekomen. Toen ze de telefoon aannam, wist ik dat Bill en ik onmiddellijk naar haar toe moesten gaan. Maar jammer genoeg was Bill net op pad voor de hoge raad.

Er schoten allerlei ideeën door mijn hoofd, maar ik verwierp ze een voor een, totdat ik het juiste idee kreeg: ik zou Trent, mijn onlangs gedoopte zoon, meenemen.

'Doe snel een stropdas om, Trent,' instrueerde ik hem, 'want je gaat met mij op huisonderwijs.'

Hij was verbaasd, maar pakte trots zijn stropdas en deed hem om. We gingen op pad.

Op weg naar zuster Lamberts huis voelde ik me geïnspireerd om Trent de huisonderwijsboodschap te laten geven. Daarom besprak ik onderweg het onderwerp met hem. Tegen de tijd dat we er waren, was hij er klaar voor.

Ik kan me nog zuster Lamberts glimlach herinneren toen ze de kleine Trent begroette. Nadat we even hadden gepraat, gaf Trent een mooie les. Toen we weggingen, hadden we een goed gevoel over ons bezoek.

Er gingen enkele weken voorbij, en op de avond voor de vastenzondag herinnerde ik Trent eraan dat hij zich kort daarvoor ten doel had gesteld te vasten op de vastendagen. Ik vertelde over de zegeningen die we door het vasten krijgen, en legde uit dat vasten een doel moet hebben. 'Als het een rechtvaardig verlangen is,' vertelde ik hem, 'zal de Heer je helpen om het uit te laten komen.' 'Dat weet ik, papa,' antwoordde hij. 'En ik heb al een doel voor mijn vasten.'

Toen we de volgende middag de kerk binnenkwamen, kon ik nauwelijks mijn ogen geloven. Ze was lang niet naar de kerk geweest, maar daar zat ze – zuster Lambert.

Het heeft even geduurd, dacht ik, maar Bill en ik hebben eindelijk wat met haar bereikt. Ze had onze boodschappen aangehoord en uiteindelijk toch gevoeld dat we ons zorgen om haar maakten. Om ook Trent te laten voelen hoe geweldig die ervaring was, boog ik me over hem heen en fluisterde: 'Ben je niet blij en verbaasd dat zuster Lambert er vandaag is? Daar heb jij aan mee geholpen, weet je.'

Ik was sprakeloos door zijn antwoord. 'Ik ben erg blij, papa,' zei hij, 'maar ik ben niet verbaasd. Ik heb gevast dat ze terug zou komen naar de kerk. Ik wist dat ze vandaag zou komen.'

Ik was dankbaar dat ik mocht zien hoe het geloof van een kind in vasten invloed had op haar leven – en het mijne. □

ALVIN MARTINEZ: AAN DE HEMEL REIKEN

Miles Tuason

Het eenvoudige kerkgebouw op Buendia Avenue in Manila, dat tevens fungeert als ringgebouw voor de Ring Makati, lijkt wat te misstaan in die buurt. Het wordt omringd door de hoogste wolkenkrabbers van Manila en staat op een plaats die ooit beschouwd werd als waardeeloos moerasland. Maar doodgewone activiteiten als het sporttoernooi van de ring kunnen op het basketbalveld een uitzonderlijke dimensie krijgen. Kijk maar naar het basketbalteam van de Wijk Mandaluyong 3 en de jongeman die hinkend en mankend op de vloer verschijnt.

Heeft hij misschien een knieblesure? Of een verstuikte pols?

Niets van dat alles. De jongen is gedeeltelijk verlamd.

Ondanks zijn handicap volgt Alvin Martinez het voorbeeld van Mozes van weleer door datgene te doen wat de Heer van hem verwacht.

VAN MOERAS TOT WOLKENKRABBER

Voor Alvin Martinez staat het aanpakken van moeilijkheden gelijk aan moerasland ombouwen tot standplaats van wolkenkrabbers. Bij zijn geboorte was Alvin een gezond jongetje, dat net als alle andere Filipijnse baby's werd gevaccineerd tegen polio. Maar om de een of andere reden waren zijn zenuwen niet bestand tegen het vaccin. Zijn rechterarm en -been verstijfden en de vingers van zijn linkerhand krulden naar binnen. Door het poliovacin raakte de rechterhelft van zijn lichaam volledig verlamd. Vaak dreven zijn medescholieren die hem naar de klas zagen hinken, de spot met Alvin.

'Hé, daar heb je Alvin', riep er dan iemand.

'Waarom loop je scheef, Alvin?' schimpte een ander. 'De weg loopt toch recht.'

Alvin is een van de actiefste jongemannen van zijn wijk, of het nu gaat om basketbal spelen, meedoen aan een dienstbetoenproject of seminarie volgen.

'Alvin, Alvin, *pilay!*' *Pilay* betekent 'manke'. Een schimpscheut die zijn klasgenoten, zelf recht van lijf en leden, graag tegen hem gebruikten.

Maar Alvin moest meer verduren dan alleen maar plagerijen. Plotseling overleed zijn vader aan een beroerte. In een poging dit verlies en de hatelijke opmerkingen van klasgenoten te verwerken, begon Alvin geregeld thuis te blijven van school en kerk, en zocht hij een andere *barkada*, of vriendenkring.

In Manila is een *barkada* een groep vrienden die je opbouwen of laten vallen. Alvins *barkada* was van de laatste soort. Maar hij trachtte zijn HLD-normen te handhaven. 'De vrienden die mij een sigaret aanboden, vertelde ik dat ik mormoon ben.'

ZOALS BIJ DAVID EN GOLIAT

Uiteindelijk besloot Alvin zijn beperkingen aan te pakken en, net als David van weleer, de goliatten in zijn leven te overwinnen. Hij nam het vaste besluit om weer naar school te gaan. Zijn moeder, die op dat ogenblik als naaister werkzaam was, was opgetogen. Met veel geduld had zij hem eraan herinnerd dat zijn toekomst er beter zou uitzien als hij een goede opleiding kreeg.

Op school sloot Alvin zich aan bij een andere *barkada* klasgenoten die hem met respect behandelden. 'Al mijn klasgenoten zijn zo aardig en vriendelijk', glundert hij.

Aanvankelijk wel een beetje verlegen, maar daarna toch geestig, begon Alvin de kerk te zien als een tweede thuis. 'Ik vind het fijn om naar de kerk te gaan en met de andere jongens samen te zijn', zegt hij. Dankzij de goede invloed van vrienden in de kerk en leden van het priesterschapsquorum werd het getuigenis van Alvin gesterkt en werd hij, met de hulp van de jeugdleiders, weer actief in de kerk. Zij vertelden Alvin vaak dat hij zich niet hoefde te schamen voor zijn handicap. 'Wij wilden hem ervan doordringen dat hij gewaardeerd wordt', zegt een van de jeugdleiders, 'en uiteindelijk kon hij die waardering ook aanvoelen.' Alvin is dankbaar voor de zendingen die zijn ouderlijk gezin onderricht hebben. Nog dankbaarder is hij voor de jeugdleiders die hem geholpen hebben om, na heel wat persoonlijke strijd, terug te keren naar de kerk.

HIJ IS ER ALTIJD

Tegenwoordig is Alvin een van de actiefste jongemannen van zijn wijk. De omgang met zijn kerkvrienden vindt hij bijzonder prettig. 'Zij schamen zich er niet voor om met mij gezien te worden', zegt hij lachend. 'Zij maken zelfs geen grappen meer om mij.' In plaats daarvan is het Alvin die hun plaagt.

En hij is een voorbeeld van toewijding. Op zekere zondag voerde hij

samen met enkele andere jongemannen het volgende gesprek.

'Er is ons gevraagd om aanstaande zaterdag het kerkgebouw en het omliggende terrein op te ruimen', meldt een van hen.

'Maar we kunnen wel wat leukers verzinnen', antwoordt een andere jongen.

'Laten we dan eerst doen wat er van ons gevraagd is', aldus Alvin.

Op de bewuste zaterdag stond Alvin reeds klaar in zijn werkplunje terwijl de andere jongemannen nog onderweg waren. Bovendien had hij zijn neefje meegebracht die geen lid is van de kerk.

Wie dat ziet, legt automatisch het verband tussen wat Alvin doet en zijn lievelingsvers uit de Schriften: 'Ik zal heengaan en doen wat de Here heeft bevolen' (1 Nephi 3:7).

Onlangs ontving Alvin een onderscheiding voor het stipt bijwonen van het seminarie. Het seminarie voor de HLD-jongeren van Manila wordt gewoonlijk 's middags gegeven of in de vooravond wanneer het verkeer in de stad heel wat opstoppen veroorzaakt. Maar Alvin is altijd op tijd. 'En ook wat de toepassing van de les betreft, doet Alvin zijn uiterste best', aldus de seminarieleerkracht, broeder Nolan Caceres.

Ook bij andere dingen die hij doet, vind je diezelfde instelling bij hem terug. Het basketbalteam van de wijk waartoe hij behoort, behaalde de tweede plaats op het sporttoernooi van de ring. Ook op activiteitenavonden in

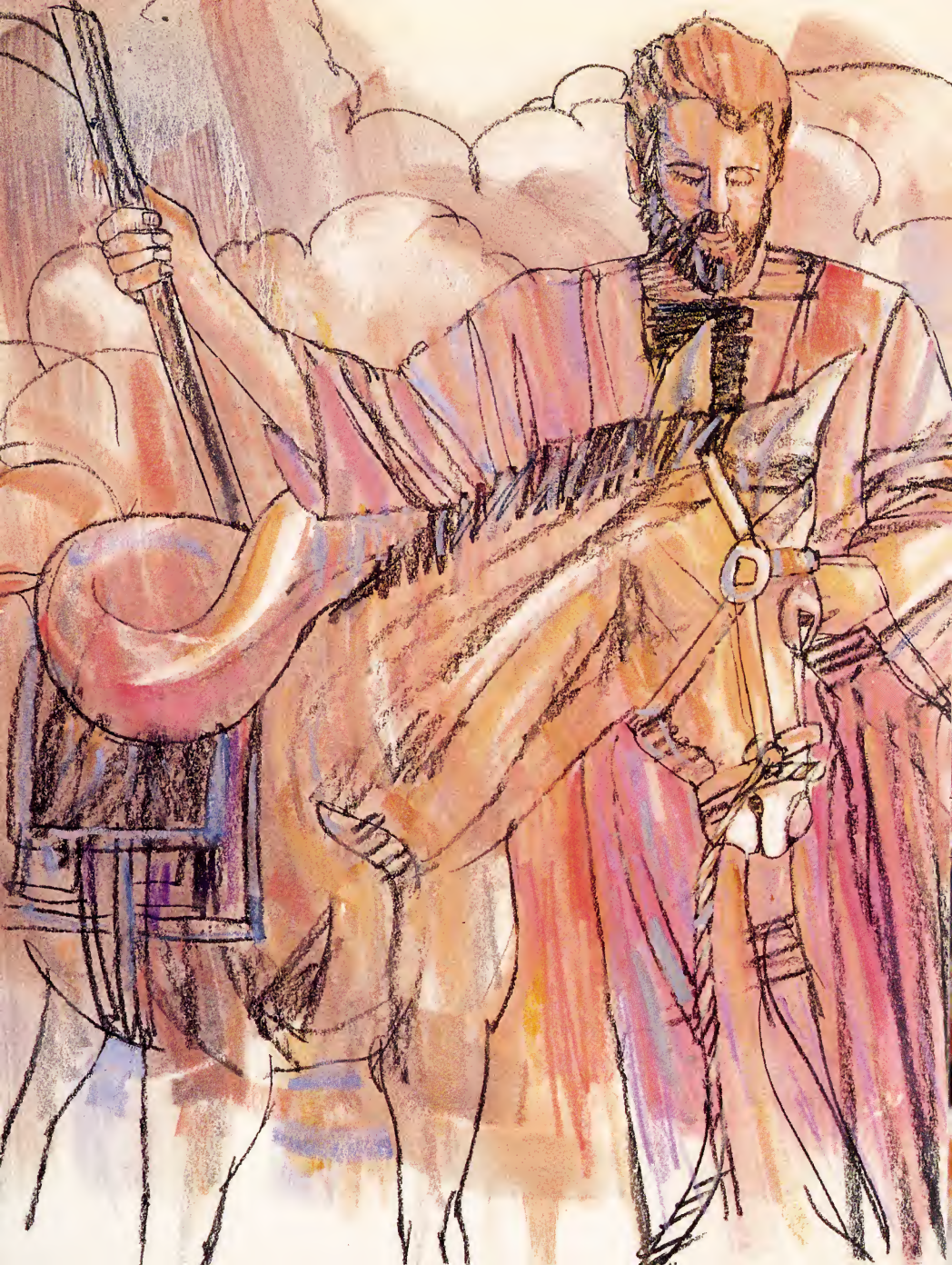
de kerk 'laat hij ons niet in de steek. Hij is er altijd', aldus broeder Caceres.

TORENHOGHE DROMEN

De verwachtingen van Alvin zijn even hoog als de torens rond het ringgebouw. Hij droomt ervan om een eigen zaak te beginnen. Maar zijn belangrijkste doelstelling is eerst een zending te vervullen. Op school heeft Alvin op zijn eigen manier reeds velen over de kerk verteld en wel door zijn eenvoudige maar toegewijde voorbeeld.

Als je hem vraagt wie zijn lievelingsfiguur uit de Schriften is, denkt Alvin even na en zegt dan: 'Ik denk Mozes.' Dat is inderdaad een toepasselijke keuze. Voordat Mozes de roeping van de Heer aanvaardde, had hij het gevoel dat hij het niet zou aankunnen omdat hij 'zwaar van mond' was (zie Exodus 4:10). Ondanks zijn tekortkomingen deed hij wat de Heer van hem verwachtte. Dat voorbeeld volgt Alvin na.

Veel Filipijnen met handicaps worden in verzorgingsinstellingen geplaatst, sommigen worden door de maatschappij uitgestoten. Daar vormt Alvin een uitzondering op. 'Hij heeft geleerd om zinvol bezig te zijn, ook al dachten andere mensen dat hij daar niet toe in staat zou zijn', zegt broeder Caceres. Inderdaad, zinvolle activiteiten zoals basketbal spelen, naar school gaan en anderen over het evangelie vertellen. Alvin Martinez weet dat je kunt opstaan en, net als de hoge gebouwen van Manila, aan de hemel kunt reiken. □

GAVEN UIT HET OUDE ISRAËL

Lynette H. Kelley

ILLUSTRATOR: LARRY WINBORG

Het Oude Testament bevat veel geïnspireerde leringen uit het oude Israël die van toepassing zijn op de heiligen der laatste dagen. Hoewel het leven tegenwoordig in veel opzichten anders is dan het leven in oudtestamentische tijden, zijn de eeuwige waarheden gelijk voor alle kinderen van God, in welke tijd ze ook leven. Het Oude Testament is al mijn hele leven een leidraad voor me. De vele schatten die erin te vinden zijn, noem ik 'gaven uit het oude Israël'.

GAVE IN MIJN KINDERJAREN: BILEAMS EZELIN

Bileam was op reis met mannen die kwade bedoelingen hadden met Israël. De Heer stuurde een engel om hem tegen te houden. Bileams ezelin zag dat de engel de doorgang ver-

sperde, maar haar meester zag dat niet. Drie maal weigerde de ezelin om verder te lopen, en elke keer sloeg Bileam haar.

'Nu opende de Here de mond der ezelin, en zij zeide tot Bileam: Wat heb ik u gedaan, dat gij mij nu driemaal geslagen hebt?' De Heer opende Bileams ogen en hij zag de engel, die Bileam vertelde dat de ezelin zijn leven gered had. (Zie Numeri 22:5-35.)

In mijn kinderjaren vond ik dit verhaal, dat beter was dan een sprookje en vele andere verhalen, bijzonder spannend. Stel je eens voor: een pratende ezelin! Onze Hemelse Vader kon toch van die prachtige wonderen verrichten.

Als moeder herinner ik me een zeldzame ochtend waarop ik zoveel vroeger wakker was dan de kinderen dat ik in een met zonlicht gevulde woonkamer rustig in de Schriften kon gaan zitten lezen. Al gauw stommelde een zoontje in pyjama

uit zijn slaapkamer. Hij wreef slaperig in zijn ogen, kroop op mijn schoot tegen mij aan, en vroeg: 'Wat ben je aan het lezen, mama?'

Bij dergelijke gelegenheden geef ik de gave van de verhalen uit het Oude Testament door aan mijn kinderen. Allereerst vertel ik ze de populaire verhalen, zoals het verhaal van de ark van Noach (zie Genesis 6–8), van Jozefs veelkleurige mantel (zie Genesis 37:6–36), en van koning Salomo die bijna een baby met het zwaard doormidden liet snijden om te verdelen over twee vrouwen die allebei beweerden de moeder te zijn (zie 1 Koningen 3:16–28).

Vervolgens vertel ik ze de minder bekende verhalen, zoals de drie helden die in het leger van koning David dienden. Tijdens een veldslag met de Filistijnen braken zij met gevaar voor eigen leven door de vijandelijke linies om wat water voor hun dorstige koning te halen. (Zie 1 Kronieken 11:10–19.)

Er zijn veel soortgelijke verhalen waar kinderen van kunnen genieten.

GAVE IN MIJN TIENERJAREN: ASA'S GEZONDHEIDSLES

Toen ik het voortgezet onderwijs volgde, had ik een tijd last van allerlei kwaaltjes. Elke poging om die met medicijnen te bestrijden had alleen maar nieuwe kwaaltjes tot gevolg. En toen las ik over Asa.

'In het negenendertigste jaar van zijn regering werd Asa ziek aan zijn voeten en zijn ziekte werd hoogst ernstig. Doch zelfs in zijn ziekte zocht Asa geen hulp bij de Here, maar bij de heelmeeesters.

'Asa ging bij zijn vaderen te ruste en stierf in het eenenveertigste jaar van zijn regering' (2 Kronieken 16:12–13).

Niet als Asa had ik ook uitsluitend bij 'de heelmeeesters' hulp gezocht. Maar toen ik deze tekst las, maakte de Geest het mij heel duidelijk wie mij genezing kon schenken. Nadat ik alles had gedaan wat de medische wetenschap

mij had voorgeschreven, bad ik. De Heer gaf mij leiding en zegende mij. En nu heb al jaren geen last meer gehad van die problemen.

GAVE VOOR EEN ZENDELING: WEDLOPEN EN VELDSLAGEN

Vraag: 'Als gij met voetgangers loopt, maken zij u moede; hoe zult gij dan een wedloop beginnen met paarden?' (Jeremia 12:5).

Antwoord: 'Zo zegt de Here tot u: weest niet bevreesd (...) want het is geen strijd van u, maar van God' (2 Kronieken 20:15).

Het was een van die dagen op zending waarop nog één in je gezicht dichtgeslagen deur teveel zou zijn. Aan de

vermoede blik van mijn juniorcollega kon ik zien dat zij zich ook zo voelde. We staken de straat over naar een grote akker met graan. Ik klom op de hoge oever van een greppel en verhef mijn stem voor een geboeid publiek, bestaande uit aardkluiten en hoge, gele graanstengels die minzaam in de wind knikten.

Ik hield voor die akker de toespraak die ik zo graag had willen houden voor de oogst waarover in afdeling vier van de Leer en Verbonden gesproken wordt. Ik smachtte ernaar zielen te oogsten voor de Heer. Hadden wij niet onze sikkel met al onze macht ingeslagen? En toch leek het alsof we de voetgangers nauwelijks bij konden houden, terwijl onze onbereikte doelen ons zo snel voorbij renden als paarden. De tekst in 2 Kronieken gaf ons een nieuw en troostend perspectief omdat het ons eraan herinnerde aan wie de strijd toebehoorde. De oogst van de Heer is nabij en de winnaars in de strijd om het sterfelijk leven worden niet aangewezen op grond van aardse maatstaven.

GAVE VAN EEN OUDER: 'OCH, HADDEN ZIJ STEEDS ZULK EEN HART!'

We waren nog niet zo lang getrouwd toen mijn man en ik eens bij vrienden logeerden; iedereen was laat naar bed gegaan na een drukke avond waarop we veel gekletst en gedaan hadden. We waren bijna in slaap toen we bedachten dat we die dag nog niets aan ons voornemen van dagelijkse schriftstudie hadden gedaan. In plaats van het licht aan te doen en in onze bagage te graven naar de standaardwerken, besloten we om de beurt zachtjes lievelingsschriftteksten voor elkaar aan te halen.

Het was de eerste keer dat ik deze tekst hoorde aanhalen: 'Och, hadden zij steeds zulk een hart om Mij te vrezen en om al mijn geboden te onderhouden, opdat het hun en hun kinderen voor altoos wel mocht gaan!' (Deuteronomium 5:29.)

Aan de zachte toon in de stem van mijn man kon ik horen hoe oprecht hij wilde dat de woorden van die tekst zouden uitkomen – dat we zo'n hart zouden hebben dat het voor altijd goed met ons en onze kinderen zou gaan. Tegenwoordig hangt deze tekst in de woonkamer aan de

muur. Het is het recept van ons gezin voor een eeuwig gelukkig gezin.

GAVE AAN DE VROUWEN: 'WIJZE' VROUWEN

Ik probeer het verschil tussen twee beschrijvingen van vrouwen in gedachten te houden. Die beschrijvingen staan in Spreuken. Daar staan 22 verzen die de daden en eigenschappen hemelhoog prijzen van een deugdzame vrouw, wier 'waarde (...) koralen ver te boven' gaat (zie Spreuken 31:10–31). Vergelijk dit met Spreuken 21:19: 'Het is beter te wonen in een woestijn dan met een twistzieke en gramstorige vrouw.'

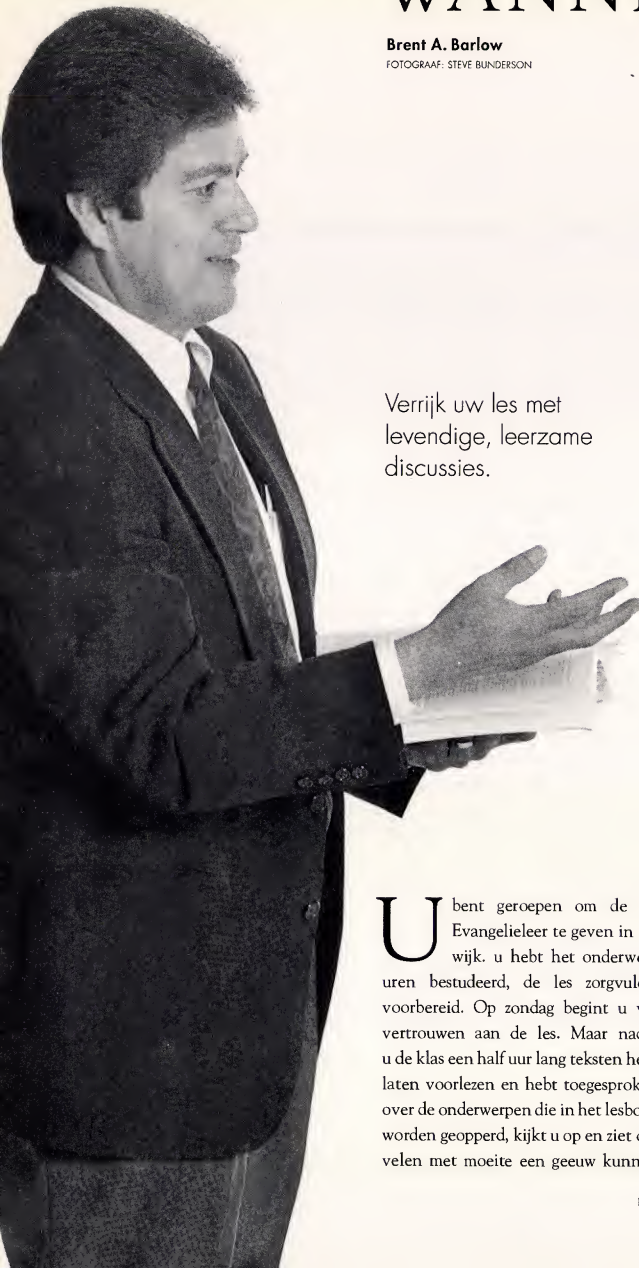
Het Oude Testament staat vol voorbeelden van getrouwe, rechtvaardige vrouwen. Ik respecteer de vrouwen van het oude Israël die 'wijs van hart' waren (zie Exodus 35:25; vertaling naar de King James-versie van de Bijbel). Ik heb ontzag voor Rebekka wegens de openbaring van de Heer aan haar dat er twee volken zouden voortkomen uit de ongeboren tweeling in haar. (Zie Genesis 25:21-23.) Ik zucht bij het lezen over Rachels zeven jaar durende verkering met zijn onverwachte uitkomst. (Zie Genesis 29:18–28.) Ik verwonder mij over Sara's gehoorzaamheid aan de wet (zie LV 132:34), en ik ween met Hanna om een zoon (zie 1 Samuël 1:4–16). Ik verwonder mij over het leiderschap van Debora (zie Richteren 4–5) en het geloof van Samsons moeder tijdens haar gesprek met een engel (zie Richteren 13). Ik bid dat ik de onzelfzuchtigheid van Eva zal leren en er zelf een voorbeeld van zal zijn (zie Mozes 5:11), en tevens de moed van Ester (zie Ester 4–5) en de toewijding van Ruth (zie Ruth 1). Ik hoop te zullen leven als Abigail en te worden beschreven als een 'vrouw [met] een goed verstand en (...) schoon van gestalte' (1 Samuël 25:3).

Het Oude Testament heeft mij door mijn hele leven heen zijn gaven geschenken op de momenten dat ik dat het hardst nodig had: een pratende ezelin, de voeten van Asa, wedlopen en veldslagen, een gehoorzaam hart, en voorbeeldige vrouwen. Dergelijke wonderbaarlijk bewaarde gaven van God staan ons ter beschikking en zouden heel goed het opschrift kunnen hebben: 'Aan: het hedendaagse Israël. Van: het oude Israël. Sla er nauwkeurig acht op.' □

WANNEER EEN IE

Brent A. Barlow

FOTOGRAAF: STEVE BUNDERSON

Verrijk uw les met levendige, leerzame discussies.

Ubent geroepen om de les Evangelieeer te geven in uw wijk. u hebt het onderwerp uren bestudeerd, de les zorgvuldig voorbereid. Op zondag begint u vol vertrouwen aan de les. Maar nadat u de klas een half uur lang teksten hebt laten voorlezen en hebt toegesproken over de onderwerpen die in het lesboek worden geoperd, kijkt u op en ziet dat velen met moeite een geeuw kunnen

onderdrukken of wezenloos voor zich uit staren. Wat doet u verkeerd?

De Heer heeft een lesmodel gegeven: 'Stelt onder u een leraar aan, en laten niet allen tegelijk spreken; maar laat er één tegelijk spreken, en laten allen naar zijn woorden luisteren, opdat wanneer een ieder heeft gesproken, allen door elkander mogen zijn opgebouwd, en opdat een ieder een gelijk voorrecht moge hebben' (Leer en Verbonden 88:122). De klassikale discussie is een effectieve onderwijsmethode. Door die methode kunnen de leden in de klas betrokken worden bij een ontdekkingsproces dat de les leven zal inblazen.

Toen de Heiland op aarde was, gebruikte Hij die methode vaak. Hij onderrichtte vaak het evangelie door vragen te stellen. Toen bijvoorbeeld Simon, de Farizeeër, Jezus vermaande omdat Hij de zondares toestond Hem aan te raken en zijn voeten met haar tranen te wassen, vertelde Jezus de gelijkenis van de schuldenaren (zie Lucas 7:36-50): de ene had een schuld van vijftig schellingen, en de ander bij een bepaalde schuldeiser een schuld van vijfhonderd schellingen. Daar beide schuldenaren niets konden geven, ver-

DER HEEFT GESPROKEN

gaf de schuldeiser beiden. Toen vroeg Jezus: 'Wie van hen zal hem dan het meest liefhebben?'

In het kerkelijk onderwijs wordt deelname door de klas steeds meer beklemtoond. Een voorbeeld. In het boek voor de leerkracht Evangelieleer van 1990 staan de volgende suggesties: 'Als leerkracht moet u ervoor zorgen dat de leerlingen meedoen aan de les en dat u niet een lezing staat te geven. Het is de bedoeling dat de leerlingen onder gebed de Schriften bestuderen en dan naar de les komen om elkaar te onderwijzen en op te bouwen (zie LV 88:118, 122). Als de leerlingen zich bij de les betrokken voelen, zullen zij gemotiveerd raken om de beginselen uit de

Schriften toe te passen, en zal de Geest aanwezig zijn' (blz. VII).

U kunt de hele klas beter bij het leerproces betrekken als u de volgende suggesties gebruikt:

TECHNIEKEN VOOR DE KLASSIKALE DISCUSSIE

Voordat u aan een klassikale discussie begint, stelt u vast wat de concrete uitkomst moet zijn. Welke informatie wilt u overbrengen? Welke denkbeelden wilt u de leerlingen naar voren laten brengen? Welke punten wilt u onder de aandacht brengen? Als u deze zaken van tevoren opschrijft, zullen ze u duidelijker voor ogen staan en kunt u die informatie gericht aan uw leerlingen ontlocken.

De meest gebruikte methode om een klas bij een discussie te betrekken, is door vragen te stellen. Dat kan op veel manieren:

1. Stel algemene vragen – een vraag waar verschillende antwoorden op gegeven kunnen worden. Bijvoorbeeld: 'Wat is voor u een stimulans geweest om geregeld in de Schriften te gaan lezen?'

Als u een algemene vraag stelt dan zullen alle leden in de klas erover nadenken omdat zij niet weten wie u om een antwoord zult vragen. Na het stellen van de vraag kunt u kiezen uit diegenen die aangeven dat zij willen reageren.

2. Stel een algemene vraag, wacht even, en laat dan iemand antwoorden.

Bijvoorbeeld: 'Aan welke tekst hebt u vooral wat gehad in uw huwelijk?' (Wachten.) 'Willem, schiet er jou een te binnen?'

Voordat u een dergelijke vraag stelt, kunt u aangeven dat u iemand om een antwoord zult vragen. Vrijwel iedereen zal erover na gaan denken wat hij kan zeggen.

3. Vraag iemand om op een bepaalde vraag te reageren. Denk goed na wie u vraagt, zodat u niet iemand onbewust met iets pijnlijks confronteert of hem in verlegenheid brengt. Bijvoorbeeld: 'Broeder Jansen, wat zou u doen met een jongen van zeventien die liever met zijn vrienden naar de film gaat dan de gezinsavond bij te wonen?'

Eén manier om leerlingen erbij te betrekken die eventueel aarzelen om te antwoorden, is hen een ja/nee-vraag te stellen. Bijvoorbeeld: 'Zuster Jansma, vindt u dat 's morgens de beste tijd is om de Schriften te bestuderen?'

Na een 'ja' of een 'nee' kunt u nóg nagaan of de cursist er verder op in wil gaan. Is dat niet het geval, dan gaat u door met uw les.

4. Deel de klas op in groepen van drie tot vijf leden en geef elke groep een bepaalde vraag of onderwerp om te bespreken. Probeer ervoor te zorgen dat elke groep uit zowel broeders als zusters bestaat. Zorg ervoor dat de vraag of het onderwerp goed begrepen wordt, en dat hij betrekking heeft op de les. Laat elke groep een lid aanwijzen om verslag te doen van de conclusies en meningen van de groep. Voorbeeld van een onderwerp: 'Bespreek drie manieren om de gezinsavond te verbeteren.'

Besprekingen in kleine groepen behoren alleen gehouden te worden als de lesperiode lang genoeg is. u zorgt er bovendien voor dat er na de groepsbespreking voldoende tijd is om naar de reacties te luisteren. Besluit de les met een slotopmerking, een aanhaling, of een tekst die u kunt verbinden aan de opmerkingen van de verschillende groepen.

VOORZORGSMAATREGELEN

Wanneer een leerkracht overschakelt van de lezing naar een klassikale discussie, raakt hij of zij in zekere mate zijn groep op zowel de klas als het leer-

proces kwijt. Het kan gebeuren dat bepaalde leerlingen voortdurend aan het woord zijn omdat zij doortastender zijn dan de andere, of omdat zij een grotere behoefte voelen om mee te doen.

Verder kan het gebeuren dat de inbreng van leerlingen in de discussies niet ter zake doen, niet geheel juist, of zelfs tegengesteld is aan de beginselen en leringen van het evangelie. Wanneer dat gebeurt, wordt de lestijd soms gebruikt voor het rechtzetten van iets, of zelfs voor het bespreken van een onderwerp dat weinig te maken heeft met de les. Soms staan zelfs de leerlingen of de leerkracht, of beiden, toe dat men in de discussie afdwaalt van de les. Al gauw bespreken ze dan zaken die weinig of niets te maken hebben met de oorspronkelijke vraag. Wordt er teveel gediscussieerd, of beheerst een handjevol leerlingen de discussie, dan kunnen de andere leerlingen zich daar ontevreden over voelen.

De sleutel tot de oplossing voor dit probleem is de bedoeling van de discussie duidelijk te houden en ervoor te zorgen dat de leerlingen zich aan het onderwerp houden.

VOORDELEN

Het voornaamste voordeel van de klassikale discussie is dat zowel de leerkracht als de leerlingen doeltreffender bij het leerproces betrokken worden dan wanneer men een lezing houdt. Slechts weinig leerkrachten kunnen het leerproces de hele les interessant houden, vooral als die lessen een uur of langer duren.

De leerkracht die een lezing houdt, zal de aandacht van zijn leerlingen niet langer dan 20 minuten kunnen vasthouden. Daarna verslapt de concentratie aanzienlijk, tenzij u ze aanvullende leerervaringen aanbiedt. Bij een klassikale discussie kan de leerkracht de aandacht van zijn leerlingen vasthouden, doordat hij de leerlingen in staat stelt om te vertellen wat zij uit eigen ervaring geleerd hebben.

Soms zal iemand die zijn denkbeelden en ervaringen naar voren brengt een opmerking maken of een vraag stellen die dieper graaft dan de opmerkingen van de leerkracht of de lesstof in het boek. Een dergelijke vraag kan de aanleiding zijn tot een diepere analyse van het onderwerp. Scheppen we een situatie waarin dat mogelijk is, dan geven we gehoor aan de schriftuurlijke vermaning om elkaar te onderwijzen (zie LV 88:118).

Als u de leerlingen bij een discussie betreft, dan kan dat nog een heel andere manier van leren tot gevolg hebben – u kunt meer te weten komen over de leerlingen zelf, hun interesses, en hun specifieke vragen over een bepaald onderwerp. Leerkrachten die zich richten op de ware behoeften en interesses van hun leerlingen verrichten hun taak beter. Goed geplande vragen en gepaste discussies zijn van essentieel belang in evangelielessen. Door deze suggesties te volgen, kunt u doeltreffender omstandigheden scheppen waaronder 'een ieder heeft gesproken' en waar 'een ieder een gelijk voorrecht moge hebben' (Leer en Verbonden 88:122) van zowel onderwijzen als leren. □

Gamaliel Alcides Vásquez was nieuwsgierig genoeg om een brochure die in een plas dreef, op te rapen. Zijn leven veranderde er volkomen door. Op deze foto, die begin 1990 is genomen, staat hij met zijn vrouw, Magda Priscila, en twee van hun drie kinderen.

De brochure in het water

Gamaliel Alcides Vasquez

In september 1977 was ik negentien en ging ik in Quetzaltenango (Guatemala), naar de pedagogische academie. Op een middag liep ik naar huis en zag dat het regenwater in de straatgoot een stuk papier meevoerde in de richting van mijn woning. Voor de lol besloot ik op te lopen met het papier. Toen ik bij mijn woning was aangekomen, raapte ik het op.

Het was een brochure. Ik zal de titel nooit vergeten: *'De kerk die Jezus Christus heeft gesticht.'* Ik was er ooit zeer in geïnteresseerd geweest de kerk te vinden die Jezus Christus gesticht had. Ik had veel kerken onderzocht, maar ik was van geen een lid geworden. Uiteindelijk had ik het zoeken opgegeven. Maar nu ik de titel van de brochure las, wist ik op de een of andere manier dat ik de ware kerk gevonden had. Op de achterkant stond een naam: *De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.* Ik nam het vaste besluit om die kerk te vinden.

Toen in oktober het schoolsemester voorbij was, ging ik voor een vakantie van drie maanden naar mijn oorspronkelijke woonplaats, Rio Blanco. Daar hielp ik met de maïsogst. Op een dag reed ik de heuvel op in een oude vrachtwagen, toen de remmen het begaven. De vrachtwagen slingerde

van de weg af, gooide mij in een greppel, en reed bijna over mijn hoofd. Ik was volkomen van de kaart en vroeg me af wat er met me zou zijn gebeurd als ik was doodgegaan.

De school begon weer in januari, en ik ging terug naar Quetzaltenango. Hoewel ik al drie jaar in die stad had gewoond, had ik er nog nooit een HLD-kerkgebouw gezien. Op een zondag besloot ik dat als er een bestond, ik hem zou vinden. Ik stond vroeg op en begon iedereen die ik tegenkwam te vragen of zij wisten waar de kerk was. Aanvankelijk wist niemand het. Anderen stuurden me in de verkeerde richting. Maar na drie uur zoeken vond ik eindelijk het kerkgebouw en rende er letterlijk op af. Het was een prachtig gebouw. Ik vroeg me af of deze kerk alleen voor de rijken was. Omdat ik verlegen ben, ging ik stilltjes achterin de kapel zitten. Ik kende er niemand, en niemand sprak me aan, maar ik genoot van de dienst. Ik voelde iets dat ik nog nergens anders op aarde gevoeld had.

De volgende zondag ging ik er weer heen, met de gedachte dat als de predikant de mensen zou vragen naar voren te komen en Christus te aanvaarden, ik de eerste zou zijn die zou opstaan. Maar niemand riep ons daartoe op. Drie

Ik was pasgedoopt en het enige kerklid in Rio Blanco, en ik voelde me eenzaam. Als de kerk werkelijk waar is, redeneerde ik, misschien moet ik er dan andere mensen over vertellen. Ik begon dagelijks na mijn werk vrienden en familieleden te bezoeken om ze het evangelie te leren. Al gauw waren er acht mensen klaar om zich te laten dopen.

leden hadden een korte boodschap. Deze kerk is zo anders! dacht ik. Maar ik vond het fijn. Helaas merkten de leden me nog steeds niet op, en ik besloot dat ik nog maar één keer terug zou gaan. Ik kon niet blijven gaan als ik niemand had om mee te praten. Maar ik zou in elk geval een mooie herinnering kunnen koesteren.

De vergaderingen waren de derde zondag net zo fijn. Toen ze voorbij waren, begon iedereen opgewekt prattend de kapel te verlaten. Ik zat op een bank in de gang, bijna in tranen bij de gedachte dat ik niet meer terug zou gaan. Toen ging er een blonde, goedgeklede jongeman naast me zitten. In gebroken Spaans vroeg hij me hoelang ik al lid van de kerk was.

'Ik ben geen lid,' zei ik, 'ik ben een bezoeker.' Hij pakte meteen een klein boekje en vroeg om mijn adres.

'Waar hebt u mijn adres voor nodig?'

'We willen u graag nader leren kennen en u meer over de kerk vertellen,' legde hij uit.

Ik nam met plezier zijn uitnodiging aan, en de zendelingen begonnen mij in het evangelie te onderwijzen. Ik stelde veel vragen, die zij niet altijd meteen konden beantwoorden. Maar ze kwamen altijd de volgende dag terug met de antwoorden. Op school werd ik

bespot toen men hoorde wat ik deed. Familieleden die lid waren van andere kerken bleven proberen erover te redetwisten. Maar ik bleef meer leren, en uiteindelijk liet ik me dopen.

Spoedig daarna riep de bisschop me in zijn kantoor en vroeg me om me voor te bereiden op een zending. Omdat ik zo verlegen was, bracht dat idee me nogal van mijn stuk. Er liep een schooljaar ten einde, en ik keerde weer terug naar Rio Blanco. Maar ik was daar het enige lid, en ik voelde me eenzaam. Als de kerk werkelijk waar is, redeneerde ik, misschien moet ik er dan andere mensen over vertellen. Ik begon dagelijks na mijn werk vrienden en familieleden te bezoeken om ze het evangelie te leren. Verscheidene van hen wilden lid worden van de kerk. Ik belde zendingspresident John F. O'Donnal en vertelde hem dat er in Rio Blanco acht mensen klaar waren om zich te laten dopen. Het was hem een genoegen om over te komen en de nodige maatregelen te treffen.

Niet als mijn bisschop vroeg ook president O'Donnal mij om op zending te gaan. Als vertragingstactiek zei ik dat er geen priesterschapsleiders waren in Rio Blanco en dat ik op zending zou gaan wanneer hij iemand gestuurd had. De week daarop plaatste hij twee zen-

delingen over naar Rio Blanco. En ik vulde dus schoorvoetend mijn zendingspapieren in.

Zoals ik verwacht had, vergde mijn zending veel van me. Maar ik heb de beslissing om een zending te volbrengen nooit betreurd. Mijn vader is al overleden, maar mijn moeder is nu lid van de kerk, en datzelfde geldt voor twaalf van haar veertien kinderen die nog in leven zijn. Vier van haar zoons zijn op zending geweest, en twee zijn zich erop aan het voorbereiden. De meesten van ons hebben een kerkroeping.

Spoedig na mijn zending werd ik geroepen als gemeentepresident van Rio Blanco. Vijf jaar later, in 1986, kreeg ik een geweldige zegening toen ik in de Guatemala-Stad-tempel trouwde. Mijn vrouw en ik hebben nu drie fijne kinderen. In 1990 werd onze gemeente een wijk, en ik werd geroepen als bisschop. Ik meende dat velen van mijn broeders er meer voor in aanmerking kwamen, maar de Heer riep mij, en dus deed ik mijn best.

Sinds ik die brochure in het water zag liggen, heb ik veel fijne, voldoende ervaringen gehad. Terwijl de rest van de wereld op jacht is naar macht en rijkdom, heb ik gemoedsrust, geborgenheid en geluk gevonden. □

Howard W. Hunter geordend als president van de kerk

President Howard W. Hunter (midden), president Gordon B. Hinckley, eerste raadgever (links), en president Thomas S. Monson, tweede raadgever (rechts), maken op de persconferentie van 6 juni het nieuwe Eerste Presidium bekend.

Howard W. Hunter (86) is op 5 juni 1994 geordend en aangesteld als de veertiende president van de kerk. Hij is sinds 1959 werkzaam geweest in het Quorum der Twaalf Apostelen en sinds 1988 als president van dat quorum. President Hunter volgt president Ezra Taft Benson op, die op 30 mei is overleden.

Tijdens een persconferentie op 6 juni beloofde hij plichtig zich geheel en

al te wijden aan het dienen van de Heer en riep de leden van de kerk op 'elkaar vriendelijker, hoffelijker, nederiger, geduldiger en vergevenszinder te bejegenen.'

Ook zei hij dat het 'diepste verlangen van zijn hart is dat ieder lid van de kerk waardig is om naar de tempel te gaan' en dat de leden van de kerk 'de tempel zullen bezoeken en de tempel zullen liefhebben.'

President Hunter koos president Gordon B. Hinckley als zijn eerste raadgever en president Thomas S. Monson als zijn tweede raadgever. Beide mannen zijn onder president Benson in dezelfde hoedanigheid werkzaam geweest.

President Hinckley is ook geroepen en aangesteld als president van het Quorum der Twaalf, hij volgt daarmee president Hunter op.

Ouderling Boyd K. Packer is geroepen als waarnemend president van het quorum.

President Boyd K. Packer, waarnemend president van het Quorum der Twaalf Apostelen.

President Hinckley deelde de pers mee dat het een eer en een voorrecht was om met president Hunter te kunnen samenwerken 'met wie ik de afgelopen 33 jaar nauw heb samengewerkt.

'Hij is competent, vriendelijk en hoffelijk, en geheel toegewijd aan het werk van de Heer. Er moet veel werk verricht worden om deze kerk wereldwijd te vestigen, en we zullen er al het mogelijke aan doen onder onze geliefde leider.'
Ook president Monson refereerde aan de jarenlange samenwerking met president Hunter en zei tegen hem: 'Ik wil dat een ieder weet dat u een getalenteerd mens bent. U bent meedogend. En u bent een leider wiens hart uitgaat naar de hongeringen, de daklozen; en uw grote verlangens is, in de geest van de Meester, immer anderen tot Hem te brengen.'

STERK GETUIGENIS

Als nieuwe president van de kerk heeft president Howard W. Hunter gezegd: 'Wij zijn diep in ons hart geraakt door de dood van onze goe-

de vriend en broeder, Ezra Taft Benson. Wij houden van hem en zullen zijn gezelschapen goede raad missen. Zijn dood is mij vooral een groot gemis in het licht van de nieuwe verantwoordelijkheid die mijn deel is geworden sinds zijn overlijden. Ik heb vele tranen geplengd en mijn Vader in de hemel in gebed mijn verlangenenbaar gemaakt dat ik deze hoge en heilige roeping goed wil vervullen.

'Ik houd zeer veel van mijn vrouw en mijn gezin, van wie ik de laatste paar dagen veel steun en bemoediging heb gekregen. Ook wil ik mijn liefde en waardering onder woorden brengen voor president Gordon B. Hinckley en president Thomas S. Monson, die mij als mijn raadgevers willen bijstaan. En eveneens voor de leden van het Quorum der Twaalf Apostelen en de andere algemene autoriteiten. Het zijn allen mannen die ik zeer hoog acht en die ik liefheb.

'Tevens wil ik mijn liefde onder woorden brengen voor de leden van de kerk, waar zij zich ook mogen bevinden, en voor alle mensen.

'Het is ons streven de geboden van God te bewaren en alle zegeningen te ontvangen. Daarbij zou ik in het bijzonder twee zaken onder de aandacht van de leden willen brengen. Ten eerste wil ik alle leden van de kerk uitnodigen immer aandacht te schenken aan het leven en het voorbeeld van de Heer Jezus Christus, in het bijzonder de liefde, hoop en barmhartigheid die Hij ten toon heeft gespreid.

'Ik bid dat we elkaar vriendelijker, hoffelijker, nederiger, geduldiger en vergevenszinder zullen bejegenen. We hebben allemaal hoge verwachtingen van elkaar, we kunnen ons allemaal verbeteren. De wereld heeft behoefte aan het gedisciplineerd naleven van de geboden van God. Maar de manier om dat aan te moedigen is door de profeet Joseph in de winterse kou van de gevangenis in Liberty onder woorden gebracht:

'door overreding, lankmoedigheid, zachtmoedigheid, ootmoed en door ongeveer liefde; (...) zonder huichelarij en zonder bedrog' (LV 121:41-42).

'Tot hen die een overtreding hebben begaan of beledigd zijn, zeggen we: kom terug. Tot hen die pijn voelen, die het moeilijk hebben, of bang zijn, zeggen we: kom, laat ons je tranen drogen. Tot hen die verward zijn en van alle kanten door dwaling worden bestookt, zeggen we: kom tot de God van alle waarheid en tot de kerk van voortdurende openbaring. Kom terug. Sluit u bij ons aan. Ga door. Wees gelovig. Alles is wel, en alles zal wel zijn. Vergast u aan de spijs u bereid in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en streef ernaar de Goede Herder te volgen, die de tafel heeft verschaft. Houd hoop, oefen geloof, ontvang en schenk naastenliefde, de reine liefde van Christus.

'Ten tweede, en in dezelfde geest, nodig ik de leden van de kerk uit de tempel van de Heer het overweldigende symbool van hun lidmaatschap te laten zijn en de verheven plaats van hun heilige verbonden. Het diepste verlangen van mijn hart is dat ieder lid van de kerk waardig is om naar de tempel te gaan. Ik hoop dat ieder volwassen lid die zegen waardig is een geldige tempelaanbeveling heeft, zelfs als de tempel niet dichtbij is en geregeld bezoek niet tot de mogelijkheden behoort.

'Laten we de tempel bezoeken en de tempel liefhebben. Laten wij ons naar de tempel haasten, zo vaak als tijd, middelen en omstandigheden dat toelaten. Laten we niet alleen voor onze voorouders gaan, maar ook voor onze eigen bestwil, voor de heiligheid en veiligheid binnen die geheiligde en gewijde muren. De tempel is een plaats van schoonheid, een plaats van openbaring, een plaats van vrede. Hij is het huis des Heren. Hij is de Here heilig. Ook voor ons moet hij heilig te zijn.' <<

In memoriam

Ouderling Sterling W. Sill

Ouderling Sterling W. Sill, emeritus algemeen autoriteit van de kerk, is op 25 mei 1994 een natuurlijke dood gestorven. Hij is 91 jaar geworden. Ouderling Sill is van april 1954 tot oktober 1976 assistent van de Raad der Twaalf geweest. In oktober 1976 ging hij deel uit maken van het Eerste Quorum der Zeventig, tot hij in 1978 zijn emeritaat kreeg. Van 1924 tot 1926 heeft hij een zending vervuld in de zuidelijke Verenigde Staten. Voorts is hij werkzaam geweest als hogeraadslid, bisschop en, van 1951 tot 1954, als lid van het algemene zondagsschoolbestuur. Voorafgaand aan zijn roeping van algemeen autoriteit was ouderling Sill verzekeringsagent en vervulde hij tal van functies in de gemeenschap.

Ouderling Sill was een geliefd spreker en de schrijver van 33 boeken, waarin hij de lezer aanmoedigde zich geestelijk en verstandelijk te ontplooiën. Van 1960 tot 1977 genoot broeder Sill enige bekendheid als presentator van het radioprogramma 'Sunday Evening from Temple Square' dat door zo'n 370 radiostations in de Verenigde Staten, Canada en Australië is uitgezonden.

Ouderling Sill putte voor zijn toespraken en artikelen steevast uit een uitgebreide verzameling opbouwende citaten, verhalen, lofzangen en gedichten, die hij door de jaren heen had verzameld. In de algemene conferentie van april 1978 heeft hij uitgelegd:

'Als ik mijn geest en hart volstop

met grootse ideeën van geloof en enthousiasme, dan ondergaat mijn persoonlijkheid een verandering.

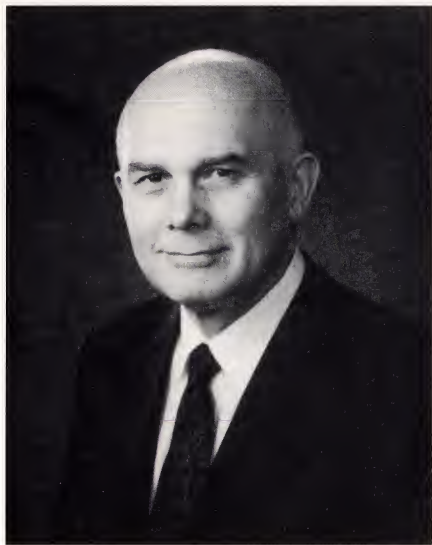
'Als we negatief denken, ontwikkelen we een negatieve houding. Als we verderfelijke gedachten koesteren, ontwikkelen we verderfelijk gedrag. Als we aan de andere kant celestiale gedachten hebben, het soort gedachten dat God heeft, ontwikkelen we een celestiale geest.'

Sterling W. Sill was op 31 maart 1903 in Layton (Utah) geboren als zoon van Joseph Albert en Marietta Willing Sill. Na de middelbare school bezocht hij achtereenvolgens Utah State University en University of Utah. In 1929 trad hij in het huwelijk met Doris Mary Thornley. Hij laat haar, een dochter en een van hun twee zoons achter.

<<

Regionale conferentie

17 en 18 september

Ouderling Dallin H. Oaks

Ouderling Robert K. Dellenbach

Ouderling Dallin H. Oaks, Lid van de Raad der Twaalf, en ouderling Robert K. Dellenbach, lid van de Zeventig en het gebiedspresidium, zullen de regionale conferentie bijwonen, die op zaterdag 17 september en zondag 18 september zal worden gehouden voor de drie Nederlandse ringen en het Vlaamse district.

Zaterdag

Op zaterdag wordt er van 13.00-17.00 uur een priesterschapsleidersbijeenkomst gehouden in het *kerkgebouw van de Wijk Rotterdam-Noord, Oosteinde 73.*

In deze bijeenkomst worden de volgende broeders verwacht: ringpresidiums, districts-presidium, hoge raden, districtsraad, patriarchen, presidiums van ring/districtszending, jongemannenpresidium van ring/district en wijk/gemeente, bisschappen, gemeentepresidiums, (assistent)-groepsleiders hogepriesters, quorumpresidiums ouderlingen, zending sleiders van wijk/gemeente, (assistent)-administrateurs en secretarissen van ring/district en wijk/gemeente. Gelieve uw Schriften en schrijfgerei mee te nemen.

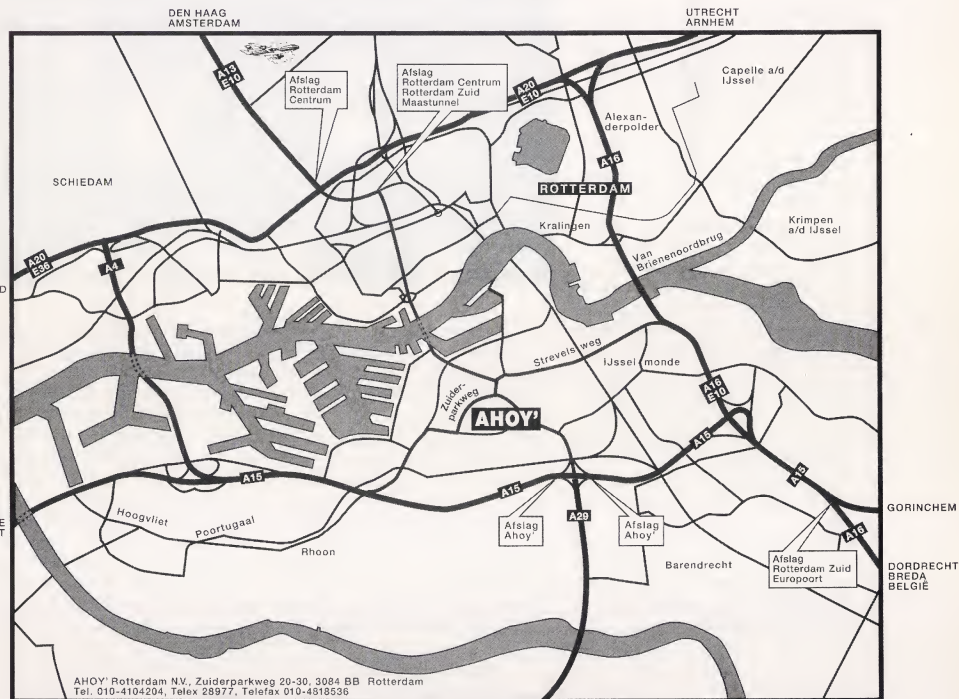
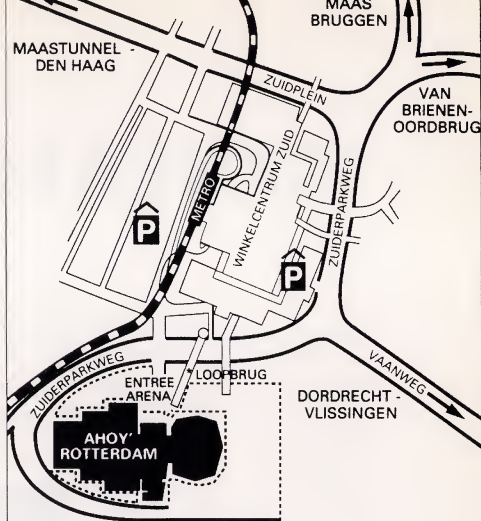
Zondag

De zondagmorgenbijeenkomst van de conferentie voor alle leden in Nederland en Vlaanderen vindt plaats in het *Sportpaleis Ahoy, Zuiderparkweg 20a* in Rotterdam-Zuid (Zie plattegrond op volgende bladzijde). De bijeenkomst is van 10.00-12.00 uur. Gelieve om 9.45 uur aanwezig te zijn.

in Rotterdam

Openbaar vervoer

Ahoy is gemakkelijk te bereiken met het openbaar vervoer. Op het Centraal Station neemt u de metro naar station Zuidplein (alle metrotreinen op CS doen Zuidplein aan). Ahoy ligt pal naast dat metrostation.

AHOY Rotterdam NV, Zuiderparkweg 20-30, 3084 BB Rotterdam
Tel. 010-4104204, Telex 28977, Telefax 010-4818536

GENEALOGIEDAGEN

— Coen Heijdemann —

Op zaterdag 23 april 1994 is er in het kerkgebouw in Haarlem een genealogiedag gehouden. De dag was georganiseerd door de PAF-gebruikersgroep Nederland, de vereniging van Nederlandse gebruikers van Personal Ancestral File™ (het HLD-genealogieprogramma voor de personal computer). Op 28 mei jl. is in Utrecht het elfde Nederlandse centrum voor familiegeschiedenis geopend.*

HAARLEM

Prima organisatie. Dat was de enige conclusie die de bezoekers van de genealogiedag in Haarlem konden trekken.

De recreatiezaal van het gebouw was ingericht als demonstratiecentrum. Daar stonden voornamelijk beeldschermen: computers met monitoren, microfichelezers, en een video-installatie. De bedoeling van de dag, om de bezoekers kennis te laten maken met de computerwerking van familiehistorische gegevens en hen zoveel mogelijk tips en hulpprogramma's te bieden om hen daarbij behulpzaam te zijn, had op die manier vorm gekregen. Daarbij was er gedacht aan zowel leden van de kerk als niet-leden, en aan zowel gebruikers van PAF als nieuwe geïnteresseerden, zowel leden van de gebruikersgroep als niet-leden.

Er was dus voor elk wat wils. Er werden demonstraties gehouden met microfichelezers, zoals u die aantreft in de centra voor familiegeschiedenis van de kerk; met een com-

puter waarop gegevens uit Ancestral File™ (het grote elektronische voorouderarchief van de kerk) getoond werden; computers waarop hulpprogramma's voor PAF-gebruikers te zien waren; en computers met PAF-gelijkwaardige programma's

denis uit Den Helder was het mogelijk om dat aan veel bezoekers te laten zien. Ook een hulpprogramma dat uitvoer van het Engelstalige PAF-programma in Nederlandstalige uitvoer omzet, genoot veel belangstelling. Maar ook aan andere

— onder meer een programma van de Nederlandse Genealogische Vereniging, en een programma uit Utah dat spoedig in het Nederlands beschikbaar zal komen.

Vrijwel alle demonstraties werden druk bezocht. Men liet zich graag PAF of een ander programma uitleggen, maar begrijpelijk was dat ook velen zeer geïnteresseerd waren om te zien hoe het grote voorouderarchief op CD-ROM, Ancestral File™, werkt. Door de medewerking van de Ring Den Haag en het centrum voor familiegeschie-

denis was gedacht. Zo liepen er in de zaal tijdens de demonstraties videopresentaties over de kerk, waren er zendingen aanwezig om vragen van nieuwsgierige niet-leden te beantwoorden, en was er in de doopruimte een algemene presentatie over de kerk te zien. Hoe nuttig die voorzieningen waren, bleek uit het respectabele aantal mensen dat zich wat voorlichting over die onderwerpen liet geven. Van de meer dan 250 bezoekers was dan ook ongeveer negentig procent geen lid van de kerk.

Al met al kan van een zeer geslaagde dag worden gesproken, een die ongetwijfeld herhaald zal worden. Een fijn resultaat is dat de PAF-gebruikersgroep Nederland er niet alleen een behoorlijk aantal nieuwe leden bij heeft, maar dat veel niet-leden nader kennis hebben gemaakt met de kerk, en bovendien veel overledenen nu ongetwijfeld eerder geholpen zullen worden door mensen die beter in staat zijn hun genealogische gegevens goed en snel te verwerken.

** De vereniging PAF Gebruikersgroep Nederland is een groep particuliere gebruikers van het genealogieprogramma PAF, maar wordt gesteund door de afdeling familiegeschiedenis van de kerk in Salt Lake City (Utah). De groep geeft steun aan gebruikers, verstrekt geautoriseerde bijgewerkte versies van het programma aan geregistreerde gebruikers, repareert bestanden, en verleent diverse andere vormen van service. Informatie bij broeder Rob Hubert, Jane Addamsstraat 54, 2037 JM Haarlem, tel. 023-330750. (Zie ook De Ster, december 1993, 'Kerknieuws', blz. 2-4).*

UTRECHT

28 mei was de dag van de officiële opening van het elfde centrum voor

familiegeschiedenis in Nederland. Een centrum voor familiegeschiedenis is een door de kerk ingerichte ruimte, meestal in een kerkgebouw, waar faciliteiten zowel lid als niet-lid ter beschikking staan om genealogisch onderzoek mee te verrichten. Een klein centrum, zoals in Utrecht, begint met enkele leesapparaten voor microfiches en microfilms, terwijl een groter centrum vaak ook een computer met sneller oproepbare gegevens ter beschikking heeft. De meeste centra zijn een of meerdere middagen per week open, en helpen zoveel mogelijk belangstellenden met hun stamboomonderzoek.

Het centrum in Utrecht is het meest centraal gelegen. En aan belangstel-

ling ontbreekt het nu al niet: de open dag trok vele mensen. Er was interesse voor alle activiteiten: demonstraties van computerprogramma's voor de verwerking van genealogische gegevens; demonstraties van het opzoeken van gegevens met de leesapparaten, microfiches en microfilm; en de uitleg door de zendelingen van de redenen waarom heiligen der laatste dagen zo geïnteresseerd zijn in genealogisch onderzoek.

Er was veel aandacht besteed aan het inlichten van de pers, wat resulteerde in meerdere krantebelichten en zelfs ruim twintig minuten live vraaggesprekken op twee belangrijke lokale radiozenders. En de gevolgen bleven niet uit: er waren bijna honderd bezoekers op 28 mei, van wie ruim driekwart niet-leden. Ruim een derde van de bezoekers maakte meteen een afspraak om terug te komen voor uitgebreider stamboomonderzoek. Voorlopig geeft dit fantastische resultaat het hoofd van het centrum, broeder Arie Storm, en zijn medewerkers voldoende motivatie om door te gaan en zich te blijven inzetten. <<

Centra voor familiegeschiedenis in Nederland

Hieronder ziet u waar u de diverse centra kunt vinden. Behalve het adres is ook een telefoonnummer van het centrum zelf of van de contactpersoon vermeld. Het verdient namelijk aanbeveling om een afspraak te maken alvorens langs te gaan — sommige centra werken zelfs uitsluitend op afspraak.

Amsterdam	Zaaiersweg 17	1097 SM	Amsterdam	020-6100622
Apeldoorn	Boerhaavestraat 62	7314 NG	Apeldoorn	055-225223
Den Haag	IJsselsteinstraat 6	2546 XD	Den Haag	070-3824300
Den Helder	Marsdiepstraat 621B	1784 AM	Den Helder	02230-17005
Dordrecht	Singel 312	3311 HL	Dordrecht	078-135537
Eindhoven	De Koppele 1A	5632 LE	Eindhoven	040-423526
Groningen	Paterswoldseweg 531	9728 AR	Groningen	050-256271
Heerlen	D.Hesseleplein 26A	6411 CH	Heerlen	04458-1208
Leeuwarden	Sophialaan 3	8911 AE	Leeuwarden	058-135361
Rotterdam-N.	Oosteinde 73	3061 SN	Rotterdam	010-4149883
Utrecht	Prinses Irenelaan 51A	3454 HB	Utrecht	030-444218

Alleenstaanden op kamp

Een interview met het regionaal alleenstaandencomité

De maanden juli en augustus zijn de maanden waarin traditiegetrouw de kampen van de kerk in Nederland en België gehouden worden. De jongemannen en jongevrouwen van de Nederlandse ringen en het Vlaamse district zullen of zijn al uitgeflied naar de Ardennen, Gilze-Rijen, Ommen, Otterloo, Someren-Eind, Hoogeloon, Buggenhout en Lichtaart. (Wij hopen in het Kerknieuws van november een foto-impressie te geven van die kampen.) Ook de jonge-alleenstaanden, de groep voor 18- tot 30-jarigen, gaan dit jaar weer op kamp. Zij verblijven van 6 tot 13 augustus in Someren.

De alleenstaanden, voor leden ouder dan 30 jaar, strijken begin september neer in Bergeyk. De alleenstaanden, wat is dat eigenlijk voor een groep in de kerk? We vroegen 't aan het regionaal alleenstaandencomité. Dat comité bestaat uit: Trees v.d. Ven (Ring Apeldoorn), Jan Peter v.d. Griff (Ring Den Haag), Rita Sluyter (Ring Den Haag), Paul Jongen (Ring Utrecht) en Pauli de Graaf (Ring Utrecht).

Hoe zouden jullie de alleenstaanden willen omschrijven?

De alleenstaanden zijn een groeiende groep fijne mensen, die jong van hart blijven en positief omgaan met hun alleen-zijn. Zij vinden vreugde in het dienen van elkaar en anderen. Zij kijken buiten hun eigen kring en ontmoeten graag andere mensen.

Wat zijn de behoeften van de alleenstaanden en hoe weten jullie wat er onder de alleenstaanden leeft?

Wij hebben vorig jaar een enquête gehouden onder de alleenstaanden. Daaruit is naar voren gekomen dat de behoeften van de alleenstaanden zich onder één noemer laten vangen: ongedwongen onderlinge contacten. Dat betekent samen vreugde vinden in gezamenlijke activiteiten, zoals een les over geestelijke groei, gezinsavond, dienstbetoonprojecten, een bezoek aan een arboretum, een strandwandeling, dansles, cabaret, om maar wat te noemen. Met die opgedane positieve ervaringen,

die geestelijke kracht, is een alleenstaande heel goed in staat zijn eigen boontjes te doppen.

Hoe voorziet de alleenstaandenorganisatie in die behoeften?

Wij voorzien in die behoeften door de voorwaarden te scheppen die leiden tot actie. Zo streven wij ernaar om in elke unit een alleenstaandenvertegenwoordig(st)er te hebben. Vaak kijkt men elkaar aan en gebeurt er niets, totdat er iemand als vertegenwoordig(st)er is aangevozen. Die vertegenwoordig(st)er krijgt van ons alle mogelijke steun om een programma voor alleenstaanden op wijk- of gemeenteniveau op poten te zetten.

Daarnaast houden wij ons bezig met de organisatie van de activiteiten op ring- en regionaal niveau. De jaarlijkse vaste activiteiten bestaan uit een voorjaars- en najaarsweekend en een kampweek. Dit jaar bestaat het najaarsweekend uit een tempelreis, waaraan 50 alleenstaanden kunnen deelnemen. Dat weekend

vindt plaats op 21-22 oktober. Wij hopen dat veel alleenstaanden hieraan gebruik zullen maken.

Wat zijn de doelstellingen van de alleenstaandenorganisatie?

Wijmoedigen de alleenstaanden aan om de zondagse vergaderingen bij te wonen, op huisonderwijs te gaan en, zo mogelijk, gezinsavond met elkaar te houden. Onze doelstelling als organisatie is de belangen van de alleenstaanden zo goed mogelijk te behartigen en over hen te waken. Wij vertegenwoordigen hen bij de ringleiders. Overigens moet gezegd worden dat in eerste instantie de quorumleiders en ZHV-leidsters verantwoordelijk zijn voor de alleenstaanden in hun unit.

Hoe worden de voor die groep georganiseerde activiteiten over het algemeen ontvangen?

Uit de eerder genoemde enquête blijkt dat de activiteiten - we hebben het nu over de weekenden en de

DE KINDERSTER

94E JAARGANG

DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

AUGUSTUS 1994

ALMA GEEFT ZIJN ZOONS RAAD

Alma was niet blij met de slechte Nephieten. Hij sprak met al zijn zoons over een rechtschapen leven. Alma 35:15–16

Hij gaf zijn oudste zoon, Helaman, de raad om op God te vertrouwen. Hij vertelde Helaman hoe hij vroeger had geprobeerd de kerk kapot te maken. God had toen een engel gestuurd om hem tegen te houden. Alma 36:3, 6

Drie dagen had Alma geleden onder zijn schuldgevoelens. Toen herinnerde hij zich wat zijn vader hem over Jezus Christus had verteld. Hij wist dat God het hem kon vergeven. Alma 36:16–17

Alma bad om vergeving. Zijn zielepijn maakte plaats voor blijdschap. Hij kreeg vergeving doordat hij in Jezus geloofde en zich bekeerde. Alma 36:18–20

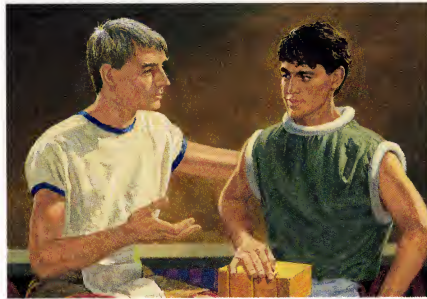
Vanaf die tijd had Alma het evangelie aan anderen verkondigd, zodat zij dezelfde blijdschap konden voelen. God had hem gezegend, omdat Hij op God vertrouwde. Alma 36:24, 27

Daarna gaf Alma zijn zoon Helaman de heilige kronieken op metalen platen. Hij zei hem dat hij moest doorgaan met de geschiedschrijving van zijn volk. Alma 37:1-2

Alma zei Helaman dat God hem zou helpen om de kronieken veilig te bewaren als hij de geboden van God onderhield. Alma 37:13, 16, 35

Helaman kreeg ook te horen dat hij 's morgens en 's avonds moest bidden en de Heer moest raadplegen bij alles wat hij deed. De Heer zou hem dan ten goede leiden. Alma 37:36-37

Alma was blij met zijn zoon Shiblón, die moedig was geweest toen hij een zending onder de Zoramieten had vervuld. Hij was trouw gebleven, zelfs toen zij hem hadden gestenigd. Alma 38:3-5

Alma herinnerde Shiblón eraan dat we alleen door Jezus Christus gered kunnen worden. Hij moedigde hem aan het evangelie te blijven verkondigen. Alma 38:6-10

Alma's zoon Corianton had zich niet aan de geboden gehouden; zijn zending onder de Zoramieten had hij niet trouw vervuld. Alma 39:1-3

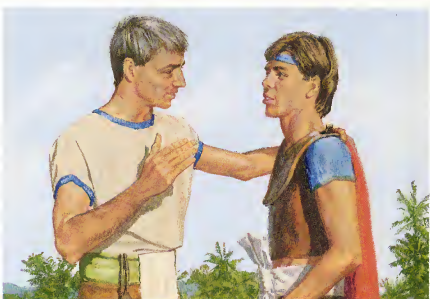
De Zoramieten verwerpen de leringen van Alma, omdat Corianton zich had misdragen. Alma 39:11

Alma zei Corianton dat niemand zijn zonden voor God kon verbergen en dat hij zich moest bekeren. Alma 39:8-9

Alma leerde zijn zoon dat iedereen uit de dood zal herrijzen. De rechtschapenen zullen bij God wonen, maar de goddelozen zullen worden uitgeworpen. Alma 40:1, 9-10, 25-26

Nu is het de tijd voor de mensen om zich te bekeren en God te dienen, zei Alma. Alma 42:4

Alma herinnerde Corianton eraan dat hij geroepen was als zendingeling en zei hem dat hij moest terugkeren naar de Zoramieten en hen tot bekering roepen. Alma 42:31

Alma en zijn zoons bleven het evangelie aan de mensen verkondigen. Zij predikten volgens de macht van het priesterschap. Alma 43:1-2

SAMUËL DE LAMANIEET

Rosemary G. Palmer

Geef de juiste volgorde aan van de gebeurtenissen in het verhaal van Samuël de Lamaniet. We hebben de eerste al voor je gedaan (zie Helaman 13:1-11; 14; 16:1-8).

___ A. Samuël ging naar Zarahemla om bekering te prediken; hij deed dat dagenlang.

___ B. Samuël zei de Nephieten dat als zij zich niet bekeerden, zij binnen 400 jaar verdelgd zouden worden door oorlog (het zwaard), hongersnood en ziektes.

___ C. Samuël profeteerde de dood van Christus, de vernietiging en gebeurtenissen die zouden volgen op de kruisiging.

1 D. De Lamanieten waren rechtschapen, maar de Nephieten waren slecht geworden.

___ E. De Heer zei Samuël dat hij naar Zarahemla terug moest keren en daar moest profeteren wat er in zijn hart zou opkomen.

___ F. De Nephieten wilden niet luisteren, en zij gooiden Samuël Zarahemla uit.

___ G. Samuël profeteerde dat Christus binnen vijf jaar zou worden geboren.

___ H. Samuël vluchtte en de Nephieten hebben hem nooit meer gezien.

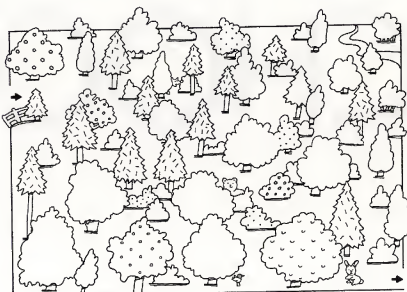
___ I. De Nephieten wilden Samuël de stad niet inlaten. Daarom sprak hij hen toe vanaf de stadsmuur.

___ J. Het volk wilde Samuël nog steeds niet geloven. Zij probeerden hem te doden met stenen en pijlen.

IN HET BOS

Susan Curtis

Zoek je weg door het bos zonder de bomen te raken.

VAN STIP TOT STIP

Roberta L. Fairall

Wie zit er op de paddestoel?

DE REEP CHOCOLADE

Jane McBride Choate

Het zweet liep langs Nathans rug naar beneden. Hij liet zijn vingers langs de reep chocolade in zijn broekzak gaan. Als hij de reep niet gauw opat, zou die smelten. Maar zijn eetlust was op slag verdwenen toen hij de winkel was uitgelopen met een reep chocolade waarvoor hij niet betaald had.

De reep was zacht geworden en kleefde. Nathan haalde hem uit zijn zak en keek ernaar. De chocolade lekte door de wikkel heen, zijn vingers werden er helemaal vies van. Toen hij een afvalbak zag, gooidde hij de reep erin. Nu hoef ik er niet meer aan te denken, dacht hij. De reep chocolade heb ik niet meer.

Maar de schuldgevoelens waren er nog wel. Terwijl hij naar huis sjokte, vroeg Nathan zich af waarom hij de reep chocolade had gestolen.

Later op die middag vroeg zijn moeder aan Nathan: 'Nathan, wil jij even een liter melk voor me halen bij de supermarkt?'

'Bij broeder Weegmeel?'

'Natuurlijk.'

'Eh... ik heb het nogal druk. Kan ik het straks niet doen?'

'Nee, ik heb de melk voor het avondeten nodig.'

Nathans moeder haalde haar portemonnee uit haar tas en gaf hem wat geld. 'Haal maar een liter melk, tien eieren en een heel brood.' Ze glimlachte. 'Je houdt geld over. Koop ook maar een reep chocolade voor jezelf.'

Nathan kromp ineen toen hij het woord chocolade hoorde en staarde naar het geld in zijn hand.

In Weegmeels supermarkt zei hij zachtjes gedag tegen broeder Weegmeel. Toen Nathan betaalde voor zijn boodschappen, legde de winkelier zijn hand op de schouder van de jongen en zei: 'Nathan, je kijkt of je net je laatste oortje versnoept hebt.'

Nathan draaide zich om en probeerde te glimlachen, maar het lukte niet echt. Hoe heb ik nou iets van broeder Weegmeel kunnen stelen? Waarom heb ik eigenlijk iets gestolen?, vroeg hij zichzelf af. 'Eh ... ik moet naar huis', zei hij alleen zonder de winkelier aan te kijken.

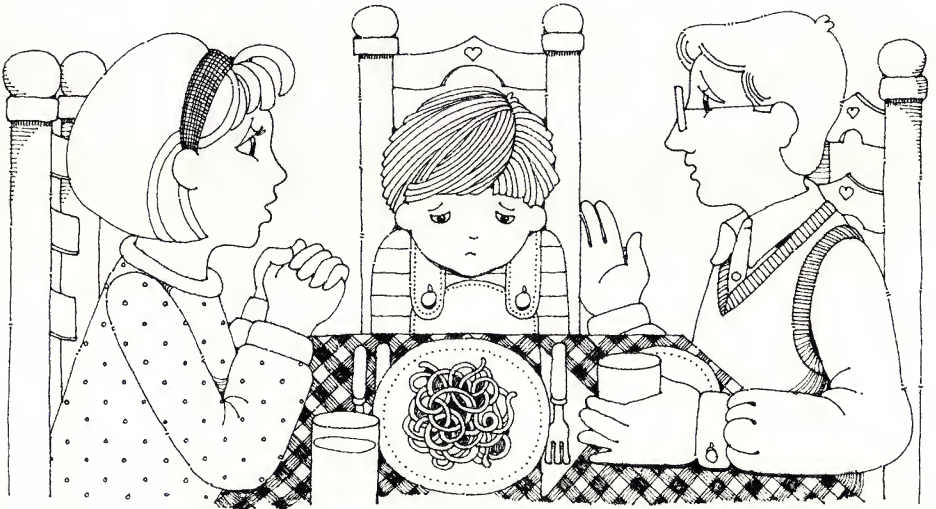
Broeder Weegmeel keek teleurgesteld. 'Dan praten we wel een ander keertje', was alles wat hij zei.

Nathan at die avond bijna niets, hoewel zijn moeder toch zijn lievelingsgerecht had klaargemaakt: spaghetti met een lekkere vleessaus.

Toen Nathan 's avonds voor zijn bed neerknielde om te bidden, bleven de woorden in zijn keel steken. Hij moest voortdurend aan broeder Weegmeel denken, van wie hij twee jaar geleden les had gekregen in de KGW-klas. Nathan herinnerde zich één les in het bijzonder, over de heiligen die de Salt Lake-tempel hadden gebouwd. Hij dacht aan de tempel. Hij was van plan om op zending te gaan als hij 19 was, en later wilde hij in de tempel trouwen. Hoe kun je dat alles doen als je gestolen hebt. Hij beeldde zich in hoe teleurgesteld zijn ouders zouden zijn als ze erachter kwamen wat hij had gedaan.

De volgende morgen sloeg Nathan het ontbijt over. Hij had zijn Vader in de hemel om hulp gevraagd en besloten dat hij minstens één maaltijd zou vasten, totdat hij kon doen wat hij moest doen. Weegmeels supermarkt ging om acht uur open en hij wilde als eerste naar binnen.

Toen Nathan in de winkel was, keek hij om zich heen. Er waren gelukkig nog geen andere klanten. Zijn oude

jeugdwerkleerkracht was achter in de winkel bezig. Nerveus schraapte de jongen zijn keel. 'Eh, broeder Weegmeel, ik moet u iets vertellen.'

'Kun je me even helpen deze doos appels optillen?', vroeg broeder Weegmeel. 'Als je ouder wordt, gaat alles niet even makkelijk meer.'

Nathan hielp de winkelier de doos appels op een schap zetten. 'Ik heb gisteren een reep chocolade van u gestolen, gooide hij eruit.

'Dat weet ik.'

'Dat weet u? Waarom heeft u niets gezegd?'

'Ik ben ervan uitgegaan dat je er zelf wel mee voor de draad zou komen als je zover was.' Hij bukte zich om een andere doos op te tillen.

Nathan schoot automatisch te hulp.

'Zoals ik al zei: als je ouder wordt, gaat alles niet zo makkelijk meer.' Broeder Weegmeel ging op een krat zitten en duwde zijn bril op zijn voorhoofd.

'Misschien kan ik u helpen', bood Nathan aan. 'Na school en op zaterdag. Als vergoeding voor die reep.'

'Dat vind ik een goed idee. Een heel goed idee zelfs.' Hij gaf Nathan een schouderklopje. 'En smaakte de reep chocolade?'

Nathan schudde zijn hoofd. 'Ik heb hem weggegooid.'

'Dat dacht ik al.' De winkelier keek op zijn horloge en zei: 'Ik denk dat je nu beter kunt gaan als je niet te laat op school wilt komen.'

'Ik ben er om half vier weer.'

'Goed, jongen.'

's Avonds vertelde Nathan zijn ouders wat hij gedaan had. Ze werden niet boos op hem. Ze zeiden zelfs dat ze trots op hem waren dat hij zijn fout had goedgeemaakt.

Toen hij die avond voor zijn bed neerknielde, vond Nathan het niet moeilijk om zijn Vader in de hemel te vertellen wat er in zijn hart omging. □

ONDERZOEK DE SCHRIFTEN

Judy Edwards

'Zoekt na in het boek des Heren en leest'
(Jesaja 34:16).

In de oktoberconferentie van 1988 heeft zuster Grassli, de algemeen jeugdwerkpresidentie, het volgende gezegd:

"De negenjarige Matt uit de staat Wisconsin heeft onlangs in zijn wijk tijdens het kinderprogramma in de avondmaalsdienst gesproken. Hij vertelde als volgt over iets wat hij had geleerd en wat hem vrede had gebracht:

"Toen mijn vader ons vertelde dat we van Denver naar Wisconsin gingen verhuizen, bracht mijn moeder het gezin van Lehi ter sprake. Net zoals zij moest ik ook het enige thuis dat ik ooit had gekend, al mijn vrienden, mijn school en mijn wijk verlaten. Gelukkig konden wij wel al onze bezittingen meenemen, hoewel ze drie maanden lang moesten worden opgeslagen, en we het in die tijd zonder een huis en onze 'kostbaarheden' moesten doen.

"Mijn moeder herinnerde ons eraan hoe gehoorzaam Nephi de veranderingen aanvaardde, omdat hij wist dat de Heer een 'weg voor hen [zou] bereiden, zodat zij [zouden] kunnen volbrengen, wat Hij hun [geboden had]' (zie 1 Nephi 3:7).

"Ik heb geleerd dat ik het zonder van alles kan doen, maar niet zonder mijn ouders en mijn broertjes en zusjes. Zij en ik hebben geprobeerd méér op Nephi te lijken dan op zijn klagende broers. Ik ben dankbaar voor alles wat het Boek van Mormon ons leert."

Matt vond troost in het verhaal van Lehi's gezin uit het Boek van Mormon. Welke verhalen uit de Schriften schenken jou een vredig gevoel?

Instructies

Kleur elke dag dat je in de Schriften leest een vakje in, begin met vakje 1. Als je alle vakjes hebt

ingekleurd, kun je de plaat kleuren en toevoegen aan je vredesboek.

Ideeën voor de participatieperiode

1. *Bespreek de vrede die uit het Boek van Mormon spreekt (zie 2 Nephi 3:12). President Benson heeft gezegd: 'Het Boek van Mormon heeft zo enorm veel te bieden dat het ons begrip van de leringen van zaligheid verdiept. Zonder dat boek zou veel van wat er in andere Schriften onderwezen wordt lang niet zo duidelijk en waardevol zijn' (De Ster, januari 1987, blz. 4). Geef de kinderen aan welke bijbelteksten door middel van corresponderende teksten in het Boek van Mormon duidelijk worden. Voorbeelden: Johannes 10:16 en 3 Nephi 15:16–17, 21; Matteüs 5:3 en 3 Nephi 12:3; Matteüs 5:6 en 3 Nephi 12:6; Deuteronomium 33:4 en Jarom 1:11, Mosiah 13:30, 28.*

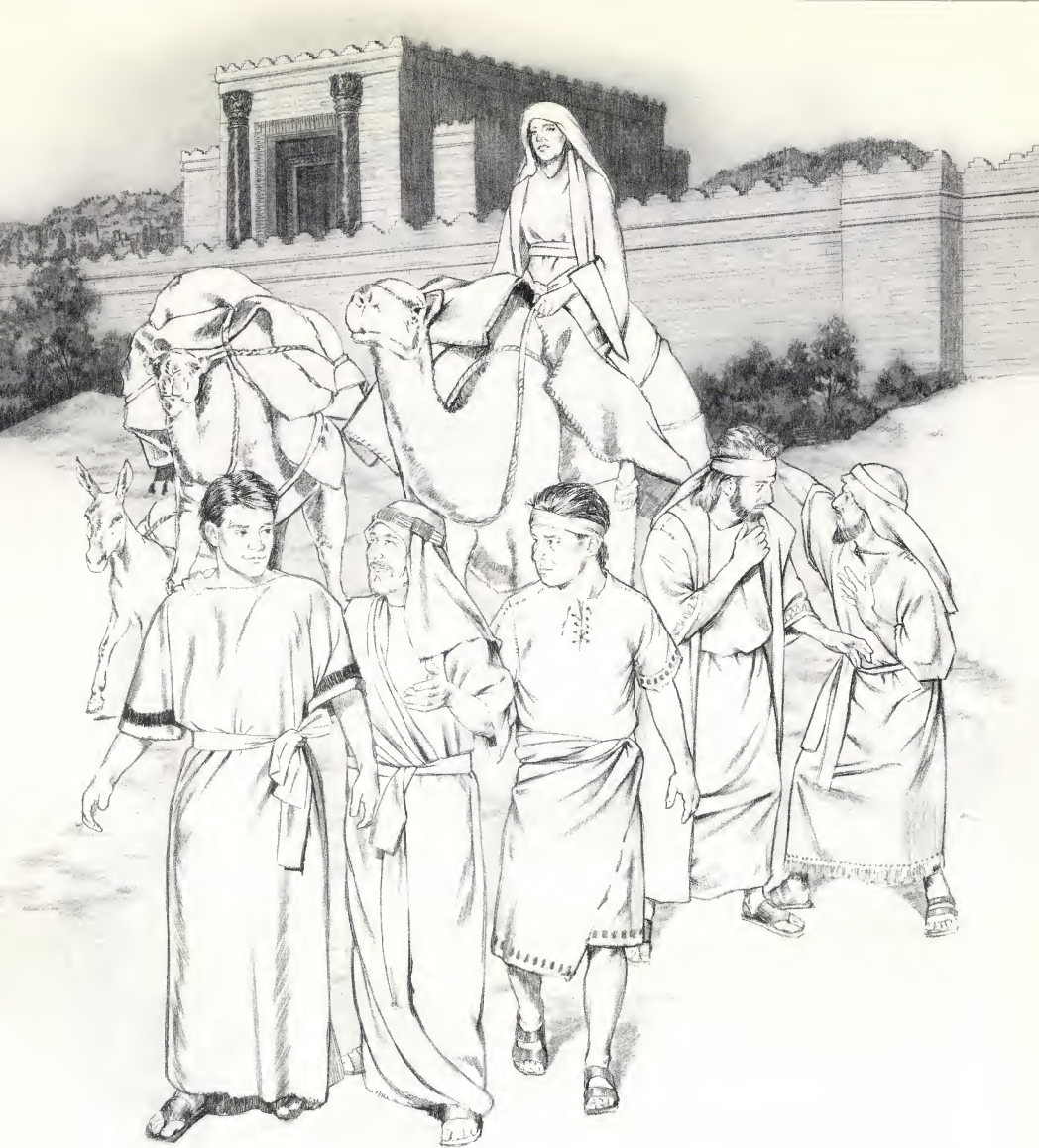
2. *Maak de kinderen duidelijk dat de mensen door de eeuwen heen vreugde en vrede hebben gevonden in de Schriften. Voorbeelden: Nephi (2 Nephi 4:15); de discipelen op de weg naar Emmaüs (Lucas 24: 27, 32); Joseph Smith (Geschiedenis van Joseph Smith 1:11–12; president Ezra Taft Benson (De Ster, juli 1989, blz. 76).*

3. *Laat elke klas een verhaal uit de Schriften naspelen. Laat de andere kinderen raden naar het verhaal en de vredesboodschap die het bevat.*

4. *Doe een aantal voorwerpen in een zak die symbolisch zijn voor verhalen uit de Schriften die u besproken hebt. Laat een kind een voorwerp uit de zak halen en zeggen aan welk verhaal het hem doet denken, of laat het hem navertellen.*

5. *Vertel het verhaal van ouderling Marion G. Romney en zijn zoon. (Zie Vrolijke meisjes B/Wegbaners B/Zondags-schoolcursus 11, blz. 27–28.) Vraag de kinderen of zij weleens een vredig gevoel hebben als zij in de Schriften lezen.*

6. *Nodig een lid van de bisschop of het gemeentepresidium uit om te komen vertellen hoe hij troost heeft geput uit het lezen van de Schriften. □*

IK KAN MIJ VREDIG VOELEN ALS IK IN DE SCHRIFTEN LEES.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	

CONS DAG

Michelle Brumm Oliver

Vandaag wordt het een volmaakte dag – een Condag! dacht Connie toen ze de zonnige keuken in hinkelde.

‘En liefje, wat voor ontbijt wil je?’ vroeg mama. Connie had erg veel zin in aardbeienijs, maar als ze dat zei, zou mama haar hoofd schudden en zuchten: ‘O, Constanze.’ Dus zei ze

dat ze graag wat pap met rozijnen en een klein beetje bruine suiker wilde.

‘Goed, Con. Het komt eraan.’ Mama lachte haar toe. En toen papa haar vroeg of ze sinaasappel- of appelsap wilde, zei Connie: ‘sinaasappelsap alstublieft.’ Ze was blij dat ze niet vergat beleefd te zijn.

Het ontbijt was heerlijk. Toen ze klaar was, nam Connie haar kom, lepel en glas naar het aanrecht. ‘Hier, papa. Ik ben klaar.’

Hij lachte Connie toe terwijl hij haar eetgerei aannam. ‘Dank je, Con’, zei hij. ‘Wat ben jij een goede hulp.’

Connie ging naar de huiskamer. Mama zat op de vloer, omgeven door verschillende stapeltjes stofjes. Elke stapel had een andere kleur of ander motief. Ze waren zo mooi dat Connie al die stapeltjes wilde oppakken en in de lucht gooien. Ze stelde zich voor hoe de felle kleuren en mooie

motiefjes als vlinders naar beneden zouden dwarrelen. Maar de laatste keer dat ze dat had gedaan, had haar moeder verschrikt uitgeroepen: ‘O nee, Constanze!’ Daarom knield ze naast haar mama neer en vroeg: ‘Waarmee kan ik u helpen?’

Mama gaf haar een knuffel. ‘Je kunt me een paar mooie stofjes helpen uitkiezen. Ik ga een gewatteerde deken voor tante Lisa maken.’ Connie was blij dat ze kon helpen.

Toen mama even wegliep om papa een handje te helpen, viel het Connie op hoe de wattering heel veel leek op een donsachte wolk die er gewoon om vroeg om op gesprongen te worden. Toen bedacht ze dat het meer weg had van vers gevallen sneeuw, en ze stelde zich voor hoe zij er als eerste op liep.

dat waren allemaal heerlijke gedachten, maar Connie had niet veel zin om het verdrietige ‘Con-stan-ze’ uit mama’s mond te horen komen, als ze over de

wattering zou lopen. En het was Condag, dus zat ze stil en wachtte totdat mama terug was.

Daar was mama alweer en zei: 'Ik vind het fijn dat je zo geduldig gewacht hebt, Con. Papa gaat naar de schuur. Wil je met hem mee?'

'Jaáá!' En omdat het vandaag Condag was, pakte ze haar jas en muts zonder dat ze eraan herinnerd hoefde te worden. Gewoonlijk kon Connie niet stil blijven staan als mama haar jas vastknoopte. Maar vandaag wiebelde ze alleen een beetje toen mama haar bovenste knoop vastmaakte.

'Zo', zei mama, 'klaar is Kees.'

Papa en Connie liepen door de tuin naar de schuur. Het was koud. 'Zou het gaan sneeuwen, papa?', vroeg Connie.

'Ik denk het wel. Vandaag misschien al.'

De meeste bladeren waren al van de bomen gevallen. Connie rende weg en begon bladeren op te rapen. Ze gooide ze zo hoog mogelijk in de lucht. 'Kijk papa – het sneeuwt bladeren!' Ze begon naar de schuur te rennen, bleef plotseling staan en vroeg: 'Zullen we rennen, papa?' Ze wist dat ze niet te ver vooruit mocht rennen, want anders zou papa roepen: 'Wacht op mij, Constanze!' Maar vandaag zei papa: 'Doen we, Con', en hij zette het op een lopen.

Papa en Connie waren net klaar in de schuur toen het begon te sneeuwen. Ze gingen naar de keuken, waar het behaaglijk was. Mama maakte lekkere, warme chocolademelk waar Connie helemaal warm van werd. Ze voelde zich helemaal warm van binnen worden toen ze eraan dacht hoe ze van de dag een Condag had gemaakt. □

ILLIAM JONES UIT MAN

Richard M. Romney

Illiam Jones woont op een plaats van sprookjes en mythen. Hij woont op een eiland, Isle of Man, dat in de Ierse Zee ligt tussen Engeland en Ierland. En uiteraard is er een legende over hoe het eiland ontstaan is.

'Een reus uit Engeland en een reus uit Ierland hadden ruzie met elkaar', legt de tienjarige Illiam uit. 'Ze waren zo boos op elkaar dat de reus uit Engeland een steen oprapte en die naar de reus in Ierland gooide. Maar hij gooide niet hard genoeg. De steen kwam midden in de zee terecht en zo ontstond het eiland Man.'

Hoewel het eiland deel uit maakt van het Verenigd Koninkrijk, heeft het zijn eigen munteenheid, zijn eigen

postzegels, een vlag en een wapenschild, dat een symbool met drie benen voert. De mensen die op Man wonen spreken Engels, maar sommige mensen kennen een oudere taal, het Manx.

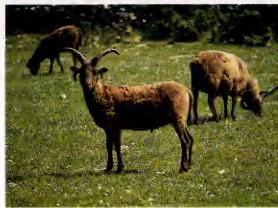
Het eiland heeft veel bezienswaardigheden: stoom- en elektrische treinen; 's werelds grootste waterrad; een historisch museum en Tynwald Hill, waar de Vikingen bijeenkwamen om hun wetten vast te leggen. Elk jaar worden op het eiland de beroemde wegraces voor motoren gehouden.

Het eiland staat ook bekend om zijn ongewone dieren, zoals de manx, een staartloze kat, en het loghtonschaap, dat vier hoorns heeft, twee

wijnen naar boven en twee in een spiraal naar beneden.

Maar voor Illiam is Man gewoon zijn thuis. Hij zegt dat de races vooral herrie maken en veel mensen naar Douglas, de stad waar hij woont, toehalen. Hij vindt dat de toeristen die naar de schapen komen kijken 'er te veel pocha over maken, alsof de schapen het erom doen met hun vier hoorns'. Nee, hij is meer geïnteresseerd in voetbal, school en 'chips', waarmee de Britten friet bedoelen.

Bovenal zingt Illiam graag met zijn zeven jaar jonge zusje, Vuirrey (wat in het Manx Maria betekent). Ze zingen vaak een duet in hun wijk en soms wordt ze gevraagd in andere kerken te zingen.

De tienjarige Illiam Jones, die op het eiland Man woont, kijkt niet meer op van de ruïnes van een eeuwenoud kasteel en de ongewone loghtonschappen. Hij speelt graag voetbal en zingt het liefst een duet met zijn jongere zusje, Voirrey.

‘Ik zing graag,’ zegt Illiam. ‘Mijn lievelingslofzang is “Houd van elkander”. Ik heb het op bijna elke doopdienst in de wijk gezongen.’

Zijn eigen doop zal hij ook niet gauw vergeten. ‘Het was de beste dag van mijn hele leven!’, zegt hij opgetogen.

Zijn doop werd bijgewoond door zijn leraren van school, zijn vrienden en de vrienden van zijn ouders, die allen een zelf gemaakt boekje kregen van Illiam en zijn moeder, met gedichten, platen, foto’s en Illiams’ getuigenis.

‘Om ze wat meer informatie te geven over de kerk en haar leer,’ zegt Illiam.

‘Toen ik werd gedoopt,’ zegt hij, ‘had ik het gevoel dat de Heilige Geest voortdurend bij me was, vooral toen ik onder water ging.’ Hij had het bijzondere gevoel dat Vader in de hemel heel dichtbij was en dat Jezus trots op hem was.

Illiam gaat graag naar het jeugd-

werk. ‘Ik vind het leuk als we zingen en als we verhalen uit de Schriften naspelen. Maar het leukst vind ik nog de lessen over onze Hemelse Vader en Jezus. Meer over hen te weten komen is het belangrijkste wat je kunt doen, zodat je kunt doen wat zij willen.’

Op een eiland waar het wemelt van de mythen en sprookjes, is Illiam veel te weten gekomen over de waarheid.

Op de omslag:

Hoewel hij op een eiland woont dat bekend staat om zijn mythen en legenden, weet de tienjarige Illiam Jones waar de waarheid gevonden kan worden. Zie ‘Illiam Jones uit Man’, blz. 14. Foto: Richard M. Romney.

kampweek - over het algemeen goed worden ontvangen. De tijdens die activiteiten gehouden lessen over geestelijke groei worden eveneens goed beoordeeld. Over het bedrag dat men moet neertellen voor de geboden kwaliteit is men ook te spreken. We blijven natuurlijk altijd streven naar een zo laag mogelijk bedrag, omdat we beseffen dat er alleenstaanden zijn die van een minimuminkomen moeten rondkomen.

Jammer genoeg zijn er nogal wat alleenstaanden die nooit naar de weekenden en de kampweek toe komen. Gescheiden alleenstaanden moeten vaak wennen aan de gedachte dat ze alleenstaande zijn; die drempel is behoorlijk hoog. Hebben ze die stap eenmaal genomen dan blijkt dat het eigenlijk best meevalt en dat ze direct worden opgenomen in de groep.

Is het niet moeilijk om in een organisatie waar de leeftijden uiteenlopen van 30 tot 65+ voor elk wat wils te organiseren?

We proberen zoveel mogelijk afwisseling te brengen in het programma. We zijn ons er evenwel van bewust dat we een beroep doen op het wederzijdse respect. Alleen met die eigenschap kunnen zowel de dertigers als de 65-plussers aan hun trekken komen. Er is zoveel dat we van elkaar kunnen leren.

Hoeveel mensen worden er dit jaar op het kamp verwacht?

Dit jaar verwachten we ongeveer 60 alleenstaanden. Het gebouw in Bergeyk heeft 48 bedden, en op het aangrenzende voetbalveld mogen tien mensen in tenten overnachten. Er zijn enkele kamers met vier en zes bedden, maar in de meeste kamers staan twee bedden, ook hebben de kamers een wastafel. Het gebouw is aangepast aan mindervaliden, er is zelfs een traplift. Op het terrein zijn fietsen aanwezig. Een ritje door de schitterende natuur rond Bergeyk behoort dan ook tot de mogelijkheden.

Kunnen jullie een globaal overzicht geven van het kampprogramma?

Het programma voor de komende kampweek bestaat in grote lijnen uit: geestelijke, opbouwende lessen, een haardvuur- en gezinsavond, en (ont)spannende activiteiten zoals kanoën, fietstochten, een huifkar-tocht en nog veel meer.

Jullie spraken over een alleenstaandenkrant. Wat komt er in de krant?

In de komende zomerweek willen we een krant maken, een krant voor en door de alleenstaanden. In die krant komen boodschappen van de algemene autoriteiten die niet in *De Ster* verschenen zijn, aankondigingen en mededelingen over toekomstige activiteiten, een verslag van de kampweek. De krant zal mogelijk over alle wijken en gemeenten verspreid worden.

Hoe zouden jullie de alleenstaandenorganisatie willen typeren?

Springlevend!

Het kamphuis in Bergeyk waar begin september de alleenstaanden samenkomen.

DEBEEK
Kerk van de Heiligen
en Laiczen
DIXEN

Gouda: middenin Hollands groene hart

— P. J. v. Hensen v. Uningem —

Gouda, gelegen midden in het groene hart van Holland, de eeuwenoude stad en wereldwijd bekend om zijn kaas en kaarsen, maar ook om zijn prachtige, gotische stadhuis en de door de gebroeders Crabeth gebrandschilderde ramen in de St. Janskerk, de langste kerk van Nederland. Verder bekend om de alom geroemde Goudse stroopwafels en zijn prachtige oude grachten en rustieke oude gevels. Toch heeft Gouda nog iets wat, hoewel klein en onopvallend, van grotere waarde is dan alle andere bezienswaardigheden die zojuist genoemd zijn. Namelijk een gemeente van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. De kerk is in feite al heel lang in Gouda gevestigd, de eerste contacten van de kerk met de stad dateren al van begin deze eeuw. Sedert die tijd werden er regelmatig bijeenkomsten in openbare zalen gehouden om de burgers van Gouda met de leer van de herstelde kerk bekend te maken. Hoewel dergelijke vergaderingen door buitenstaanders goed bezocht werden, duurde het toch tot 1924 dat de gemeente officieel op 14 januari werd opgericht en onder leiding van twee zendelingen kwam te staan van wie er een als gemeentepresident fungeerde. Uit de verslagen blijkt dat zij het niet gemakkelijk hadden, want vier maanden later moesten zij een speciale vergadering beleggen om de laster die door de geestelijkheid van andere kerken was verspreid te weerleggen! Klaarblijkelijk zijn zij daar goed in geslaagd, want de gemeente is sindsdien onafgebroken in Gouda gevestigd geweest, lange tijd geleid door zendelingen uit Zion, soms ook als afhankelijke gemeente van Rotterdam of Den Haag. Maar steeds is de gemeente blijven bestaan. Zij was gesticht om te blijven en niet meer weg te gaan! Vergaderde de gemeente aanvankelijk in zaaltjes die alleen voor de zondagse vergaderingen werden gehuurd, vanaf 1936 werd er een huurpand betrokken dat uitsluitend door de gemeente werd gebruikt. Dat was een tot kerk omgebouwd winkelpand aan de Spieringstraat, dat in 1960 eigendom werd van de kerk. De gemeente was meer dan veertig jaar gehuisvest in dat gebouw. In 1979 kregen we de beschikking over een omgebouwd kantoorpand, en vanaf 1986 vergaderde de gemeente in een heus, voor de kerk opgetrokken, kerkgebouw, dat geïntegreerd is in een complex appartemen-

ten. Het gebouw, gelegen in het hart van de stad, voldoet uitstekend aan onze behoeften zodat alle programma's kunnen worden uitgevoerd. De leden van de Goudse gemeente zijn dankbaar voor zo'n mooi en ruim gebouw en zijn er heel trots op.

Zo is het niet altijd geweest. In het verleden heeft de gemeente veel ups en downs meegemaakt, maar door een kern van trouwe leden is de gemeente steeds intact gebleven, met soms tijden van maar 10 tot 15 leden in de avondmaalsdiensten. Zij lieten zich evenwel niet ontmoedigen en gingen door! Soms ook waren er zoveel

Het kersverse gemeentepresidium (vlnr): P. Roepers (1ste raadgever), R. Mensink (president), W.J. Bodingius (administrateur) en H.G. Janssen (2de raadgever).

leden dat het kerstfeest van de zondagsschool in twee aparte vergaderingen moest worden gesplitst omdat de zaal alle aanwezigen niet kon bevatten. Veel heeft de gemeente te lijden gehad van de emigratiegolf in de jaren vijftig. Veel leden trokken naar Zion, waardoor de gemeente meerdere malen werd gehalveerd. Juist de leden met leiderscapaciteiten vertrokken naar Zion; de achterblijvers werden weer door zendelingen geleid.

De laatste decennia is de gemeente vooral gegroeid door import uit de grote steden, leden die in de regio kwamen wonen. Gouda vervult dan ook duidelijk een streekfunctie, leden wonen in een straal van 15 kilometer zowel naar noord, zuid, oost en west. De kerk ligt in

gezamenlijk aan meedoen. Geloof mij; er bevinden zich echte natuurtalenten onder hen. Ook de pot luck-spelletjesavond is zo'n regelmatig terugkerende activiteit, en de talentenavonden waar sommigen zich soms van een onverwachte kant laten zien. Naast de recreatieve

Het jeugdwerk van de Gemeente Gouda.

het centrum vlakbij het station en is voor iedereen makkelijk bereikbaar. Omdat Gouda centraal ligt tussen de grote steden is het in het verleden nogal eens heen en weer geslingerd. We hebben in het verleden verscheidene malen tot het District Rotterdam behoord maar ook tot het District Den Haag, en toen de Hollandse ring in 1961 werd gesticht, werden we bij het District Utrecht en zelfs eens bij Noord-Holland ingedeeld, later weer bij de Hollandse ring, en toen de Ring Utrecht werd opgericht kwamen we daar weer bij terecht. Thans behoren we tot de Ring Den Haag. De Gemeente Gouda is een fijne gemeente met een goede onderlinge band. Het volledige kerkprogramma wordt er uitgevoerd en er zijn volop plannen voor de toekomst. Laten we de nog maar onlangs geroepen gemeentepresident, broeder Rene Mensink, eens aan het woord laten: 'In de Gemeente Gouda heerst inderdaad een fijne geest, zoals dat ook hoort in de kerk van Christus. Dat is misschien ook de oorzaak dat de gemeente het getalmatig goed doet; er is een sterk gevoel van saamhorigheid en ook de zendingen hebben het erg naar hun zin bij ons. Zij moeten wel veel fietsen omdat de gemeente zo'n grote oppervlakte bestrijkt. Dat maakt het doen van huisonderwijs en huisbezoek dan ook tot een hele onderneming. Gelukkig gaan de meeste broeders en zusters toch trouw op bezoek. We organiseren relatief veel activiteiten, zowel het ouderlingenquorum als de zendingsleider, de ZHV en het jeugdwerk. Een aantal van die activiteiten keert regelmatig terug zoals de jaarlijkse bowlingavond, waar de broeders en zusters

avonden, zijn er ook natuurlijk de haardvuuravonden met geestelijke onderwerpen. We hadden laatste een fijne haardvuuravond, waarin communicatie in het huwelijk centraal stond, met gastsprekers vanuit de ring. Al deze activiteiten hebben tot doel meer vriendschap en liefde te voelen voor elkaar en elkaar beter te leren kennen.

'Daarnaast zijn er ook de onverwachte gebeurtenissen, zoals de verhuizing van de vorige gemeentepresident, broeder W. Mooy, die met zijn gezin naar Drente vertrok. Dat was een gevoelig verlies voor de gemeente, want wij verloren hierdoor vijf actieve leden. Daardoor moest er weer een nieuw gemeentepresidium worden geroepen, het-

geen weer resulteerde in een nieuw quorumpresidium ouderlingen enzovoort. Een sneeuwbal effect dus.

'Maar we gaan er met elkaar weer hard tegenaan om dit verlies weer goed te maken. Behalve de zendingen zullen ook de leden daar hun steentje aan bij moeten dragen. De geest moet zo sterk zijn dat elke bezoeker die bij ons binnenstapt die geest voelt, erdoor geraakt wordt en er naar verlangt die elke week te voelen. Op die manier kan de gemeente verder groeien tot een wijk! Het is hier met recht: "hoe meer zielen hoe meer vreugde"'. Aldus onze enthousiaste gemeentepresident.

Ook de jeugd laat zich niet onbetuigd, hoewel het jeugdwerk maar twaalf kinderen en dus maar twee klassen telt. De leeftijd van de kinderen varieert van 3 tot 9 jaar. De jeugdwerkpresident zegt: 'Ons jeugdwerk is gezegend met twee hele goede leerkrachten, en we houden hele fijne participatieperiodes met de kinderen. Wij merken iedere les weer de inspiratie en invloed van de Heer in ons werk. Wij zijn dankbaar dat we de ouders kunnen bijstaan bij de belangrijke opdracht, die te vinden is in Leer en Verbonden 68: hun kinderen, uitgelezen geesten, de beginselen van het evangelie bijbrengen.'

Gouda is een gemeente met toegewijde leden die van elkaar houden en elkaar sterken. Met ons fijne kerkgebouw en de toewijding van de leden zien wij met vertrouwen de toekomst tegemoet, in het vertrouwen dat de Heer ons zal blijven zegenen als wij getrouw blijven, en dat het werk voort zal gaan ter opbouw van het werk des Heren in dit stukje van zijn wijngaard. <<

Wijk Amsterdam werkt aan eenheid

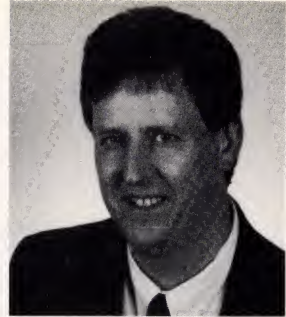
De Afrikaanse leden van de Wijk Amsterdam, de meesten in de traditionele klederdracht van hun land van herkomst.

Geek Zonneveld

In de Leer en Verbonden heeft de Heer ons geboden één te zijn. Dat is echter niet zo gemakkelijk; vooral niet als veel leden een totaal andere culturele achtergrond en heel andere gedragsregels hebben dan wij Nederlanders. In Amsterdam is een hoog percentage van de leden afkomstig uit Afrikaanse landen. Als wij dan toch één willen zijn zoals de Heer dat verkiest, zullen we eerst begrip voor elkaar moeten hebben. Onder leiding van de bisschop werd er een activiteit georganiseerd. De Afrikaanse leden waren zeer enthousiast en wilden hier graag aan meewerken. De activiteit zou bestaan uit een gezamenlijke les tijdens de priesterschap en ZHV en een Afrikaans hapje na afloop. Zondag 20 maart was het dan zover. Al vroeg in de ochtend waren de Afrikaanse leden aan het sjouwen met enorme pannen en schalen met allerlei voedsel.

De les werd gegeven door broeder Owusu, lid van de bisschop en van Ghanese afkomst. Hij behandelde een aantal typische Afrikaanse gedragsregels. Dat was heel verhelderend en soms ook heel verrassend. Na de les hadden de Afrikaanse leden zich snel verkleed in hun traditionele klederdracht. En er stond een gigantische maaltijd klaar. En ook al wist men niet altijd precies wat men at, het smaakte uitstekend. Er werd leuk gebabbeld met elkaar en het was heel gezellig. Ook werden flink wat foto's genomen. Dit was een middag om nooit te vergeten. Ik denk dat er een goede stap is gezet op weg naar eenheid, we zijn elkaar beter gaan leren kennen. Er zullen nog meer stappen moeten volgen, maar dit was een heel goed begin. Wij mogen onze Afrikaanse leden dankbaar zijn voor wat ze vol enthousiasme voor de wijk hebben gedaan. <<

Nieuwe leiders

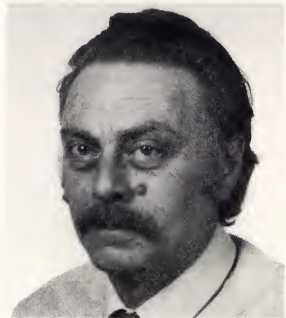

Gouda

Gemeentepresident

Rene Mensink

Vervangt: Wim Mooij
Beroep: Manager Automatisering
Getrouwd met: Olivia de Melo Cabral
Raadgevers: Paul Roepers en
Henri Jansen

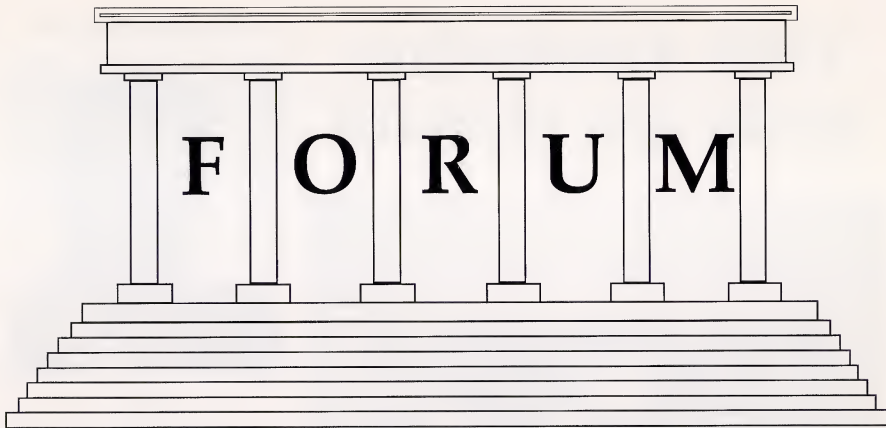

St-Niklaas

Gemeentepresident

Freddy Pijl

Vervangt: Viktor van Goethem
Beroep: Bediende
Gehuwd met: Lydia D'hooghe
Raadgevers: Robert De Keyzer en
Stefaan Van Gijssel

forum (Lat.), o., 1. (oorspr.) markt, plein te Rome, m.n. dat tussen Kapitoel en Palatijn waar het volk samenkwam om de publieke zaken te bespreken, recht te doen enz.; vand. oneig, voor openbare gerechtsplaats: *iets brengen voor het forum der publieke opinie*, het in openbaar bespreken; - (rechtst.) *het forum van de eiser*, het bevoegde gerecht, de bevoegde rechter; - 2. (-s), bijeenkomst waarop een of meer deskundigen c.q. kunstenaars een inleiding houden over een bep. onderwerp en daarna daarover in discussie treden met het publiek; - ook voor de groep deskundigen zelf: *de vraag wordt aan het forum voorgelegd*; - **avond**, m. (-en); **-bijeenkomst**, v. (-en); **-discussie**, v. (-s); **-gesprek**, o (-ken); **-lid**, o. (...leden).

Hoe u het Boek van Mormon kunt inpassen in uw dagelijkse schriftstudie

Sinds februari 1990 verschijnt er regelmatig in *De Kinderster* een verhaal uit het Boek van Mormon in stripvorm. Wij hebben vanaf het begin deze verhalen uitgeknipt, er gaatjes in geponst en bewaard in een map. Vanaf de tijd dat onze oudste twee en half was, hebben we één bladzijde per dag gelezen, bij het ontbijt. We steken de bladzijde van die dag in een plastic hoesje, tegen de pindakaasvingertjes, en die gaat dan de kinderen langs. Wij vinden lezen uit het Boek van Mormon op die manier heel prettig. De plaatjes zijn heel mooi getekend; en omdat het losse bladen zijn, werkt het handiger dan het plaatjesboek dat door de kerk is uitgegeven, en dankzij het plastic hoesje houden we de boel schoner. De kinderen zijn dol op de verhalen. Wij krijgen geen kans om het lezen te vergeten. Onze jongste van twee roept zodra hij aan tafel zit: 'Boek Mommon lees!' Wanneer we de laatste tot dan toe verschenen bladzijde hebben gehad, beginnen we gewoon weer van voren af aan. De kinderen vinden dat helemaal niet erg — ze vinden het juist fijn om de verhalen opnieuw te horen en

zijn er trots op als ze het verhaal nog kennen. Inmiddels is onze map al behoorlijk dik. We hebben nu de verhalen tot en met Korihor in Alma 30 in de map zitten. We zijn dankbaar dat de kerk die verhalen in de Kinderster opneemt en we hopen van harte dat we onze map tot Moroni 10 vol krijgen!

De kinderen leren de verhalen uit het Boek van Mormon liefhebben. We voelen dat het lezen met de kinderen ons gezin sterkt en tot zegen is.

— Yvonne Brandenburg, Gemeente Almelo

Met een gebed in mijn hart lees ik iedere dag, naast mijn dagelijkse schriftstudie, in het Boek van Mormon. Iedere dag bid ik en dank ik onze Hemelse Vader, in de naam van zijn geliefde Zoon, Jezus Christus, voor zijn hulp bij mijn studie en alle andere zaken.

Door een goede planning van mijn tijd zorg ik ervoor dat ik tijd overhoud voor lezen in het Boek van Mormon.

— Ronny T. Lucardie, Wijk Amsterdam

In maart 1990 heb ik een priesterschapszegen gekregen voor een lichamelijk euvel. Mij werd gezegd dat als ik 15 minuten per dag in het Boek van Mormon zou lezen, ik gezond zou worden.

Sinds die zegen heb ik maar één dag gemist. Ik ben, zoals beloofd, van mijn euvel afgekomen. Ik heb het Boek van Mormon nu twaalf keer gelezen, en ik ben het weer opnieuw begonnen.

Aanvankelijk las ik vanwege de priesterschapszegen. Toen begonnen de personen in het boek voor mij te leven, ik bracht graag tijd met ze door. Geleidelijk begon ik de parallellen tussen toen en nu te begrijpen. Ik lees nu omdat het een belangrijk deel van mijn dag uitmaakt, ik neem de tijd om de zaken die van toepassing zijn op mijn leven en dat van mijn man en kinderen, te overdenken.

Ik weet zeker dat dit boek een getuige is van Jezus Christus en dat het bedoeld is voor de mensen van deze tijd. Mijn hele wezen put troost uit mijn dagelijkse studie van dit kostbare boek.

- Wanda L. Munoa, Temecula (Californië)

Elke avond vinden wij bij de avondmaaltijd het Boek van Mormon op ons bord. Dat boek heeft het hart en leven geraakt, van onze zoon, onze schoondochter en

hun vier kinderen, die tussen de een en negen jaar zijn, en mijn man en ik. Wij wonen bij onze zoon in.

Elke avond leest ieder twee of drie verzen voor. De jongste kleinzoon herhaalt een paar woorden per keer, waardoor hij bekend raakt met de taal van het Boek van Mormon. De ouders bespreken een vers met de kinderen en stellen een paar vragen.

De kinderen weten zich verrassend veel te herinneren. Als ze de vraag moeilijk vinden, wijzen de ouders op een vers in het Boek van Mormon. Hun ogen lichten op en ze willen allemaal antwoord geven.

Onze schoondochter voert belangrijke verzen in op de computer, zet er een leuk kadertje omheen, drukt ze af en hangt ze op de koelkast, waardoor wij er aan herinnerd worden.

Wij zijn dankbaar dat we bij onze zoon inwonen, omdat elke dag bijzondere momenten kent. Onze zoon en schoondochter doordringen onze kleinkinderen van het belang van het Boek van Mormon door dagelijkse schriftstudie.

- Donna Wheeler, Vancouver (Washington)

1 *Maak er een gewoonte van dagelijks in het Boek van Mormon te lezen; laat kinderen er vroeg mee beginnen.*

2 *Bid voor en na uw studie; laat de Geest toe.*

3 *Geef uw schriftstudie voorrang; minimaliseer afleidingen.*

4 *Gebruik het Boek van Mormon als u op onderwerp studeert.*

Schrijf ons als u goede ervaringen met een van de onderstaande onderwerpen hebt.

Oktober: Hoe u gemoedsrust kunt vinden als iemand om wie u geeft, is afgedwaald

November: Hoe u een getuigenis kunt krijgen en houden

December: Hoe u het hele gezin kunt betrekken bij zendingswerk

Stuur uw bijdrage naar het Kerkelijk Vertaalbureau, postbus 224, 3430 AE NIEUWEGEIN, telefax 03402-45883. De redactie behoudt zich het recht voor de bijdragen te redigeren en in te korten; ze worden niet teruggestuurd. De gebruikte bijdragen moeten niet gezien worden als officiële kerkleer. Ze moeten steeds zes weken voor de verschijningsdatum in ons bezit zijn.

NUWE ZENDINGSVELD

Groot-Brittannië

Jos den Brouwer England Leeds Mission, Technocentre, Station Road, Horsforth, Leeds, Yorkshire, LS18 5BJ, Engeland

Patrick Flanegin England Birmingham Mission, 185 Penslane, Walmley, Sutton Coldfield, D76 8JU, Engeland

Richard Hell England Manchester Mission, Paul House, Stockport Road, Timperley, Altrincham, Cheshire, WA15 7UP, Engeland

Steven Hermans England London South Mission, 484 London Road, Mitcham, Surrey, CR4 4ED, Engeland

Sven Liegeois England London Mission, 88-92 Earls Court, Londen, W8 6EG, Engeland

Peter Mesotten England Manchester Mission, Paul House, Stockport Road, Timperley, Altrincham, Cheshire, WA15 7UP, Engeland

Emilio Nicoli England Manchester Mission, Paul House, Stockport Road, Timperley, Altrincham, Cheshire, WA15 7UP, Engeland

Pepijn Piller England Bristol Mission, Southfield House, 2 Southfield Road, Westbury-on-Trym, Bristol, BS9 3BH, Engeland

Griekenland

Peter Degreyt Zendinggebied Athene, Papiadiamanti Straat 4, Paleo Psychiko 15452, Athene, Griekenland

Askold Meisner Zendinggebied Athene, Papiadiamanti Straat 4, Paleo Psychiko 15452, Athene, Griekenland

David Muntinga Zendinggebied Athene, Papiadiamanti Straat 4, Paleo Psychiko 15452, Athene, Griekenland

Annelies Uijterlinde Zendinggebied Athene, Papiadiamanti Straat 4, Paleo Psychiko 15452, Athene, Griekenland

Albanië

Annick Debaene Zendinggebied Zürich, Postadres: Rruga Thanas Ziko 68, Tirana, Albanië

Canada

Robin Muurling Mission Canadienne de Montréal, 1320 Boulevard Graham, Suite 310, Ville Mont-Royal, Québec, H3P3C8, Canada

Indonesië

Cornelis en Suze van Geenen Singapore Mission, 253 Bukit Timah Road, Singapore 1025

Nederland

Inge Baetens Zendinggebied Amsterdam, Noordse Bosje 16, NL-1211 BG Hilversum

Henry Eersteling Zendinggebied Amsterdam, Noordse Bosje 16, NL-1211 BG Hilversum

Christiaan Plug Zendinggebied Amsterdam, Noordse Bosje 16, NL-1211 BG Hilversum

Rita Tirape Zendinggebied Amsterdam, Noordse Bosje 16, NL-1211 BG Hilversum

Celine Rol Zendinggebied Amsterdam, Noordse Bosje 16, NL-1211 BG Hilversum

Geert De Vylder Zendinggebied Amsterdam, Noordse Bosje 16, NL-1211 BG Hilversum

Verenigde Staten

David Broekman Colorado Denver South Mission, P.O. Box 2674, Littleton, Colorado 81201, USA

Eelco Scheltinga Carlsbad California Mission, 785 Grand Ave. #204, Carlsbad, California 92679, USA

Daniël de Kock Utica New York Mission, 67 Glen Ave., Troy, New York, 12180, USA

Arjen Koens Arizona Tempe Mission, P.O. Box 27056, Tempe, Arizona 85282, USA

Judith van Vliet Temple Square, 50 West North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, USA

Duitsland

Barbara Beute Talstrasse 10, 61381 Friedrichsdorf, Duitsland

Koos Bogaerts Deutschland-Mission Hamburg, Rugenbarg 7A, 22549 Hamburg, Duitsland

Cees en Sigrid van der Put Talstrasse 64, 61381 Friedrichsdorf, Duitsland

Cathalina Teske Talstrasse 10, 61381 Friedrichsdorf, Duitsland

Spanje

Sergio Ribeiro Zendinggebied Las Palmas, Avenida Rafael Cabrera 4-6A, 35002 Las Palmas, Canarische Eilanden, Spanje

Rusland

Bubi en Ans Oppermann Russia Moscow Mission, Chistoprudnyj bulvar d.2, kv.19, 10100 Moskou, Rusland.

België

Leo Fuenzalida Zendinggebied Brussel, Blvd Brand Whitlock 87, B-1200 Brussel

Nieuwe zendingen

Naam: Barbara Beute
Unit: Assen
Zendinggebied: Frankfurt-tempel
Aanvang zending: 3 mei 1994

Naam: Askold Meisner
Unit: Apeldoorn
Zendinggebied: Athene
Aanvang zending: 28 juni 1994
Opleidingsinstituut: Provo

Naam: David Muntinga
Unit: Utrecht
Zendinggebied: Athene
Aanvang zending: 28 juni 1994
Opleidingsinstituut: Provo

De obstakels en zegeningen van tempelbezoek

Toen de tempel van Salomo af was, kwam zowat het hele volk van Israël samen voor de inwijding. (Zie 2 Kronieken 5-7.) Ook in onze tijd is iedere tempelinwijding een ogenblik van vreugde voor de kerk. Waarom is een tempelinwijding zo'n vreugdevolle aangelegenheid? Ouderling Boyd K. Packer heeft daarover gezegd: 'Alle wegen leiden naar de tempel, want daar worden wij erop voorbereid om terug te kunnen keren in de tegenwoordigheid van de Heer.' (*Denk aan Mij - Gids 1 bij de individuele studie: zustershulpvereniging*, blz. 84.)

DE OBSTAKELS VAN TEMPELBEZOEK OVERWINNEN

Net zoals het bouwen van een tempel erg veel inzet en opoffering van de kerk vraagt, vereist ook tempelbezoek dat we onze eigen obstakels door onze inzet en opoffering weten te overwinnen.

Presidentie Elaine L. Jack zegt het volgende over haar bezoek aan een Filipijnse moeder van acht kinderen in haar kleine hut van palmboombladeren: '[In] de hoek (...) stond een draagbare naaimachine op een klein tafeltje. (...) Twee jaar lang heeft [deze zuster] met die kleine machine naaiwerk voor anderen verricht en zo voldoende geld verdiend om met haar gezin naar de tempel te gaan en daar aan elkaar verzegeld te worden'. Zelfs leden die vlakbij een tempel wonen, krijgen obstakels te overwinnen bij het tempelbezoek. Voor

ILLUSTRATOR: JUDITH MEHR

de ene bijvoorbeeld is dat obstakel een zwakke gezondheid; voor de andere een overbelaste agenda. Sommigen hebben het moeilijk om kleine kinderen of een ziek familielid dat voortdurende zorg vereist, achter te laten. Voor een ander kan het de echtgenoot zijn, die geen lid is van de kerk en zich verzet tegen tempelbezoek. En soms kan het obstakel een wankel geloof zijn, of zelfs, het gevoel betreding van de tempel niet waardig te zijn.

Wat onze omstandigheden ook zijn, we kunnen iedere dag ons best doen om zo te leven dat we het waardig zijn de tempel te betreden. Ook al dient de gelegenheid zich in de nabije toekomst niet aan, ons leven zelf wordt er al gelukkiger door.

• *Hoe kan iemand zodanig leven dat hij de tempel mag betreden?*

GENIET VAN DE ZEGENINGEN VAN TEMPELBEZOEK

Goede leden van de kerk kunnen zelf heilige tempelverordeningen ont-

vangen en anderen helpen die te ontvangen, zoals de doop voor de doden, de begrafening, het eeuwig huwelijk en de tempelverzegelingen. Wanneer wij die dienst verrichten, worden we daar zelf voor gezegend. President Ezra Taft Benson heeft geschreven: 'In de vrede van deze lieflijke tempels vinden we soms de oplossingen voor de ernstige problemen van het leven. Onder invloed van de Geest ontvangen wij daar soms zuivere kennis. De tempel is een plaats voor persoonlijke openbaring. Als ik gebukt ging onder een probleem of een moeilijkheid, ben ik altijd naar het huis van de Heer gegaan, met een gebed in mijn hart dat ik antwoord zou krijgen' (*De Kinderster*, juni 1992, blz. 2).

Door de tempel te bezoeken worden wij op verschillende manieren gezegend. Een zuster die de tempel geregeld bezocht, merkte dat haar leven beter georganiseerd was en dat zij in staat was om haar problemen gemakkelijker op te lossen. Maar zij was vooral erg blij toen haar tienerzoon zei: 'Ik denk dat de weken waarin jij en paps naar de tempel gaan voor mij betere weken zijn.'

De tempel helpt ons om ons oog gericht te houden op zaken die van eeuwig belang zijn. Vaak helpt tempelbezoek ons om meer liefde te hebben, meer te dienen, de Schriften beter te begrijpen en meer vooruitgang te maken zodat we met onze Hemelse Vader herenigd kunnen worden.

• *Op welke manier heeft uw tempelbezoek uw leven ten goede veranderd?* □

Kinderen de stem van een zachte stilte laten horen

C. Terry en Susan L. Warner

Hoe omschrijven kinderen geestelijke gevoelens?
'Heerlijk. Je voelt je zorgeloos' (Danny, 12 jaar).
'Alles voelt gewoon goed aan' (Sarah, 7 jaar).

'Ik wil dan gewoon niet iets verkeerd doen, voor 100 procent goedgevoelen' (Blaine, 16 jaar).

'Het is niet alleen een gevoel. Het lijkt op de liefde die Vader in de hemel en Jezus voor ons hebben, en dan houd je van ze en van je familie' (Mitchell, 10 jaar).

'Ik voel me dan weer helemaal schoon' (Julia, 9 jaar).

Kinderen hebben vaak geestelijke gevoelens. Dat is aan de blijde gezichtjes te zien. Maar in tegenstelling tot de kinderen die we net geciteerd hebben, zijn er die nooit geleerd hebben dat die gevoelens geestelijk zijn en van God komen. Zelfs kinderen die door liefhebbende ouders in het evangelie zijn onderwezen, zullen niet altijd begrijpen wat die gevoelens inhouden of zich die eigen maken.

Zo vroeg de 15-jarige Bonnie na een getuigenisvergadering aan haar vriendin Tania, hoe het eigenlijk was om de Geest te voelen. Tania zei haar: 'Dat is moeilijk uit te leggen, maar het is een soort overweldigend gevoel in mijn binnenste. Ik voel me gelukkig en ik zou willen huilen.'

Bonnie reageerde verbaasd: 'Dat gevoel heb ik ook gehad, maar ik wist niet dat dat de Geest was.'

Doorgaans kan de uitleg van die geestelijke gevoelens het beste aan de ouders worden overgelaten, en moeten ze daar al mee beginnen als hun kinderen nog klein zijn. De Heer begiftigt ouders met een diepe liefde voor hun kinderen, met het vermogen om zich in te leven in hun behoeften en

gevoelens, en met het recht geestelijke leiding voor hen te ontvangen. Omdat kleine kinderen zeer gevoelig zijn voor de liefde van hun ouders, staan zij open voor de ouderlijke invloed en lessen.

Veel docenten van vreemde talen zijn van mening dat kinderen een taal het snelst leren als zij met anderstaligen in contact komen en die taal wel moeten spreken. Ze worden als het ware 'ondergedompeld' in de nieuwe taal. Zij leren dan niet alleen een paar woorden, maar leren de taal vloeiend spreken, zelfs denken in de nieuwe taal. De juiste 'onderdompeling' in de geestelijke vorming vindt thuis plaats, waar geestelijke beginselen de basis kunnen vormen van het dagelijks leven. '(...) gij zult het [het woord van de Heer] uw kinderen inprenten en daarover spreken, wanneer gij in uw huis zit, wanneer gij onderweg zijt, wanneer gij nederligt en wanneer gij opstaat' (Deuteronomium 6:7).

Om onze kinderen geestelijk te kunnen vormen, doen we er als ouders verstandig aan om bij onszelf te beginnen. Sommige ouders kunnen het moeilijk vinden om hun kinderen voor te gaan in geestelijke zaken, omdat zij het moeilijk vinden hun eigen geestelijke gevoelens te herkennen. Misschien verwachten we ten onrechte spectaculaire manifestaties; geestelijke ervaringen zullen evenwel eerder komen als een kalme zekerheid, een brandend gevoel in de boezem (zie Leer en Verbonden 9:8), of een ingeving die ons ertoe aanzet te handelen of dat juist niet te doen.

President Ezra Taft Benson heeft gezegd: 'We horen de woorden van de Heer meestal door een gevoel. Als we nede-

Zorgvuldig uitgekozen activiteiten kunnen een gezin behoeden voor wereldse invloeden en het binnenleiden in een kring van vrede en liefdevolle wederzijdse steun. Het besef te behoren tot een eeuwig gezin zal de kinderen een goddelijk referentiekader verschaffen.

rig en ontvankelijk zijn, zal de Heer meestal onze gevoelens aanraken. Daarom brengen influisteringen van de Geest af en toe grote vreugde teweeg, en worden we soms tot tranen geroerd' (*The Teachings of Ezra Taft Benson*, Salt Lake City: Bookcraft, 1988, blz. 77). Een dergelijk gevoel kan zich uiten in mededogen voor iemand in nood, de bereidheid ouders of leiders te gehoorzamen, of om iemand iets te vergeven, of verlangen het goed te maken met iemand, of gevoelens van dankbaarheid. Die geestelijke gevoelens worden duidelijker en intenser naarmate we meer gehoor geven aan het besef van goed en kwaad dat de Heer in ons hart heeft gelegd (zie Moroni 7:15–17). 'Als je goed doet, zul je je goed voelen, en dat is de Heilige Geest die tot je spreekt' (*De Ster*, juli 1989, blz. 76).

Naarmate wij de Geest in ons hart cultiveren, zullen we beter kunnen onderrichten, beter het hart van anderen kunnen aanraken (zie 2 Nephi 33:1). Als we daarentegen de Geest ontberen, zullen onze kinderen mogelijkerwijs onop-rechtheid bespeuren, zelfs als we de juiste woorden zeggen. Zij kunnen het gevoel hebben dat we hen tot gehoorzaamheid proberen te dwingen en daar weerstand aan bieden. Zo was er eens een zesjarig meisje dat in een supermarkt de orde verstoorde toen ze haar zin niet kreeg. Omdat ze geen snoep kreeg, begon ze blikken van de schappen af te trekken. In plaats van haar op vriendelijke wijze tot de orde te roepen, greep de geïrriteerde moeder haar bij de schouders en zei haar op scherpe toon te gaan zitten. 'Uiterlijk zal ik gaan zitten,' reageerde het kind, 'maar innerlijk blijf ik staan!'

Als we door de Geest onderrichten – 'en de Geest zal u door het gebed des geloofs worden gegeven' (LV 42:14) – kunnen we bewust een aantal dingen doen om onze kinderen te leren af te gaan op hun eigen geestelijke gevoelens.

1. *Leer hun bidden.* Kniel samen met hen neer en begin daar al heel vroeg mee. Zo kunnen we onze liefde voor anderen en onze Hemelse Vader onder woorden brengen. Onze kinderen kunnen door keer op keer aan deze heilige ervaring deel te nemen, de gewoonte aanleren om veelvuldig de eerbied, liefde, veiligheid en vrede, die gepaard gaan met het gebed, te ervaren.

Persoonlijk gebed kan hun eigen geestelijke haven worden, maar ook onder het gezinsgebed kunnen ze geestelijke gevoelens ervaren. Zelfs heel kleine kinderen kunnen de eerbied en vrede van het gezinsgebed gewaar worden. Natuurlijk kunnen kinderen soms vervelend zijn en ouders ongeduldig, maar de veelvuldige ervaring van het gezinsgebed kan alle deelnemers mild stemmen en sterken. Een van onze oudere kinderen zei eens over een jonger zusje: 'Als ik Jenny hoor praten tegen Vader in de hemel, dan vang ik een glimp op van de hemel.' Ook hebben we een zoon die als onstuimig drierjarig ventje vaak kalm werd als hij zijn naam hoorde zeggen tijdens het gezinsgebed.

2. *Bewaar de vrede.* Een voortdurend serene sfeer is van wezenlijk belang voor onderricht in geestelijke zaken. Omdat de Geest met 'zachte inspraak' spreekt (zie 1 Nephi 17:45), is het moeilijk om geestelijke gevoelens gewaar te worden als er rumoer is, vooral twist. Ouders behoren wat

dat betreft bij zichzelf te beginnen. Door bekering en geloof kunnen we er altijd naar streven vredestichters in ons gezin te zijn. We behoren zacht en met respect te spreken, liefde en waardering te uiten, iemand niet gauw iets kwalijk te nemen en excuses aan te bieden, en vrolijk te zijn. We zullen niet ineens succes hebben, maar het gezin is de plaats bij uitstek om dit soort zaken te oefenen. Het succes zal tot ons komen als we ons thuis ontdoen van wereldse invloeden, met inbegrip van televisieprogramma's, video's, muziek en lectuur die de Geest van de Heer grieven.

3. *Leer hun het evangelie op hun niveau.* De leringen van het koninkrijk die in eenvoud en zuiverheid worden onderwezen, hebben een oneindige uitwerking op kinderen wanneer de Geest daarvan getuigt. In sommige opzichten doen

onze kinderen denken aan onderzoekers van het evangelie: ze onderzoeken en leren. Als ze vragen stellen en gedachten uitspreken die slechts zijdelings het lesonderwerp van de gezinsavond raken, behoren we hun opmerkingen serieus te nemen en ze te stimuleren tot nadenken, zelfs als dieper ingaan op hun vragen inhoudt dat de les niet volgens plan verloopt. De steun die wij hun zo geven, leert kinderen op hun eigen gevoels te vertrouwen.

4. *Houd opbouwende gezinsactiviteiten.* Zorgvuldig uitgekozen activiteiten kunnen een gezin voor wereldse invloeden behoeden en het een kring van vrede en liefdevolle wederzijdse steun binnenleiden. Het besef te behoren tot een eeuwig gezin zal de kinderen een goddelijk referentiekader verschaffen. Jeugdbenden en andere schadelijke groe-

peringen zouden veel minder aantrekkingskracht hebben als jongeren geestelijk verbonden waren aan hun ouderlijk gezin. Een van onze dochters heeft ons verteld dat ze zich in haar kinder- en tienerjaren het gelukkigst voelde 'als het hele gezin samen was en er niemand boos was, we praatten en zongen en de Geest van de Heer voelden. Ik voelde me dan volmaakt gelukkig'.

5. *Praat met hen wanneer het maar kan.* Onze beste herinneringen hebben wij aan de ongedwongen gesprekjes met onze kinderen, die stevast probeerden die te rekken om maar niet naar bed te hoeven. We luisterden en stelden net genoeg vragen om het kind te laten vertellen wat het die dag allemaal had beleefd. En dat bleek gelijk de allerbeste gelegenheid om over gevoelens te praten. We grepen de

ervaringen van het kind aan om uit te leggen hoe het wel of niet gehoor had gegeven aan de Geest. Ook de dagelijkse karweitjes, zoals grasmaaien, afwassen of boodschappen doen, zijn een uitstekende gelegenheid om met een kind over geestelijke gevoelens te praten.

6. *Let op ingevingen van de Geest.* We kunnen uitkijken naar gelegenheden om onze kinderen de invloed van de Geest te laten voelen – bijvoorbeeld als ze dankbaarheid voelen, als ze nadenken over ontvangen zegeningen, als ze inspiratie ontvangen. Een moeder vertelde hoe ouders in dergelijke situaties een zachte wenk kunnen geven.

Haar zoons, Richard en Joe, hadden tijdens een schoolfeest balsahouten vliegtuigjes gewonnen, waar ze heel blij mee waren. Haar oudste zoon, Sam, had er zelfs twee ge-

In sommige opzichten doen onze kinderen denken aan onderzoekers van het evangelie. Als ze vragen stellen en gedachten uitspreken die slechts zijdelings het lesonderwerp van de gezinsavond raken, behoren we hun opmerkingen serieus te nemen en ze te stimuleren tot nadenken, zelfs als dieper ingaan op hun vragen inhoudt dat de les niet volgens plan verloopt.

wonnen. Maar toen de jongens naar bed gingen, knielde Richard per ongeluk op zijn vliegtuigje, waardoor het doormidden brak. Hij was ontroostbaar. De moeder opperde dat Sam een van zijn vliegtuigjes aan zijn jongere broertje zou geven. 'Mama,' antwoordde hij, 'hoe kunt u me zoiets nou vragen?'

Vriendelijk herinnerde ze hem aan de gave van de Heilige Geest die hij bij zijn doop had ontvangen. 'Luister naar je hart,' voegde ze eraan toe, 'en besluit dan wat je moet doen.'

Een paar minuten later veegde Richard zijn tranen weg en bedankte Sam voor het vliegtuigje. En Sam schreef in zijn dagboek: 'Toen ik het vliegtuigje pakte voor Rich, voelde ik een glimlach en een warm gevoel in mijn hart. Het was zo warm dat ik dacht dat ik uit elkaar zou barsten. Ik kon er nauwelijks van slapen, zo goed was dat gevoel in mijn hart.' Hij zei zijn moeder dat het voor hem vaststond dat de Heilige Geest hem geholpen had de beslissing te nemen.

In geestelijke zaken onderwijzen lijkt vooral moeilijk als het thuis niet zo gaat als het hoort. Onze eerste impuls is dan hard op te treden tegen onze kinderen, hen misschien wel te kritiseren, te kleineren of te veroordelen. Dan is het belangrijker dan ooit zelf de Geest te zoeken en de vrede te herstellen door zijn invloed en leiding. Als we op die manier reageren op ongehoorzaamheid, twist of opstandigheid maken we de weg vrij voor geneezing door de Geest en leren wij ons gezin de vrede die dat brengt.

'U kunt uw zoons noch uw dochters de hemel in dwingen. u kunt ze wel in de hel terecht laten komen als u ze op harde wijze tot goedheid dwingt, terwijl er aan u zelf ook nog het een en ander te verbeteren valt. (...) u kunt uw kinderen alleen in liefde terechtwijzen, op vriendelijke, redelijke en ongeveinsde wijze' (Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, Salt Lake City: Deseret Book Company, 1971, blz. 317). Dat kan inhouden geduldig te luisteren naar de klachten of frustraties van uw kinderen in plaats van gehoor te geven aan de neiging om hen tot gehoorzaamheid te dwingen. Het kan betekenen dat we onze tekortkomingen toegeven en hun om vergeving vragen. Of met hen huilen over wat er verkeerd is gegaan. We moeten eventueel ons werk laten voor wat het is, al is het nog zo belangrijk, en ons bekommeren om de behoeften van onze kinderen.

Als we ons best doen met de opvoeding van onze kinderen, een heilige taak, staan we er niet alleen voor. 'Opoff'ring brengt voort de zegen des hemels' (Lofzang 24) en bij geen enkele andere aangelegenheid hebben we die zegeningen meer nodig dan bij de vorming van de geestelijke ontvankelijkheid van onze kinderen. De Heer heeft ons beloofd ons te helpen (zie LV 45:57-58). De getrooste opoffering, de geplengde tranen en de opgezonden gebeden zijn niet verloren. We ontvangen hemelse hulp juist omdat we het proberen.

'Verflauwt daarom niet in goedgevoelen, want gij legt het fundament van een groot werk. En uit het kleine komt het grote voort' (LV 64:33). □

Onze zaaidag

Netzahualcoyotl Salinas V.

Het was zondag. De broeders van de Wijk Constitución in de Ring Guadalajara Unión (Mexico) waren bijeen in de priesterschapsvergadering. De ouderlingen luisterden naar een les die werd gegeven door de quorumpresident, een begaafd leerkracht. Onder de aanwezigen bevonden zich een pasgeordende ouderling en zijn vader, die na een lange periode van inactiviteit weer naar de kerk kwam.

De les ging die dag over het ouderlingenquorum zelf. 'Wat is een priesterschapsquorum?' vroeg de president. De broeders in de klas gaven verschillende antwoorden. Het is net als een gezin, zeiden ze, en de broeders in het quorum behoren oprecht om elkaars welzijn te geven en elkaar te helpen.

Ik, als bisschop van de wijk, voegde me net op tijd bij de groep om het eind van de les te horen. Ik stak mijn hand op en vroeg of ik wat mocht zeggen. 'Ik heb zojuist gehoord dat broeder Noriega, een van onze quorumleden, niet de machines heeft kunnen krijgen die hij nodig heeft om te zaaien', zei ik. 'En daar het regenseizoen al is begonnen, moet er onmiddellijk worden gezaaid. Broeder Noriega loopt het risico niet te kunnen zaaien, omdat hij al op leeftijd is en niemand heeft om hem te helpen.'

Ik stelde voor dat we de volgende dag met zijn allen broeder Noriega zouden helpen met zaaien. Samen konden we het werk ongetwijfeld aan, zelfs zonder de benodigde machi-

nes. Iedereen werd enthousiast over deze gelegenheid om de les van die dag in praktijk te brengen, en de quorumpresident trof de nodige maatregelen.

De volgende dag wachtte broeder Noriega ons al op met werktuigen en zaden. Hij zei dat hij niet had kunnen slapen toen hij eenmaal wist dat het quorum hem kwam helpen. Sommige broeders maakten de grond vrij, terwijl anderen ploegden, zaaiden en de zaden met aarde bedekten. Het onlangs geheractiveerde lid en zijn zoon waren twee van de meest enthousiaste deelnemers.

Het was al donker toen we eindelijk klaar waren. We waren vies en moe, hadden blaren op onze handen en doornen in onze kleren. Maar we hadden allemaal een sterk gevoel van voldoening omdat we een van onze broeders hadden geholpen, en we vonden dat we de ware betekenis van de les in de priesterschapsvergadering hadden geleerd. Broeder Noriega sprak zijn dank uit, en zei dat hij zich weer jong en sterk voelde wanneer hij zij aan zij werkte met zijn broeders uit het quorum. De pas geheractiveerde broeder zei ook dat hij door deel te nemen hernieuwde kracht en moed gevonden had.

Net toen we weggingen, begon het te regenen, en we werden allemaal nat. Maar we vonden de regen een zegen. Dat was precies wat we nodig hadden om onze zaaidag echt af te maken. □

FREED
AMERICAN
WORK

De fakkel blijft branden

De blijvende invloed van een Italiaans Jongevrouwenkamp

'Er wordt drie keer kort gefloten, het signaal voor het avondeten. De drie meisjes aarzelen even maar besluiten dan toch dat het avondeten nog even kan wachten totdat zij uiting gegeven hebben aan hun getuigenis en hun blijken van vriendschap.'

Don en Catherine Thorpe

In de verte horen we stemmen tussen de bomen op de bergflank. Op de rotsachtige helling zien we drie Italiaanse meisjes arm in arm zingend naar beneden komen. Stukje bij beetje herkennen we het lied dat ze zingen, een lievelingslied van de jongevrouwen 'Geloof'. Wanneer Iris Cartia, Annalisa Brandonisio en Stefania Ferrazzano dichterbij komen, beginnen ze alle drie tegelijk en met veel gebaren te praten, gedeeltelijk in het Engels, gedeeltelijk in het Italiaans, en gedeeltelijk in het Frans. Dan begint Stefania een bekend Italiaans lied voor ons te zingen, begeleid met dans en opgewekt gelach. Al vlug worden de meisjes weer ernstig en zingen zij enkele HLD-lofzangen. Zij zitten in de leeftijdsgroep van vijftien tot zeventien jaar, zijn afkomstig uit zeer verschillende gebieden en achtergronden in Italië, maar het is duidelijk dat zij genieten van elkaars gezelschap.

De gebeurtenis had de naam Fakkel 90 meegekregen. Het was een HLD-jongevrouwenkamp bestemd voor verschillende ringen in Italië in de zomer van 1990. Op dat kamp waren meer dan 130 meisjes aanwezig. Het duurde een hele week en vond plaats in de woeste bergen van L'Aquila, op bijna 80 kilometer van Rome.

Toen wij eigenlijk toevallig in Trieste aankwamen, bleken de jongevrouwen van de plaatselijke wijk de volgende dag naar het kamp te vertrekken. Rita Schina, de jongevrouwenpresident van de Wijk Trieste, nodigde ons uit om mee te reizen. We hadden andere plannen, maar iets in ons zei dat we naar het kamp moesten gaan, en dus luisterden we naar die ingeving. Daar zullen we altijd dankbaar om zijn.

De meisjes die we op het kamp ontmoetten, raakten ons geestelijk

FOTOGRAFIE: DON THORPE

aan. Misschien was het wel de geest die ze uitstraalden en het enthousiasme waarmee ze over hun idealeal spraken. Of misschien was het wel het respect dat ze toonden voor hun leiders en leidsters. Ongetwijfeld had het veel van doen met de liefde die ze voor elkaar voelden die met de dag inniger werd.

Met het verstrijken der jaren zijn we blijven corresponderen met meisjes van *Fakkelt 90* om te zien of die uitzonderlijke geest van toen is blijven doorwerken in hun leven. Het doet ons plezier te kunnen melden dat dat inderdaad het geval is.

BEGIN

Het kamp was opgesplitst in zeven kampplaatsen die elk een van de zeven waarden van de jongevrouwen vertegenwoordigden. Op elke kampplaats

waren meisjes van verschillende ringen en districten samengebracht zodat ze vriendschapsbanden met de jongeren uit andere streken van Italië konden aanknopen. Het kamp lag op het Rocca-di-Mezzo-plateau. De tenten vol pratende en lachende meisjes lagen her en der verspreid op het plateau te midden van de woeste bergen.

Er wordt drie keer kort gefloten, het signaal voor het avondeten. De drie meisjes aarzelen even maar besluiten dan toch dat het avondeten nog even kan wachten totdat zij uiting gegeven hebben aan hun getuigenis en hun blijken van vriendschap. De bescheiden meisjes zingen nog enkele liederen en dan keren we met z'n allen langzaam naar het kamp terug.

Iedere ochtend verzamelen alle meisjes zich voor het hijsen van de vlaggen. Daarna volgen de spelletjes. Op een van die ochtenden was de hemel betrokken en woet er een koude bergwind. De meisjes

vormden een halve cirkel voor de vlaggen. Op het ogenblik dat de zon langzaam over de bergtoppen klimt, staat iedereen stil voor het openingsgebed. Het is een bijzondere ochtend, want broeder Christian Euvrard, regionaal vertegenwoordiger voor het gebied, spreekt de meisjes toe. Hij stelt het jongevrouwenprogramma voor als een leidraad om de toekomst mee te plannen. Na zijn toespraak raapt hij een stok op en breekt die ten teken dat de ceremonie voorbij is. Daarna is er tijd voor het spel, en net op dat moment gebeurt er iets heel ongewoons.

De meisjes verzamelen zich in kleine groepjes; één groepje blijkt erg geïsoleerd van de anderen te zijn. Het gaat om een groepje Amerikaanse meisjes waarvan de ouders tijdelijk in Italië gestationeerd zijn of er werken. Zij spreken geen Italiaans en zijn niet op de hoogte van een aantal van de plaatselijke gebruiken van de Italiaanse meisjes. Zij voelen zich niet erg thuis. De

'Hoewel we elkaar nooit tevoren gezien hadden, was het alsof we al vanaf onze geboorte vriendinnen waren. Vanwege het voorbeeld van sommige meisjes lees ik nu elke avond in het Boek van Mormon. Door erbij te zijn

en de liefde van de andere deelnemers aan het kamp te voelen, voelde ik mij dichter bij God dan ooit tevoren. Het leek wel alsof de sluier die ons van God scheidt voor een tijdje niet meer bestond.'

Italiaanse meisjes praten eerst een beetje onder elkaar, gaan dan naar de Amerikaanse meisjes toe en vertellen hun over een ervaring die zij het jaar voordien op een kerkelijke activiteit in Florence hadden. 'Een van de leden van onze groep sprak geen Italiaans en dus besloten we een hele dag niet te spreken en alleen gebarentaal te gebruiken. Op het einde van de dag voelden we ons allen veel nauwer met elkaar verbonden.' Al vlog zijn de Italiaanse en de Amerikaanse meisjes met elkaar aan het praten en het zingen. Het begin van een vriendschap.

BLIJVENDE INVLOED

De Amerikaanse jongevrouwenleidster, Linda Black, woont nog altijd in Verona. Ze schreef ons dat verschillende Amerikaanse meisjes vriendschap gesloten hebben met enkele Italiaanse meisjes en dat zij met elkaar blijven corresponderen.

Annalisa Brandonisio uit Venetië heeft ons geschreven: 'Ook al spraken we een andere taal en verschilden onze gebruiken, toch voelde ik mij verbonden met de Amerikaanse meisjes omdat de Geest van de Heer zo sterk bij ons was.' Over het kamp schreef ze: 'Vaak kon ik 's avonds de slaap niet vatten omdat mijn hart boordevol emotie en dankbare gevoelens was voor die bijzondere week in de berg. *Fakkel 90*

heeft me geholpen te beseffen dat ik dichter tot God kan komen door de juiste vrienden te kiezen.'

Annalisa is nu negentien. Ze is ringzendinge en huisbezoekster in de Wijk Modena in de Ring Venetië. Ze wil deze zomer een korte zending vervullen en een voltijdzending wanneer ze oud genoeg is.

Sonia Plescovich uit de Wijk Genua 3 in het District Turijn schreef het volgende: '*Fakkel 90* zal mij mijn hele leven bijblijven. Hoewel we met veel meisjes uit allemaal verschillende streken waren, deelden we dezelfde idealen, gedachten en opvattingen. Hoewel we elkaar nooit tevoren gezien hadden, was het alsof we al vanaf onze geboorte vriendinnen waren. Ik heb van die meisjes leren houden als van mijn eigen familieleden. Vanwege het voorbeeld van sommigen van hen lees ik nu elke avond in het Boek van Mormon. Door erbij te zijn en de liefde

van de andere deelnemers te voelen, voelde ik mij dichter bij God dan ooit tevoren. Het leek wel alsof de sluier die ons van God scheidt voor een tijdje niet meer bestond.'

Sonia is nu twintig; zij is eerste raadgeefster in de zustershulpvereniging van haar gemeente; zij is huisbezoekster en dirigente en organiste van het gemeentekoor. Later dit jaar wil zij een voltijdzending vervullen. In haar laatste brief schreef zij: 'Ik zag enkele meisjes van *Fakkel 90* op de afgelopen conferentie voor jonggealleenstaanden en we haalden samen herinneringen op aan dat geweldige kamp. Nog altijd heb ik bijzondere gevoelens voor de meisjes die ik op *Fakkel 90* heb leren kennen.'

Iris Cartia uit de Gemeente Vimercate in de Ring Milaan schreef de volgende gevoelens neer over de meisjes die ze op het kamp ontmoet had: 'De kerk is nog niet erg verspreid in Italië;

'In de laatste getuigenisvergadering van het kamp vormden de meisjes en kampleidsters een grote cirkel en zongen ze hand in hand een afscheidslied. Zij begonnen het lied met krachtige stemmen, maar eindigden in tranen en gesnotter, en

tenslotte, een lange, volledige stilte na het slotgebed.' Een jongevrouw zei: 'De Geest van de Heer is op wonderlijke wijze werkzaam op onze jongevrouwenkampen; hij kan je hart in een seconde raken, maar je leven voorgoed veranderen.'

zelfs in een wijk of gemeente wonen de leden vaak ver van elkaar verwijderd. Daarom houd ik zo van gelegenheden waarop ik met andere meisjes kan praten over mijn opvattingen en gevoelens. Dat waren erg speciale momenten in mijn leven. En van hun heb ik de kracht gekregen om voort te gaan, anders te zijn dan de wereld en een licht te zijn voor mijn omgeving. Ik weet dat tijd noch afstand, noch de plaats waar ze vandaan komen, diegenen die het evangelie in het hart dragen kan tegenhouden om in vreugde samen te komen.'

Korte tijd na het kamp had Iris ons het volgende geschreven: 'Dankzij deze ervaring heb ik geleerd om mij te concentreren op datgene wat belangrijk is zoals het plannen van mijn leven zodat ik op zending kan gaan en op een dag in de tempel kan trouwen.'

Drie jaar later zijn die doelen nog altijd belangrijk voor Iris. Zij is nu

negentien en de organiste van de gemeente, dirigente van het ZHV-koor en huisbezoekster. Zij is op een korte zending geweest in Turijn en correspondeert met een dame van 73 die ze daar als zendeling aan de deur heeft ontmoet. Zij heeft plannen om een voltijdzending te vervullen.

Iris blijft de invloed van het kamp in haar leven voelen: 'Fakkelt 90 heeft mij een ideaal en een voorbeeld gegeven dat in mijn hart nog altijd voortleeft. Het voorbeeld van de leiders en leidsters op dat kamp is van grote invloed geweest op mijn manier van leiding geven.'

Stefania Ferrazzano uit de Gemeente Foggia in het District Puglia schreef over het kamp het volgende: 'In de bergen verblijven zonder moderne voorzieningen heeft mij laten beseffen hoeveel ik als zanzelfsprekend beschouw en hoezeer de Heer mij wel gezegend heeft. Het doet mij beseffen

dat mijn leven van God afhankelijk is en dat het evangelie mijn anker en mijn leidraad is. Op het kamp heb ik geleerd dat we moeten werken voor datgene wat we willen bereiken en dat de Heer de rest doet, als wij ons deel doen.'

Stefania is nu twintig jaar en staat klaar om op zending te vertrekken wanneer ze 21 wordt. Haar zuster is op het ogenblik op zending in Milaan. Stefania is eerste raadgeefster in de ZHV van haar gemeente, mediathecaris van de gemeente en assistent-administrateur. Ook is ze werkzaam geweest als zondagsschoolleerkracht voor de groep twaalf- tot achttienjarigen. Ze zegt daarover: 'Zelfs na drie jaar beïnvloedt Fakkelt 90 nog altijd mijn getuigenis.'

'VANAF DE TOP, HOGEROP'

De jongevrouwen schaarden zich om een 'kampvuur' zonder vuur; open kampvuren zijn daar in de bergen bij de wet verboden. De opgewonden gesprekken blijven maar doorgaan en er wordt druk gesticuleerd wanneer een meisje iets belangrijks tracht te benadrukken. Er klinkt heel wat gelach, geschater zelfs, en zo nu en dan wordt er een traan van begrip weggepinkt.

De meisjes blijven maar lachen en praten tot zuster Adele Peloni, een van de kampleidsters en jongevrouwenleidster

uit de Ring Venetië, gaat staan en er een stilte valt die de geluiden van de zachte bergwind versterkt. 'Denk aan de normen van de jongevrouwen (. . .)'. 'Wees eerlijk met jezelf', vertelt ze hun.

Het kampthema, 'Vanaf de top, hoger op', en het kamplied, 'Geloof, weer spiegelen de idealen van het wereldwijde jongevrouwenprogramma. De meisjes hebben deze ideeën al eerder gehoord, maar op de een of andere manier voelen ze zich, door de aanwezigheid van de omringende bergen en nieuwe vrienden, ontzettend gestimuleerd door woorden die de onderlinge liefdesband versterken en een groter verlangen opwekken om dichtbij de Geest te zijn.

Wanneer de zon ondergaat achter de hoge bergen en het buiten koud en donker wordt, kruipen de meisjes bijeen in hun tenten en praten ze over hun kampervaringen: de tenten die ze in de wind hebben opgezet, de tafels die ze gesjord hebben en

het buiten koken. Ze lachen om de spelletjes die ze gespeeld hebben en de grappen die ze bij elkaar hebben uitgehaald. Naarmate de nacht verder valt, worden de gesprekken persoonlijker en praten ze over hun gevoelens en de verwachtingen die ze koesteren. Het evangelie en de betekenis ervan in hun leven is dan niet ver weg in deze gesprekken.

We moesten vroeger weg en konden niet blijven voor de laatste avond. Daarom schreef Tiziana Rossato, een van de leidsters van de Ring Venetië, ons over die avond het volgende: 'In de laatste getuigenisvergadering van het kamp vormden de meisjes en kampleidsters een grote cirkel en zongen ze hand in hand een afscheidslied. Zij begonnen het lied met krachtige stemmen, maar eindigden in tranen en gesnotter, en tenslotte, een lange, volledige stilte na het slotgebed.'

We waren meegekomen naar het

kamp om te achterhalen of zo'n ervaring het leven van jonge HLD-meisjes kan veranderen; nu beseffen we dat het ook ons eigen leven heeft veranderd. De vreugde die de meisjes ervoeren door eenvoudigweg te leven volgens de normen van het evangelie en de oprechte liefde en waardering die ze aan elkaar toonden, hebben een blijvende invloed op ons leven gehad.

We ontvangen nog altijd brieven van de meisjes, en vaak herinneren ze ons aan de bijzondere gevoelens voor het kamp en voor de mensen die ze daar ontmoet hebben, en de verandering die hun leven ondergaan heeft door *Fakkel 90*. Een van de meisjes vatte de gevoelens van alle kampagners als volgt samen: 'De Geest van de Heer is op wonderlijke wijze werkzaam op onze jongevrouwenkampen; hij kan je hart in een seconde raken, en je leven voorgoed veranderen.' □

MIJN ROZESTRUIK

Naam bekend bij de redactie

Tussen de goed verzorgde bloemen in mijn tuin staat mijn lievelingsrozestruik. Zijn slungelachtige takken zijn wild en nutteloos. Omdat ze te zwaar zijn om zichzelf overeind te houden, vinden ze hun weg door het gras. Mijn vader en mijn man hebben me al talrijke keren aangemoedigd om de struik te verwijderen, maar ik doe het gewoon niet. Het was namelijk een moederdagcadeau van mijn zoon, Jon*.

Ik herinner me de dag dat hij de struik aan me gaf. Aanvankelijk dacht ik dat Jon vergeten was dat het moederdag was, want hij ging die dag vroeg op pad zonder een woord te zeggen. Ik vroeg me af waar hij was. Het was niets voor hem om een feestdag te negeren. Desondanks genoot ik van de kerkdienst, de prachtige cadeaus waarmee de andere gezinsleden me verwenden, en de heerlijke maaltijd die ze voor me bereidden.

Uiteindelijk kwam Jon thuis. Het was inmiddels laat op de avond. Hij kwam binnen met een prachtige, bloeiende rozestruik in een pot. Het was zijn bedoeling geweest om de rozestruik te kopen en dan, als bijzonder moederdagcadeau, met me mee naar de kerk te gaan. Maar zoals zoveel van zijn geweldige, goed doordachte plannen, was dit plan in duigen gevallen. Op zoek naar de volmaakte rozestruik was hij zijn autosleutels kwijtgeraakt en ergens gestrand. Ik luisterde naar zijn uitleg en keek naar het briefje dat hij bij zijn cadeau had geschreven. Hij beloofde om de volgende week mee naar de kerk te gaan. De tranen stonden in zijn ogen. Zijn woorden waren geen loze beloften; hij was echt van plan zich eraan te houden. Alleen kwam er altijd wat tussen.

Ik bemoederde die rozestruik in zijn kleine pot meer dan een jaar lang. Ik volgde de gedetailleerde instructies die erbij

zaten nauwgezet op. Ik zette hem in de winter in de garage en ik zorgde voor beschutting wanneer de zon in Arizona* te heet was. En ik hield niet op met bidden, net als alle anderen in mijn familie, dat Jon eens net zo zou opbloeien als ik hoopte dat de plant die hij me gegeven had zou doen. Toen we van Arizona terugverhuisden naar mijn oorspronkelijke woonplaats in Wyoming, nam ik de rozestruik mee in de auto. Jon bleef achter, want hij wilde proberen onafhankelijk te zijn. Omdat we van plan waren in Wyoming te blijven, plantte ik Jons rozestruik in onze tuin.

Het eerste jaar ging het niet goed met de struik, hoewel ik er toch overdreven veel aandacht aan schonk, boeken las over tuinieren, en her en der om advies vroeg. Ik hield de wortels goed nat, bemestte de struik en bestreed de bladluis. Ik probeerde alles. Hij bleef weliswaar in leven, maar bloeide niet op. Elke keer dat ik de struik verzorgde, dacht ik aan Jon in Arizona, en bad ik voor hem. Af en toe belde hij, en uit zijn stem klonk vertrouwen: 'Het gaat geweldig, mam. Geen problemen.' Maar we maakten ons zorgen. Ongerust zorgde ik voor de rozestruik, in de hoop dat die het volgende jaar beter zou doen.

In de herfst snoeide ik de struik en bemestte de wortels om ze te beschermen. Die winter was de koudste in veertig jaar. Ik wachtte bezorgd af of mijn ene dieerbare plant het had overleefd. Terwijl mijn jas wapperde in de wind, knielde ik neer in de sneeuw en keek naar de kale takken van de rozestruik. Was er enig teken van leven onder de met aarde vermengde sneeuw? Het was moeilijk te zien.

Die winter had ik het gevoel dat Jons leven niet zo goed verliep als hij had gehoopt. Menige nacht, wanneer de oostenwind tegen onze ramen beukte, lag ik me slapeloos af te vragen of hij naar de kerk ging, wel goed at, of nog optrok met vrienden die aan de drugs waren. Hoewel Jon het ons

* De namen van personen en plaatsen zijn veranderd.

nooit vertelde over de telefoon, hadden we het gevoel dat hij worstelde met problemen die hij niet aankon. Hij klonk alsof hij onder depressies leed. Ik herinnerde hem eraan dat we van hem hielden, dat we hem misten, en dat hij altijd welkom was als hij thuis wilde komen. Ik zei hem dat we de medische zorg voor hem wilden betalen.

Toen het voorjaar eindelijk kwam, begonnen aan mijn andere rozestruiken kleine rode blaadjes te komen, maar mijn dierbare rozestruik stond er nog kaal en levenloos bij. Ik gaf hem met de hand water en haalde de dode bladeren weg, in de hoop dat ik hem op de een of andere manier leven in kon blazen.

Op een middag onderzocht mijn vader, die groene vingers heeft, mijn rozestruik en verklaarde hem dood. Hij sloeg met zijn stok tegen de verweerde, bruine stomp en zei dat het tijd was om op te geven en er een andere struik voor in de plaats te zetten. Maar dat deed ik niet.

Dat voorjaar bad en vastte ik nog meer voor Jon. Ik ging vaker naar de tempel en zette altijd zijn naam op de gebedslijst. Toen kwam er een keer rond middernacht een telefoontje. Jon had besloten naar huis te komen. Hij vertelde ons niet waarom, maar dat deed er niet toe. We waren gewoon blij dat hij zich weer bij het gezin voegde.

Niet lang daarna zag ik bij het verzorgen van de rozen een piepkleine, groene scheut van diep onder de wortels van mijn dierbare rozestruik steken. Ondanks alle tegenslag was hij nog in leven! Ik was dolgelukkig en stond erop dat mijn vader zou komen om naar dit wonder te nogkijken.

'Dat wordt een wilde', zei mijn vader. Hij duwde geduldig met zijn stok tegen de met mest bedekte scheut. 'Die uit-

loper komt onder de ent vandaan, er zullen nooit rozen aan komen. Je kunt hem er nu beter uit trekken en een nieuwe planten.'

'Nooit', zei ik. Er stroomden tranen over mijn wangen. De struik had de winter doorstaan, ook al dachten we dat hij dood was. Ik kon het nu niet opgeven.

Dus bleef ik de rozestruik verzorgen. Vaak werk ik 's morgens vroeg in de tuin. Ik geniet van het rustige gevoel dat zich meester van mij maakt bij het knielen in het gras, het verzorgen van de rozen, en bidden voor Jon. Ik ben dankbaar dat hij thuis is. Onze familie blijft voor Jon bidden. We zijn allemaal blij dat hij terug is. We maken ons tenminste geen zorgen meer of hij wel eet of niet. Mijn moederlijke intuïtie zegt mij dat er nog iets mis is. Mijn man en mijn vader herinneren me eraan dat Jon jong is en dat hij uiteindelijk wel volwassen zal worden en op zijn pootjes zal terechtkomen. Ik koester de stille genoegens van de ochtend. Maar al te gauw zullen de hitte, de frustraties en problemen van de dag hen verstoren. Maar nu nog niet.

Ik rust even uit en kijk hoe de roze lucht lichter wordt. 's Morgens vroeg is zo'n bijzondere tijd dat ik me afvraag waarom ik er als kind zo'n hekel aan had. Toen ik dertien was, logeerde ik 's zomers bij mijn oma in Preston (Idaho). Ik wilde frambozen eten, in de vaart zwemmen en boeken lezen, maar mijn strenge grootmoeder stond erop dat ik de rozen verzorgde, aardbeien plukte en leerde naaien. Ik verstopte me vaak onder de lakens en deed alsof ik sliep wanneer ik mijn oma het ontbijt hoorde klaarmaken. Ze riep me dan om naar buiten te komen en in haar tuin te werken, maar ik negeerde haar wanneer ik kon en liet me door het

geklik van haar snoeischaar en het getitsel van de struiken weer in slaap brengen.

Wanneer ik in de tuin moest werken, klaagde ik. Maar al pratend tegen mijn oma, met de zon die zich langs de hemel bewoog, leerde ik van haar houden. In de tuin leek ze niet zo streng en afschrikwekkend als gebruikelijk. Ze vertelde me hoezeer ze van mijn grootvader had gehouden en dat ze hem nooit had opgegeven, ook al had het vele jaren geduurd voordat hij lid van de kerk was geworden. Er kwamen tranen in haar ogen en ze glimlachte toen ze me vertelde dat de gelukkigste dag van haar leven was toen opa hun gezin meenam naar de tempel om daar verzegeld te worden.

Als ik in mijn tuin werk, word ik herinnerd aan mijn oma en haar vertrouwen in mijn opa. Ik krijg kramp in mijn handen terwijl ik mijn wilde, overwoekerde rozestruik snoei. Ik stapel de takken netjes op. Uit Jons kamer in het souterrain knalt ineens harde muziek. De radio wordt snel zachter gezet, en er heerst weer rust. Jon zal wel gauw opstaan. Tegen de tijd dat ik klaar ben met snoeien, is de zon op, die mijn gezicht verwarmt. De stapel takken is hoger dan ik verwacht had. Ik doe de takken in een vuilniszak, waarbij ik mijn handen en armen openhaal aan de doornen. Ik bloed behoorlijk. Terwijl ik op het gras kniel, hoor ik een vogel roepen. Ik vraag me af of vogels iets voelen wanneer ze hun kindertjes voor het eerst zien uitvliegen. Mijn hart doet net zo zeer als mijn handen, en ik weet dat de hitte spoedig zo ondraaglijk zal worden, dat ik naar binnen zal moeten gaan.

Ik hoor dat Jon zijn motorfiets start. Hij gaat naar zijn werk. Ik rust even uit. Nu mijn hart met hem meegaat, druppelen de tranen als regen neer. En dan denk ik aan mijn

oma. Ik herinner me hoe ik toekeek terwijl ze een tak van een van haar mooiste rozestruiken entte in een oude, halfdode struik. Haar stem echoot door de jaren heen: 'Ik geef deze struik niet op zonder ervoor te vechten', zei ze lang geleden op die ochtend tegen me. 'Hij is me te dierbaar om niet te proberen er nog wat van te maken.'

De zon rekt zich uit in haar bed in de bergen en stort haar stralen over me uit terwijl ik neerkniel bij mijn eigen, dierbare struik. Ik vraag me af of ik wat takken van een van mijn vaders rozestruiken kan enten in de onvruchtbare struik die Jon me heeft gegeven. Misschien zou hij dan iets beters voortbrengen. Misschien bevinden zich in mijn vaders tuin nog wel rozen die stammen van die in mijn grootmoeders tuin. Ik sluit mijn ogen en zie mijn grootmoeder die in de dauw hard aan het werk is en haar tere rozen verzorgt. Ik vraag me af of andere mensen ooit geprobeerd hebben haar ervan te overtuigen dat er geen rozen konden groeien op de dorre grond van Idaho. En hebben andere mensen in al die jaren dat grootvader geen lid was van de kerk ooit gesuggereerd dat hij wel nooit zou veranderen? Heeft grootmoeder naar ze geluisterd? Of bleef ze werken, bidden en hopen?

Het kan me niet schelen als ik niet praktisch ben. Het kan me niet schelen als we bidden om wonderen die onwaarschijnlijk lijken. Ik zal naar mijn vaders tuin gaan en wat stekjes snijden van zijn rozen. Ik geef mijn dierbare rozestruik niet op. □

Met mijn hele hart

Seth H. Boyle

Ik ben opgegroeid in de kerk zoals ieder ander kind: ik hield mij bezig met school, sport en andere interesses. Op mijn achttiende begon ik uit te kijken naar mijn zending. Mijn oudere broer had een zending vervuld in Brazilië en mijn zuster was op dat ogenblik op zending in Engeland. Een zending vervullen had mij altijd al juist geleken.

Maar in mijn laatste jaar op de middelbare school begon ik me zorgen te maken. Ik was er niet zeker van dat ik van elk onderdeel van het evangelie kon getuigen, met name van het verhaal van Joseph Smith. Een van mijn beste vrienden vroeg mij eens: 'Waarom ga je op zending? Omdat je vader gezegd heeft dat je moet gaan en je niet durft te weigeren?' Het bleef mij bezighouden en ik kwam tot de slotsom dat ik maar eens te weten moest zien te komen waarom ik een zending wilde vervullen.

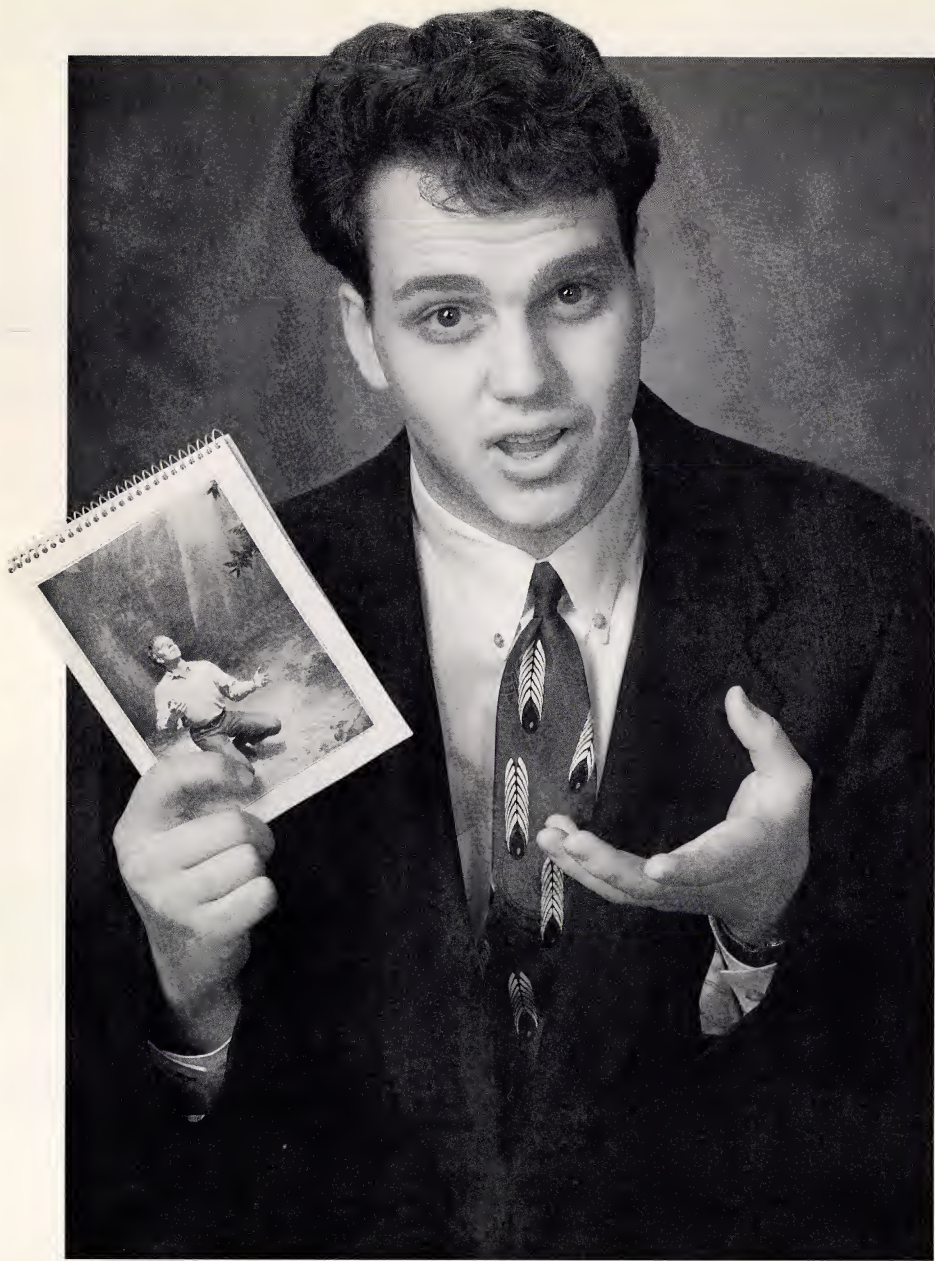
Mijn aanvraagformulier had ik ondertussen al ingestuurd. Ik vroeg mijn vader mij te helpen bij de voorbereiding op mijn zending. Iedere zondag brachten we een paar uur samen door in mijn kamer om een evangelie-onderwerp te bespreken of om gewoon in de Schriften te lezen. Mijn vader had mij aangemoedigd *Een wonderbaar werk en een wonder* te lezen. Ik had het boek uitgelezen voordat ik naar het opleidingsinstituut voor zendelingen

vertrok en voelde mij goed over wat ik aan het doen was.

Na een paar weken in het opleidingsinstituut begon ik ontmoedigd te raken. Mijn getuigenis van Joseph Smith was nog altijd niet zo sterk als ik had gewild. Ik begon met mijn hele hart te bidden. Geen antwoord. Misschien was ik wel iets verkeerd aan het doen, dacht ik. Dus las ik in de Schriften, sprak ik met mensen en deed al het mogelijke om een antwoord te krijgen. Maar nog steeds geen antwoord.

Ongeveer een week later liet mijn favoriete leerkracht ons het vierde beginsel van de eerste zendelingenles in een rollenspel onderrichten. Dat ging over Joseph Smith. Toen mijn collega, ouderling Brockbank, over de profeet Joseph Smith begon te vertellen kreeg ik antwoord op mijn gebeden. Toen hij ermee klaar was, was ik aan het huilen. Die avond zal ik nooit vergeten. Ik ben ouderling Brockbank eeuwig dankbaar voor de manier waarop hij toen de boodschap van Joseph Smith gebracht heeft. Zijn getuigenis heeft mij geholpen het mijne te ontvangen.

Mijn getuigenis is nooit in mijn leven sterker geweest dan nu en ik vind het fantastisch om er dagelijks met de Duitsers over te spreken. Met mijn hele hart weet ik nu dat Joseph Smith door God geroepen is om aan het hoofd te staan van deze bedeling. □

KOM UIT VOOR JE MENING

Ouderling James E. Faust

van het Quorum der Twaalf Apostelen

Mijn geliefde jonge vrienden, de kerk waar wij lid van zijn verdedigt vele waarden, zoals onder andere onkreukbaarheid, eerlijkheid en een hoge norm van zedelijkheid.

Als leden van de kerk hebben wij ieder onze eigen identiteit en goede, dan wel minder goede opvattingen, waar wij sterk dan wel minder sterk achter staan.

Het is belangrijk dat ieder van ons ten volle en onverbleemd uitkomt voor datgene wat de kerk in ons leven betekent.

Men heeft mij ertoe overgehaald om jullie de volgende ervaring te vertellen. Misschien kan de les die ik erdoor geleerd heb ook voor een aantal van jullie waardevol zijn.

In het rampzalige oorlogsjaar 1942 was ik als gewoon soldaat bij de Amerikaanse luchtmacht ingelijfd. Op een koude nacht moest ik de hele nacht wachthouden in Chanut Field (Illinois). In een poging om wakker te blijven liep ik heel die lange en ellendige nacht bibberend en mediterend rond. Tegen de ochtend had ik enkele duidelijke beslissingen genomen.

Ik was verloofd en zou binnenkort trouwen, maar ik wist dat je van de soldij van een soldaat geen gezin kon onder-

houden. Ik zou officier moeten worden. Een dag of twee na die nachtelijke wachtdienst schreef ik mij in voor de officiersschool. Kort daarna werd ik op de vastgestelde dag opgeroepen, met anderen die zich eveneens hadden aangemeld, om voor een onderzoekscommissie te verschijnen, die ons op onze geschiktheid moest beoordelen. Ik had niet veel waar ik mee kon schermen; ik had twee jaar universiteit en een zending voor de kerk in Zuid-Amerika achter de rug. Ik was 22 en had een goede gezondheid. Ik was in elk geval dankbaar dat ik op mijn aanvraagformulier kon invullen dat ik een zending voor de kerk vervuld had.

De vragen die mij door deze onderzoekscommissie werden gesteld, verrasten mij. Ze hadden bijna allemaal op de een of andere manier te maken met mijn zending en mijn overtuiging. 'Drinkt u?' 'Rookt u?' 'Wat vindt u van iemand die rookt en drinkt?' Ik had geen enkele moeite om die vragen te beantwoorden. 'Bidt u?' 'Vindt u dat een officier moet bidden?' De officier die deze vragen stelde, was een geharde beroeps militair. Ik had niet de indruk dat hij erg vaak gebeden had. Ik dacht even na: *Zou ik hem beledigen als ik hem datgene antwoordde wat ik echt geloofde? Of zou ik een vrijblijvend antwoord geven en zeggen dat gebed een*

persoonlijke aangelegenheid is? Ik wilde erg graag officier worden zodat ik niet de hele nacht op wacht hoefde te staan of in de keuken moest helpen, maar vooral zodat mijn verloofde en ik konden trouwen.

Ik besloot om geen ontwijkend antwoord te geven en zei dat ik bad en de mening was toegedaan dat officieren goddelijke leiding kunnen zoeken, zoals grote generaals dat in het verleden gedaan hadden. Ik voegde eraan toe dat officieren op bepaalde ogenblikken en als de omstandigheden dat vereisen, bereid moeten zijn hun manschappen in alle gepaste activiteiten voor te gaan, ook in gebed.

De commissie had nog meer interessante vragen in petto. "Vindt u ook niet dat de zedelijke normen in oorlogstijd minder nauw genomen kunnen worden?" vroeg een hogere officier. "Rechtvaardigt de spanning van de oorlogstijd niet dat onze mannen dingen doen die ze onder normale omstandigheden thuis niet zouden doen?"

Dat was een mooie gelegenheid om ontwijkend te antwoorden en de indruk te wekken dat ik ruimenkend was. Ik wist maar al te goed dat de mannen die mij deze vraag stelden niet leefden volgens de normen die mij geleerd waren, die ik had geprobeerd na te leven en anderen geleerd had. Ik dacht bij mezelf: *Daar gaat mijn kans om officier te worden*. De gedachte kwam bij mij op dat ik misschien nog altijd trouw kon blijven aan mijn overtuiging als ik zei dat ik mijn eigen opvattingen had over zedelijkheid en dat ik die niet aan anderen wilde opdringen. Maar ik zag meteen de gezichten van al de mensen aan wie ik als zendeling de wet van kuisheid had onderricht. Ik wist heel goed wat er in de Schriften geschreven stond over ontucht en overspel.

Ik kon mijn antwoord niet langer uitstellen en zei eenvoudigweg: "Ik geloof dat er maar één zedelijkheidsnorm

bestaat.' Er volgden nog een paar andere vragen, volgens mij bedoeld om er achter te komen of ik leefde naar de regels die de kerk voorstaat. Na die hoorzitting was ik ervan overtuigd dat de officieren die mij hadden ondervraagd, mijn antwoorden niet zouden waarderen en mij ongetwijfeld een erg lage score zouden geven. Toen de resultaten een paar dagen later werden bekendgemaakt, merkte ik tot mijn stomme verbazing dat achter mijn naam '95 procent' was ingevuld. Ik stond versteld. Ik werd ingedeeld bij de eerste groep kandidaten die naar de officiersschool vertrok en kreeg de rang van korporaal zodat ik de opleiding kon aanvangen. Ik studeerde af, werd tweede luitenant, trouwde met mijn lieve vrouw en we leefden nog lang en gelukkig'.

Dat was een van de belangrijkste momenten van mijn leven, een van de vele keren dat ik, na een grondig zelfonderzoek, voor mijn mening moest uitkomen en, zoals jullie allemaal zullen moeten doen, laten zien wie ik was. Niet alle ervaringen waarin ik voor mijn mening moest uitkomen, leidden tot succes, maar zij hebben wel altijd mijn geloof versterkt en mij de kracht gegeven om mij neer te leggen bij datgene wat anders uitpakte. We zijn wie we zijn, dat kunnen we niet verbergen, hoeveel moeite we er ook voor doen. Wij stralen dat uit. We zijn transparant. Wanneer we proberen te misleiden, misleiden we alleen onszelf. Aan hen die sterk, standvastig en onwrikbaar zijn, wordt grote, onzichtbare, innerlijke kracht gegeven. Zij worden begiftigd met rijke geestelijke hulpmiddelen.

Ik getuig dat wij bij een heilig werk betrokken zijn. Aan het hoofd van deze kerk staat onze Heer en Heiland, Jezus Christus. Hij geeft leiding aan dit werk door middel van een profeet, die op zijn beurt leiding geeft aan de werkzaamheden van het koninkrijk op aarde. □

Clark Kelley Price, Orson Hyde wijdt Palestina toe aan de terugkeer van de Joden

Oudeiling Orson Hyde van het Quorum der Twealf Apostelen schreef naar aanleiding van zijn toewijding van zijn toewijding van het Heilige Land: "Op zondagmorgen, 24 oktober [1841], gewijde tijd voor de dag aanblik, ben ik opgestaan en, zodra de poorten opengingen, de stad uitgingen. Ik ben de beek Kidron overgeslooten en de Olijfberg opgegaan. Daar heb ik, in plechtige stille, het [toewijdings]gebed opgezonden aan Hem die eeuwig leeft." (*History of the Church*, deel 4, blz. 456).

94988 120
DUTCH

Tenten opzetten in de wind, tafels maken van palen en touwen, en koken zonder de moderne gemakken, dat herinneren zich de jongevrouwen in Italië van hun kamp. Maar wat was het geestelijk rendement?

Zie 'De fakkel blijft branden', blz. 34.

